

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 7 · ADAR'99 · BIHA: 150.000 TL

Yargılanması gereken sömürgeci faşist Türk devletidir!

HESAP DEVRİMLE SORULACAKTIR!

İçindekiler

YARGILANMASI GEREKEN SÖMÜRGECİ FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR!

Faşist Türk devletine ölüm!

Emperyalistlerin dostları yoktur!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve sınıf mücadelesinin gelişimi, gidişatı açısından belirleyici öneme sahip gelişmeler olmaktadır. Kuşkusuz bu süreçte belirleyici etkiye sahip en önemli olay PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalistlerin kurduğu bir komplo sonucu sömürgeci faşist Türk devletine teslim edilmesi ve buna bağlı gelişmelerdir.

Abdullah Öcalan'ın Suriye'den ayrılışı ve İtalya'ya gelişiyle birlikte Kürt sorunu uluslararası alanda gündeme oturan bir sorun oldu. PKK'nin siyaseti açısından bu bir başarıydı. Çünkü PKK Kürt sorununu emperyalistlerin gündemine taşımak, emperyalistleri ikna ederek faşist TC'yle barış masasına oturup Kürt sorununu sistem içinde kalarak çözmek istiyordu, istiyor. Kürt sorununa yaklaşım bağlamında uluslararası atmosferin PKK lehine henüz olgunlaşmadığı bir ortamda Öcalan'ın Avrupa'ya çıkmak zorunda kalması kuşkusuz bir dezavantajdı Buna rağmen Kürt sorununu uluslararası alana taşıyarak ortamı olgunlaşma yönünde hazırlanmak ve süreci, istenen çözüme hizmet edecek adımlarla zorlamak mümkündü. PKK de bu gelişmeyi hızlandırmak istiyordu. Bunun en önemli adımlarından biri Öcalan'ın yasal çerçevede Avrupa'da kalmasını sağlamaktı. "Demokrasinin beşiği!" Avrupa'nın yasalarında yazılanlara ve zaman zaman "insan hakları çerçevesinde Kürt sorununa çözüm" yönlü söylenen laflara bakılırsa pekala Öcalan'a siyasi sığınma hakkı sağlamak da mümkündü. Ancak; hak, hukuk, insan hakları laflarını ağzından düşürmeyen, bu konuda şampiyonluğu kimseye bırakmayan; zaman zaman bu çerçevede Kürt sorununa çözüm söylemlerini dillendiren Avrupalı emperyalistler faşist TC'yi bu aşamada gözden çıkarmayı kendi çıkarlarına uygun bulmadıklarından o çokça sözettikleri insan hakları savunuculuğu yerine TC'nin istemleri doğrultusunda hareket ettiler. İlk adım olarak Abdullah Öcalan'a siyasi sığınma hakkı tanımadılar. Burjuva yasalarında yazılanların herkes için geçerli olmadığı bu olayla çok somut ortaya çıktı. PKK sempatizanıyım, taraftarıyım diyen siyasi sığınma hakkı aldı Genel Başkan'a bu hak yok! Demokrasi, yasalar vs. bunlar ancak egemenlerin çıkarıyla çelişmediği sürece ve ölçüde vardır, tersi durumda bunlar bir kenara konur. Abdullah Öcalan şahsında takınılan tavır bunun bir göstergesidir

Öcalan'a siyasi statü tanınmamasında rol oynayan etkenlerden biri AB'nin kendi çıkarları açısından TC'yle ilişkileri bozmama meselesi olsa da, en önemli etkenlerden biri de ABD'yle AB arasındaki ilişkinin durumudur. AB, ABD'nin Ortadoğu'daki etkisinden rahatsızdır, ancak bu aşamada ABD'yi doğrudan karşısına alma durumu yok. Abdullah Öcalan bağlamında da ABD, AB'nin karşısında kartını açık oynamıştır. ABD'li emperyalistler, Öcalan'a batı Avrupalı emperyalistlerin etki ve denetimindeki bir alanda sığınma hakkı tanınmasına ya da bir başka biçimde kalmasını sağlamaya yönelik girişimlere çok kesin olarak karşı durdular. Bu yönlü eğilimi olanları da çok kararlı bir biçimde baskı altına aldılar. Bu girişimiyle ABD açıkça bölgeyi etkileyebilecek gelişmelere kimsenin burnunu sokmasına izin vermeyeceğini, bu anlamda şefin kendisi olduğunu göstermek istiyordu. Sonuçta ABD dediğini yaptırdı Avrupalı emperyalistler Öcalan'a siyasi sığınma hakkı vermemek için açıkça kendi koydukları yasaları da çiğnemek zorunda kaldılar. Bu gelişmelerle adalet, insan hakları ve benzeri lafların ne kadar boş olduğu açığa çıktı.

ABD'nin ağırlığını koymasının ardından, Avrupa'nın kapılarını kapatmasıyla birlikte Kürt ulusal hareketine dost geçinenlerin gerçek yüzleri de birer birer ortaya çıktı. Dost geçinenlerden biri Suriye'ydi. Onlar sıkıştırılınca nasıl dost olduklarını herkes gördü. Yunan hakim sınıfları ülkelerinde bürolar açtırıyor, davetler yapıyordu... dost görünüyordu. Bunlar da en sonunda komplonun doğrudan parçası olarak hareket ettiler Sonuçta, 16 Şubat 99'da başta ABD olmak üzere, İsrail, Yunanistan gibi ülkelerin doğrudan kurduğu, diğer emperyalist güçlerin de dolaylı olarak destek verdikleri bir komployla Abdullah Öcalan'ı, Kürt lafını bile suç sayan, Kürtleri potansiyel suçlu olarak görüp cezalandıran katliamcı faşist Türk devletine teslim ettiler. Emperyalistlerin ve uşaklarının insan hakları savunuculuğunun, demokrasi anlayışının, onların dostluklarının gerçek çehresi budur!

Emperyalistlerin andaki çıkarları, Kürt kimliğinin tanınması uğruna TC'yi gözden çıkarmaya engeldir. Emperyalistlerin bugünkü taktikleri Kürt sorununu TC'yi köşeye sıkıştırmada bir koz olarak kullanmaktır. Emperyalistlerin her biri TC'yi kullanmak istediği durumlarda TC'nin kıvırdığını gordüklerinde insan hakları, hak, hukuk, adalet kavramlarıyla birlikte Kürt sorununun varlığını hatırlarlar, hatırlatırlar. Kürt reformistleri de hemen ellerini oğuşturmaya, emperyalistlere el avuç açmaya başlar ve emperyalistlerin Kürtlerin dostu olduklarını, bu sorunu onların çözeceğini kitlelere vaaz ederler. Böylece kitleler yanlış bir temelde bilinçlendirilir, ezilen halkların kurtuluşunun gerçek düşmanlarından kurtuluş umudu beklenir Oysa, Kurt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı emperyalistlerin takındıkları tavır ortadadır. Onları yal-

nızca kendi çıkarları ilgilendiriyor. Bu olgu, faşıst TC'ye yaptıkları ekonomik, askeri destekten Öcalan bağlamında takındıkları tavıra kadar birçok gelişmede açıkça görülüyor. Kürdıstan halkı bu son gelişmeler içinde emperyalistlerin ikiyüzlülüğünü kendı pratiklerinde yaşıyor.

Sömürgeci faşist Türk devleti Kürt kimliğini tanımadığını, bu yönlü hiçbir talebı kabul etmediğini, bunu dillendirenleri ne pahasına olursa olsun imha edeceğini tüm dünyaya ilan ediyor ve buna uygun bir pratik sergiliyor. Çizgi itibariyle sömürgeci faşist Türk devletini sistem olarak ortadan kaldırmayı hedeflemeyen, sistem içinde kalarak Kürt ulusunun kimliğinin tanınması mücadelesi yürüten, bunun için barış masasına oturma çağrıları yapan PKK'ye faşist TC'nın verdiği tek yanıt "sizi askeri olarak yok edeceğiz, kökünüzü kurutacağız; sorunu böyle halledeceğiz" oluyor. Emperyalistler de "buyrun size PKK'nin önderi" diyerek destek sunuyorlar Bütün bu gelişmelerin Kürt ulusuna köle olarak kalmayı dayatmaktan başka bir anlama gelmediğini artık kitleler de görüyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde Kürdistanlı kitleler bu barbarlığa karşı sokaklara çıkıp seslerini yükselttiklerinde, kendi hakları uğruna mücadele yürüttüklerinde emperyalistler tarafından teröristlikle suçlandılar, suçlanıyorlar. Emperyalistler halkımızı sindirmek için ellerinden geleni yapıyor. Durumu fırsat bilerek yabancılara yönelik yasaları daha da budamaya, iyıce sertleştirmeye böylece yabancıları sınırdışı etmenin yasal koşullarını hazırlamaya çalışıyorlar. Bu bağlamda ilk kurbanlarını Kürtlerden seçmiş oluyorlar. Alman emperyalistleri fırsatı bu yönde kullanmak için harıl harıl çalışıyor. Emperyalistler tüm yabancılara tuzaklar hazırlamakta olduklarını "yakıyorlar, yıkıyorlar" çığırtkanlığı arkasında gizlemeye çalışıyorlar. Böylece çeşitli ulus ve milliyetlerden "yabancılar"ın dikkatlerini dağıtarak kendi işlerini yürütüyorlar. İsveç devleti de kısa süre önce Güney Kürdistan'ın Birleşmiş Milletler'in denetiminde güvenlikte olduğu gerekçesiyle 4000 Güney Kürdistanlı mülteciyi geri gönderme kararı aldı. Tüm Kürdistan parçalarının ne kadar güvenlikte olduğunu tüm dünya biliyor. Öyle bır güvenlik ki tüm parçaları emperyalistler ve uşaklarının açık işgali altındadır, sömürgedir! Buraların güvenlikte olduğunu kabul etmek, en iyi halde ses çıkarmadan kölece yaşamayı kabul etmek demektır. Güney Kürdıstan bağlamında da güvenlik böyle bir güvenliktir!

Neresinden bakılırsa bakılsın emperyalistler ve uşaklarından dost olunamayacağını görmek isteyen herkes görür. Onlar ezilen halkların en basit demokratık taleplerini bile yalnıca kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak ıçin ele alırlar. Bu noktada işlerine gelmediği durumlarda bunu da bır kenara fırlatıp atarlar. Bunu yaparken de dikkatleri hep başka yöne çekmek ıçin türlü entrıkalara başvururlar. Örneğın; bütün emperyalıst haydutlar katliamlardan geçirilen, köyleri yakılıp yıkılan, sürgünlere gönderilen, soykırımla karşı karşıya olan Kürt ulusunun en demokratik talebıne; kendi kimliğinin tanınması talebıne bile kulaklarını tıkadılar. Bunlar, Kürtlere yapılanları görmezden gelirken PKK'nin ne kadar terörıst bir örgüt olduğunu, Abdullah Öcalan'ın terörist bir örgütün "şef"i olduğunu durmadan işlediler. Böylece dünyayı talan eden gerçek teröristler, kendi demokratik hakları uğruna mücadele edenleri terörıst olarak ilan ediyorlardı. Bu süreçte utanmazlık böylesıne kolayca kol geziyor.

TC'nin şovenizm bombardımanı...

Emperyalistlerin marifetıyle A. Öcalan'ı ele geçıren faşist Türk hakım sınıfları şimdi bayram ediyor, zil takıp oynuyorlar. Bu olayı kullanarak korkunç boyutlarda ortalığı şovenizm bombardımanına tuttular. Şımdı göz gözü görmüyor Yaratılan bu ortamda Kürt avına, devrimci, komünist avına, azıcık olsun sesini çıkarma cesareti gösteren dürüst demokrat insan avına çıktılar. Saldıranlar, "asalım, keselim" dıyenler, kuduz köpekler gibi ağzı köpüklenerek Kürt avına çıkanlar kahramanlar gibi karşılanıyor. Böylece Kürtlere yönelik kitlesel saldırı ortamı hazırlanıyor. Burjuva medya gelişmeleri bu yönde kullanmaya çalışıyor, dikkatlerı bu noktada yoğunlaştırıyor.

Hakim sınıfların ağzı kulaklarında. Artık kimseden ne Susurluk lafları duyuluyor, ne çete, mafya, hırsızlık, yolsuzluk lafları... "Bu partilerin hiçbirinden iş yok, bunlara oy vermem, kararsızım..." diyenlerin sesı kesıldi. Devletın bizzat kendisinin yaptığı veya denetimınde yapılan ve hergün medyada çarşaf çarşaf sergilenen ardı arkası kesilmeyen pis işler bır anda gündemden düştü. Bu bağlamda şimdi ortalık sütliman! Hakim sınıflar da fırsattan yararlanarak devletin ne kadar "büyük", ne kadar "güçlü", ne kadar "temiz" olduğunu yüksek perdeden ılan edip duruyorlar.

Türk hakim sınıfları büyük olduklarını davul zurnalarla ilan ederlerken gerçekte sadece kendilerinin ne kadar aşağılık kompleksine sahip olduklarını ortaya koyuyorlar! Yalan ve demagojıyle kendılerini olduğundan farklı göstermeye çalışıyorlar. Örneğın: ABD, İsraıl ve diğerleri, Öcalan'a komplo kurarak kendilerine teslim edıyor, bunlar kendini dünyanın devi ilan ediyor; "büyük devlet", "güçlü devlet" bunlar oluyor. Bu palavradır. Faşist TC'nin emperyalistlerin yardımı olmaksızın böyle bır ışı başarma gücü yoktur. Bunlar ABD'nin sadık uşakları oldukları ve ABD'ye birçoy şeyi peşkeş çektikleri için ABD, Öcalan'ı kendilerine teslim etti. Olgu budur, onlar bunu gizlemeye çalışıyorlar. Biraz düşünen herkes emperyalistlerin bu tür ışleri hatır gönül temelinde yapmayacağını, bunun bedelının yüklü olduğunu bilir.

Ama Türk hakim sınıfları her türlü rezillıği erdem sayıyor. Gazetelere, televizyonlara bakın. Başbakan'a, Bakanlara bakın. Devletin tepesindeki yönetıcısinden, sıradan bir devlet yöneticisine kadar hepsıne iyice bakın: Yalancılığın, hırsızlığın, yolsuzluğun, devletiçı çete-mafya ilişkilerinın ne kadar kutsandığını; sıradan dürüst ınsanların nasıl enayi yerine konulduğunu; pisliğe en fazla batanların çeşitlı bıçımlerde nasıl ödüllendirıldiğini çok açık olarak görürsünüz. Askerıne, polisine, korucusuna bakın. Burjuva köşe yazarlarına bakın .. kravatlı-

sından potınlisine kadar hepsinin azgın Türk şovenizmiyle donatılmış, kendisinden başkasını tanımayan, kendi çıkarları için herşeyi mübah gören mahluklar olduklarını görürsünüz. Kürt düşmünlığında biri diğerinden bır adım daha önde olmak ıçin yarışıyor. Örneğin bir burjuva köşe yazarıyla Kürt kanını akıtmak mesleğine sahıp bir özel timci arasında ne fark var? Biri kalemıyle ezilen Kürt ulusuna kan kusuyor, ortalığı katliama hazırlıyor, diğerı silahıyla bu işi pratiğe aktarıyor! Aralarındakı fark sadece bu kadar!

Palavraların ardı arkası kesilmiyor, hakim sınıflar Abdullah Öcalan'ı yakalamakla PKK'nin kesin yenilgisini, Kürt sorunu diye bır sorunun kalmadığını zafer çığlıkları atarak ilan ediyorlar. Bu palavralarını gerçeğe dönüştürmek için korkunç bir psikolojik savaş yürütüyorlar. Burjuva medya aşağılık yöntemlere başvurarak Öcalan'a yönelik hergün bir senaryo hazırlayıp pıyasaya sürüyor. Bununla güya gerillanın, kıtlelerin moralini bozup sonuç almak istiyorlar! Bir yandan köyleri bomba yağmuruna tutarak sıradan Kürt köylülerini öldürüp cesetlerini yanyana dizerek, onları gerilla diye televiyonlarda teşhır eden, bunları övünerek anlatan bu faşist devlet; diğer yandan, "Pişmanlık yasası genelgelerı" çıkarıp Kürt köylerini bombaladıkları uçaklara "bize güvenın, teslim olun" bildirilerı yükleyip gerillalara ulaştırmaya çalışıyorlar. Yine bunun yanısıra büyük curcunalarla "Güneydoğuya seferberlik" kampanyaları başlatılıyor. Bunların tümu Kürt ulusal kurtuluş hareketini bastırmanın araçlarıdır, ezilen Kürt ulusunun uysal köleler olarak kalmalarını dayatmanın plan ve projelerıdir Ama bunların hiç biri sökmeyecektır!

Türk hakım sınıflarının kafası ırkçılıkla, şovenizle programlanmış durumda. Bu kafa egemenliği altında tuttuğu başka ulus ve mıllıyetlerden insanların mutlaka Türk olarak kendilerini görmeleri gerektiğini düşünür Başkalarının kendılerını ıfade etme, onların kimliğini tanıma gıbi bir şeye asla tahamülleri yoktur. Buna uymak ıstemeyenleri "hızaya getirmek için" tek bır yol tanır Askerı olarak bastırmak, imha etmek, teslim almak.

Kim kimi yargılıyor?

Yargılama bağlamında TC, bütün Kürt isyanları karşısında takındığı tavrı takınmaktadır. Yargılama adil olacak vs. lafları tümüyle bir sahtekarlıktan ibarettır. A. Öcalan'ın kendi avukatlarıyla görüşmesı bile fiilen yasaklanırken, avukatlar ölümle tehdit edilirken bu tür lafların sadece bırer komediden ibaret olduğu ortada İlginç olan "Öcalan adıl yargılanmalıdır", türünden kampanyaların yürütülmesi ve bu kampanya içinde gayet yanlış şeylerin savunulmasıdır. Örneğın, yargılamanın DGM tarafından yapılması, Mahkeme heyetı içinde askerı yargıcın bulunması ve benzeri durumlar yargılamanın adıl olamayacağına örnek gösteriliyor TC'nin bunu kendı içinde tartışması anlaşılır birşeydir. Hıç olmazsa bu bağlamda TC'nin karşısında konumlanan hiç bir kımsenın böyle bir tartışmaya alet olmaması gerekır. Açık olan şu kı; TC'nin kurduğu mahkeme heyetınin elbiselerı, onların adıl olup olmadığının ölçütü olamaz. Bu son derece yanlış bir yaklaşımdır. Bırıncısı, varsayalım ki, DGM değil, "sivil" bir mahkeme kuruldu. Peki bu, adıl bir yargılama olacağı anlamına mı gelır? İkincısı, yargılanmayı kabul edip faşist devletin mahkemelerinin biçimini tartışmak demek, suçun varlığını kabul etmek ve cezanın adıl olmasını talep etmek anlamına gelir. Üçüncüsü, bunların oluşturduğu kurumlardan adalet beklemek abesle iştıgaldır! Kim kımi yargılıyor? Faşist Türk devleti ve emperyalıstler Öcalan'ı yargılayamaz! Devrimcı tavır budur.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'yi bir halklar hapishanesıne çevıren Ocalan değıl, faşıst Türk devletidir. Kuzey Kürdistan'ı işgal eden, Kürt ulusunu asimılasyonla, katliamlarla, sokırımla ortadan kaldırmak isteyen Öcalan değil, sömürgeci faşıst Türk devletidır. Kürt ulusunun en sıradan demokratik taleplerini dahı kanla bastıran, onun kimliğini tanımayan, dılını dahı konuşmasını yasaklayan Öcalan değil, faşıst Türk devletidir... Suçlu olan Öcalan değil, faşist Türk devletidir Bütün bu nedenlerle yargılanması gereken de Öcalan değıl, faşıst TC devletidir. Bu devleti yargılayacak olan güç de emperyalistler değil, Kuzey Kürdistan ve Türkıye proletaryası, yoksul köylüler ve tüm ezilenlerdir.

Öcalan'ın uluslararası bır mahkemede yargılanmasını ve TC'nin de böyle bir mahkemede yargılanmasını talep etmek de yanlıştır. Bu bakış açısı tüm gelişmelere rağmen emperyalist sıstem içınde çözüm umutlarını muhafaza etmekten başka bır anlam gelmez. Artık şunu anlamak gerekiyor: Kürt sorunu, emperyalistlerin ve uşaklarının verebıleceği şu ya da bu kırıntıyla çözümlenecek bir sorun değil, Kürdistan halkının kurtuluşuyla doğrudan ilintili bir ulusal sorundur. Bu açıdan Kürt sorununun gerçek çözümü devrim sorunudur. Kürdistan halkının yükselen mücadelesı bu kanala yoğunlaştırılmalıdır. Gerçekten bağımsız, özgür bir Kürdistan'ın kurulması için de faşist Türk devletinın devrilmle yıkılması zorunludur!

Emperyalıstler ezilen halkların dostu değil, düşmanıdır. Tam da bu nedenle uluslararası emperyalist kurumlar da Öcalan'ı yargılayamaz Onlara güven duyan ezilenlere yanlış bilinç taşıyor Bunların tümünün adaleti kendi çıkarlarının ıfadesinden başka birşey değildir. Bunların yargısından çıkacak karar ışçi ve emekçi sınıflar, ezilen halklar için kan ve gözyaşı demektir. Bız, ne emperyalistlerin ne uşaklarının mahkemelerını meşru görüyoruz. Meşru olan ezılenlerin kendi haklı davaları içın yürüttükleri mücadeledır.

Can güvenliği bağlamında da bilınmesi gereken şudur: Faşıst Türk devletinın ellerinde kaldığı sürece Abdullah Öcalan'ın can güvenliği yoktur! Bunu söylerken cangüvenliğinın sağlanması bağlamında uluslararası alanda hiç bır girişimde bulunulamaz gibi bir anlayışa da sahip değiliz. Ancak; emperyalistlerin bu soruna da kendı çıkarları açısından yaklaştıklarını, onlara güven bağlamanın yanlış olduğunu bılınçte tutmak gerekıyor. Çok somut olan şudur: Öcalan'ı faşıst TC'ye teslim eden emperyelıstlerin kendısıdır!

Bunun için de mücadeleyi devrimci temelde yükseltmek gerek. Bu mücadele içinde kendini yakma eylemleri kesin olarak yanlış eylemlerdir. Bunlar yanlış olduğu gibi, bu tür eylemlerin kutsanması da bir o kadar yanlıştır. Kendini yakacak kadar mücadeleye bağlı bu insanların yapacağı çok daha büyük işler vardır. Bu anlamda kesin tavır takınılmalı ve bu tür eylemlere son verilmelidir. Şiar şu olmalıdır: Kendini yakma, sömürgeci faşist Türk devletini ve emperyalistleri yak!

Yine, görüşümüzce yapılacak eylemlerin hedefi kesin olarak belli olmalıdır. Sıradan kitleler eylemlerin hedefi olmamalıdır. Sıradan kitleleri kapsamına alan eylemler halkların kardeşliğine zarar verir; faşist devletin hazırlamakta olduğu ortamın olgunlaşmasına, gelişmesine hizmet eder. Kitleler yapılan eylemlerin doğrudan kendilerini hedeflemediğini, onların özenle hedefin dışında tutulduğunu anlayabilmelidir. Özcesi, eylemler doğrudan faşist devlete yönelmeli, ona zarar vermelidir; devrimci eylemler olmalıdır.

Seçimle de birşey değişmeyecek!

Hakim sınıflar bir yığın curcuna arasında 18 Nisan'da seçimleri yapacaklar. Seçim kararı alındığı dönemde kemalist faşistlerle dinci faşistler arasındaki dalaşın sandıklara nasıl yansıyacağı belli değildi Kemalist faşistler bütün yaptırımlara rağmen dincilerin sandıkta yine güçlü çıkmaları endişesini taşıyordu. Bu nedenle gelişmenin yönü hakkında tam bir fikre sahip olana kadar seçimleri erteleme yönünde girişimlerde bulunuyorlardı. MGK'nın bu istemi doğrultusunda seçimlerin iptal edilmesi son ana kadar beklenen bir durumdu. Öcalan olayı bu durumu da etkiledi. Türk şovenizminin bombardımanıyla Kemalistler bu olayın ardından dengeleri kendi lehlerine çevirdiler. Böyle bir süreçte seçimin yapılmasını kendi lehlerine bulmaktalar. Bu nedenle şimdi MGK seçimin ertelenmesi yanlısı değil. Bu kez de dinciler ve durumu kritikleşen CHP, küskün milletvekillerini de kullanarak pozisyonu mümkün olduğu ölçüde kendi lehlerine dönüştürmenin hesapları içindeler. Ancak bu aşamadan itibaren seçimi erteleme şansları yok. Eğer çok daha farklı gelişmeler olmazsa –ki, burası Türkiye askeri darbe dahil, birçok gelişmeyi gözardı etmemek gerek!– seçimler olacak. Seçimlerin ne anlama geldiğine ilişkin kapsamlı tavrımız "Faşizmin demokrasicilik oyunu: Seçim aldatmacası" başlıklı makalemizde var. Öz olarak: Bu seçimler de burjuvazinin kendi arasında görev dağılımı yapmasının bir aracıdır. İşçi ve emekçilerin bu seçimlerle de kazanacağı birşey yoktur. İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler "kırk katır mı, kırk satır mı?" dayatmalarını reddetmeli, bu sahtekârlığın aleti olmamalıdır. Doğru tavır seçimleri boykot tavrıdır. Bu noktada, özellikle bugünkü koşullarda doğru olan HADEP'in de bu yönde tavır takınmasıdır. Ama HADEP böyle yapmıyor, O, bugünkü açık faşist kuşatma altında demokrasicilik oyununda rol almayı diretiyor. Kuşkusuz, bizim, HADEP'ten devrimci bir temelden boykot çağrısı yükseltme beklentimiz yok. Ama kendi siyasetleri açısından da, bugün özel olarak saldırının hedeflerinden biri olarak faşist devletin çehresini teşhir açısından da en etkili yollardan biri seçimi boykot tavrıdır. HADEP bunu yapmamakla görüşümüzce yanlış bir iş yapmaktadır. HADEP'in hesabını neye göre yaptığını bilmiyoruz ama bizim gördüğümüz şudur.

a) Hakim sınıflar HADEP'i parlamentoya taşıyacak kadar kendisine oy verilmesi yollarını elindeki her araçla tıkamaktadır: Örneğin; % 10 barajı gibi genel bir uygulamanın yanısıra; HADEP'in oy alacağı alanlara yönelik özel baskı ve uygulamalar, köylülerin açıkça tehdit edilmesi; HADEP'in belirleyici durumdakı neredeyse tüm kadrolarının seçim sürecinde tutuklanması, yerlerinden yurtlarından zorla göçertilen HADEP'e oy verebilecek binlerce seçmenin seçim kütüklerine kaydedilmemesi vb. vb.

b) Bütün bu engellemelere rağmen HADEP başarılı olsa bile, onu parlamentoya sokmamak için diğer yaptırımlarını hazır tutmaktadır. Örneğin, Anayasa Mahkemesi'nde açılan kapatma davasıyla seçim öncesi yasal yollar içinde hareket edildiğinde seçimlere kadar HADEP'i kapatmanın mümkün olmadığını hakim sınıflar da biliyor. Peki eğer bir işe yaramayacaksa hakim sınıflar bu davayı boşuna mı açtılar? Hayır! Birincisi, HADEP'e "ayağını denk al" uyarısında bulundular. İkincisi, "bunlara boş yere oy vermeyin, zaten bunları kapatacağız" mesajı verdiler. Faşist hakim sınıflardan herşeyi beklemek gerekir. Tüm bunlar işe yaramadığında daha önce olduğu gibi Kürt milletvekillerini tutuklama, katletme vb. şimdiye kadar yaptıklarını tekrar edecekler. Bütün veriler bu yönde hareket edeceklerini gösteriyor. Faşist TC'den bunları beklememek tek bir durumda mümkündür: Susmak, Kürtlerin varlığından, onların hiçbir demokratik hakkından sözetmemek. Böyle bir durum da zaten HADEP'in varlık koşullarını ortadan kaldırır.

c) Eğer seçimlere katılmakla uluslararası alanda faşist TC'nın yüzünün daha iyi teşhir edileceği hesabı yapılıyorsa, bu bağlamda bilinmesi gereken şudur; onların bu aşamada yaptıkları rezillikler yeterince ortada ve bu baskılar karşısında seçimlere katılmamak onları daha iyi teşhir edecektir.

Sonuç olarak; Kemalist faşist diktatörlük, Kürt sorunuyla şu ya da bu ölçüde ilişkili konularda gayet açık oynamaktadır, bu bağlamda demokrasi denen şeyin içine tükürülesi bir laf olduğunu hiç gizlemiyor.

Bu koşullarda HADEP, seçimlere katılmasının ne kadar doğru olduğunun hesabını iyi yapmalıdır!

• • •

Tüm gelişmeler birşeyi açıkça ortaya koyuyor. Emperyalistler ve uşaklarından dost olmaz. Onların Kürt sorununu çözmek gibi ne bir dertleri var, ne de böyle bir işlevleri. Emperyalist sistem içindeki çözüm taleplerinin çıkmaz sokak olduğunu artık herkes anlamalıdır!

Kürt sorununun gerçek çözümü için Kürdistan'da devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek! Görev budur!

Mart 1999

Kahrolsun emperyalizm!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist Türk devletine teslim edilmesinden yalnızca CIA, MİT, MOSSAD vb. değil, tüm emperyalistler ve uşakları sorumludur! Emperyalistlerden dost olmaz, onlar kendi çıkarları uğruna her oyuna başvururlar! Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplo bunun en açık kanıtıdır!

Abdullah Öcalan'a düzenlenen komplo emperyalistlerin çirkef yüzünü birkez daha ortaya koydu. Kendi çıkarları uğruna her türlü aşağılık uygulamadan çekinmeyen emperyalistler şimdi de elbirliğiyle komplo kurarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı sömürgeci faşist Türk devletine teslim etti.

Bu, emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini gözünü kırpmadan hançerlemesidir.

Bu, tüm emperyalistlerin elbirliğiyle Kürt ulusunun faşist Türk devletinin kölesi olduğunu onaylamasıdır.

Bu, emperyalistlerin Ermeni ulusunun kanıyla elini yıkayan Türk hakim sınıflarına gerektiğinde Kürt ulusunu da ortadan kaldırmanın mümkün olduğu yönünde cesaret vermesidir.

Bu, faşist Türk devleti tarafından Kürt köylerinin bombalanması, yakılıp yıkılması, boşaltılmasının onayıdır.

Bu, Kürtlerin sürgüne gönderilmesinin, göç yollarında açlıktan, soğuktan, hastalıktan ölmelerinin onayıdır.

Bu, faşist Türk devletinin Kürtlere karşı özel olarak yetiştirdiği insan avcılarının katledilen Kürtlerin parçalanmış cesetlerine basarak poz vermelerinin kabulüdür.

Bu, faşist Türk devletinin resmi ve sivil güçlerinin elele vererek Türkiye'nin metropollerinde Kürt avına çıkmanın, Kürtleri linç etmenin kabulü ve devamının olurudur.

Bu, Kürtleri köy meydanlarında toplayarak onları çırılçıplak soymanın, onlara pislik yedirmenin kabul edilmesidir, Kürt olmanın suç sayıldığı faşist bir devlette her türlü insanlıkdışı, aşağılık uygulamalara evet demektir.

Bu, zindan direnişlerini kırmak, tutsakları işkencelerden geçirmek için faşist Türk devletine onay vermektir.

Bu, Kürt ulusuna yönelik yürüyen haksız gerici savaş içinde, gözaltında, işkencelerde, zindanlarda Kürt kadınına tecavüzü kabul etmektir. Emperyalistler, Turk faşistleriyle elele Kürt ulusuna onursuz bir yaşam dayatıyor

Bu, yalnızca ezilen Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı değil, aynı zamanda tüm dünyadaki devrimci ve komünist mücadeleye; devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı duran bir komplodur.

Bu, kendi hakları uğruna mucadeleye atılan ezilenlere emperyalistlerin elbirliğiyle saldırmasıdır. Ezilen ulusların, işçi ve emekçilerin mücadelesinin gelişmesine gözdağıdır.

Abdullah Öcalan'a yönelik düzenlenen komplo yalnızca PKK'yı ilgilendiren bir sorun değildir. Bu, tüm insanlığın sorunudur. Emperyalizme ve faşist Türk devletine karşı mücadele insanca yaşamak isteyen herkesin sorunudur! Bu kompIoya karşı mucadele etmeyen, sesini çıkarmayan herkes kendi köleliğine onay vermiş olacaktır!

Emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna her türlü entrikayı çevirdikleri artık iyice bilinmelidir. Emperyalistlerden dost olmaz, onlar ezilen Kürt ulusunun haklı davasını da kendi çıkarları için kullanmak isteyen, kâr hırsından gözü dönmüş mahluklardır. Emperyalistler demokrasi, insan hakları, hak, hukuk vb kavramları çirkef yüzlerini gizlemekte kullanırlar; ondan ötesinin yalan olduğu hergün kanıtlanıyor.

Emperyalist haydutlar kendi çıkarları uğruna yalnızca Kürt ulusunun yaşam hakkıyla oynamakla kalmıyor, onlartüm dünyayı talan ediyorlar, yaşam temellerini ortadan kaldırıyorlar. Bu gözü dönmüş haydutların kâr hırsı karşısında sessiz kalan tüm insanlık adım adım kendi ölüm fermanını imzalıyor. Dünyanın işçileri, emekçileri, ezilen halkları sessiz kaldıkça, emperyalist efendiler her türlü entrikayı kolayca çeviriyor ve keyif içinde sevinç naraları yükseltiyor. Bu naraların ardından ezilenlere yönelik yeni felaketlerin hazırlıkları sürüyor. Emperyalistler yarattıkları dikensiz gül bahçesinde saltanatlarını sürdürürken ezilenlere kahkahayla gülüyorlar. Büyük insanlık bu haydutların yaptıklarına uyanmaz, başkaldırmazsa, kâr hırsından gözü dönmüş bu asalakları tarihin çöplüğüne atmak için harekete geçmezse, dünya Kürt ulusuna ya da başka ezilen ulus ve milliyetlere, işçi ve emekçilere reva görülen aşağılık uygulamaların ayıbını taşımakla kalmayacak, o bu gidişin devamında yokolmaya sürüklenecektir. Bu nedenle, dünyanın tüm işçi, emekçi ve ezilenleri emperyalist canavara karşı sesini yükseltmek, onu yenmek için mücadelelerini geliştirmek zorundadır.

İnsanlık onurunun emperyalist barbarlık altında ezilmesine seyirci kalma! Emperyalist barbarlık ve faşist Türk devleti tek bir dilden anlar· Şiddete dayalı devrim! Bu canavarı altetmenin başka yolu yoktur!

Kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun sömürgeci faşist Türk devleti!

17 Şubat 1999

Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)

FAŞİST TC'DEN HESAP DEVRİMLE SORULACAKTIR!
Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

İşçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar...

Newroz 1999'a, emperyalist haydutların açık desteği eşliğinde faşist Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik saldırılarını korkunç boyutlara tırmandırdığı bir ortamda giriyoruz.

'99 Newroz'una; emperyalist haydutların, Kurt ulusal hareketine karşı faşist Türk devletine yardım ellerini uzattığı, emperyalistlerden ve uşaklarından dost olunamayacağının çok somut olarak görüldüğü bir sureçte giriyoruz. Bu süreç çok iyi kavranmalı, unutulmamalı, unutturulmamalıdır!

Hak, hukuk, insan hakları laflarını ağzından düşurmeyen emperyalistlerin gerçek yüzü bir kez daha meydana çıktı. Emperyalistler kendi çıkarları sözkonusu olduğunda bu tür lafların bir kıymeti harbiyesinin olmadığını gösterdiler. Bugünkü çıkarları açısından faşist Türk devletini gözden çıkarmayı uygun bulmayan emperyalistler, ezilen Kürt ulusunu, faşist Türk devletine yem olarak sunma işinde somut olarak görev aldılar. PKK Genel Başkanı Abdullah Ocalan'ın faşist Türk devletine teslim edilmesi, emperyalistlerin kendi çıkarları için neler yapabileceklerinin en açık göstergelerinden biridir.

Emperyalistler Abdullah Öcalan'ı faşist Türk devletine teslim etmekle onlara büyük bir destek sundular. Faşist Türk hakim sınıfları şimdi sevinç naraları atıyorlar. Onlar, bu olayla; Kürtlere karşı geliştirilen saldırı furyası içinde kendi pisliklerinin üzerini örtmeyi becerdiler. Hırsızlıklar, yolsuzluklar, çete-mafya-devlet yapısının çatlakları onarıldı Türk hakim sınıfları her tarafından pislik sızan bu çatlakları şovenizm harcıyla sıvayarak, kitlelerin karşısına "büyük devlet", "güçlü devlet", "temiz devlet" pozlarıyla çıkma imkanlarını elde ettiler Şimdi, bu durumu kullanarak karanlık emellerini gerçekleştermeye çalışıyorlar.

Sömürgeci Türk hakim sınıfları Kürt ulusuna karşı korkunç bir ırkçı kampanya yürütuyor, azgın Türk şovenizimini alabildiğine körüklüyorlar. Sömürgeci faşist Turk devleti yarattığı bu tozlu dumanlı ortamda potansiyel suçlu olarak gördüğü Kürtlere, devrimcilere, komünistlere ve sesini çıkarmaya çalışan demokrat, aydın kişi ve kurumlara barbarca saldırıyor.

Somürgeci devlet, sivil faşist kurumlarını da bu yoğun seferberlik kampanyasına çekerek halk güçlerine karşı ölüm tuzakları kuruyor. Gelinen aşamada barbar Turk devletinin en adi yöntemlerinden biri de şovenizm bombardımanı altında iyice bunalttığı kitleleri Kürt düşmanlığıyla donatmak ve ardından şovenizm ağusuyla kendinden geçmiş olanları Kürtler üzerine saldırtarak onları katliamlardan geçirmektir Kitleleri birbirine kırdırmaya yönelik kışkırtma ve bu yöndeki örgütleme faaliyeti bütün hızıyla sürüyor HADEP'e yönelik saldırılar ve bu saldırılar sırasında gerçekleştirilen linç olayları hakim sınıfların bu barbar planlarının bir parçasıdır, onun bir provasıdır. Abdullah Öcalan'ın avukatlarına yönelik olarak devlet tarafından örgutlenmiş olan sivil görünümlu saldırılar kitleleri bu adi oyunda kullanmanın hazırlıklarıdır Faşist Türk devleti televizyon, radyo, gazete vb. çeşitli basın yayın kuruluşları vasıtasıyla bu çirkef ortamı olgunlaştırmak için çalışıyor, bunu başarabilmek için her yola başvurmayı mubah sayıyor

Sömürgeci faşist Türk devleti Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü topyekün seferberlik kampanyasını demagojiye, karalamaya, yalana dayalı büyük bir psikolojik yıpratma kampanyasıyla besleyerek Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini teslim almaya, komünist ve devrimci hareketi uzun yıllar kıpırdanamaz hale getirmeye çalışıyor.

"Pişmanlık Yasası" genelgeleri, "Güneydoğu'ya yatırım seferberlikleri" vs vs. faşist Türk devletinin ezme, bitirme, yoketme projelerinin bir ürünüdür. Türk hakim sınıfları bu planın bir parçası olarak, Newroz'da kitlelerin sesini kısmak, gösterileri kanla bastırmak için hazırlıklar yapıyorlar. Ama bunların hiç biri sökmeyecek, faşist Türk devletinin sevinci kursağında kalacak!

Kürdistan somutunda bugün, zulme, baskıya, asimilasyona, yoketmeye karşı "ben varım" diyen Kürt ulusunun kitlesel olarak direniş destanları yarattığı günlerden birinin adıdır Newroz! Ezilen Kürt ulusunun, emperyalistlere ve faşist Türk devletine Newroz 1999'da vereceği yanıt yine aynı olacaktır!

Emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı; faşist Türk devletine karşı mucadele bayrağını yükselten devrimcilerin, komünistlerin kavga günlerinden birinin adıdır Newroz!

Bu kavgada kitleleri sınıf bilinciyle donatmak gerek!

• Kâr hırsı uğruna her türlu alçaklığa baş vurmaktan çekinmeyen emperyalistler ve uşaklarından dost olunamayacağı bilinçlere kazınmalıdır

• Kitlelerin yüreklerini avuçlarına alarak Newrozlarda tutuşturduğu ateş, sömürgeciliği, faşizmi, emperyalizmi ve her türden gericiliği; kısaca bir bütün olarak bu köhne, barbar sistemi yıkmak ve sermayenin egemenliğine son vermek için geliştirilmelidir.

• Kuzey Kurdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, sinif mucadelesiyle birleşerek Kuzey Kürdistan-Turkiye'de faşist Türk devletini yerlebir edecek olan devrim ateşi olarak yükseltilmelidir.

Işte bunun için **"Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!"** şiarı, Newrozlarda biz komünistlerin mücadele şiarıdır. Gelin bu şiarı hep birlikte yukseltelim!

- **Umut isyanda kurtuluş devrimde!**
- **Ya barbarlık ya sosyalizm!**

Şubat 1999 ✘

Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)

FAŞİZMİN DEMOKRASİCİLİK OYUNU...

Seçim aldatmacası!

Sömürgecı-faşist diktatörlük aylar öncesinden aldığı bir kararla yeni bir seçim sürecıne girmış bulunuyor. Bu seçımler, şovenızmın ve ırkçılığın dizginsız bir atağa geçtiği, işçı sınıfına ve çalışan yığınlara karşı burjuvazinin yoğun saldırılarda bulunduğu, öte yandan burjuva klikler arasında ciddı sorunların yaşandığı koşullarda 18 Nisan'da –yerel ve genel seçimler birlikte– yapılacak. Bunun için gerekli olan yasal formaliteler, düzenlemeler tamamlanmış bulunuyor. Her ne kadar kamuoyuna seçimlerın –en azından parlamento seçimlerinin– ertelenebileceği mesajı veriliyorsa da, yapılan hazırlıklara bakıldığında egemenlerin bu seçimleri ertelemekten yana bir tavır ıçinde olmadıkları görülüyor.

Buna rağmen; seçımlerin yapılacağı ülke Türkiye ve seçim kararının uygulanıp uygulanmayacağını belirleyen gerçek güç de MGK'dır Bu gerçeği dikkate aldığımızda, sözümona meclis tarafından alınan bir seçim kararının onca önemli olmadığı; MGK'nın istemediği yönde bir gelişmenin olması durumunda seçilmerin her an ıçin gerı alınabileceğını de bılınçte tutmak gerekiyor Burası Türkıye, burjuvazının torbası alavere dalavere dolu! Bunu her zaman hesapta tutmak gerek.

Seçımler yapılsın ya da ertelensin, bu notada yapılacak değışiklik, demokrasicılik oyununda fıguranlığa soyunanlar açısından belki önemlı olabilir. Proletarya ve emekçi yığınlar açısından seçimlerin rafa kaldırılması da tıpkı yapılması gibi özde bir değişiklik getirmeyecektır. Hakim sınıfların seçim sürecını kullanarak ezilen kitlelerin dikkatlerını dağıtma, onları düzenin uysal köleleri olarak tutmak ıçin yürüttükleri yoğun propaganda faalıyetı karşısında gerçeklerin ortaya konması ve faşıst devletin çirkef yüzünün teşhırının ıyı yapılması oldukça önemlidir.

Rejim, bir dizi bakımdan tıkanmıştır. Karşı karşıya bulunduğu sorunları aşma başarısı gösterememektedır. Parlamento, (siz, Türk hakım sınıflarının hızmetkârları meclisi, anlayın) bizzat burjuva partılerın tabanı nezdınde önemli ölçüde ınandırıcılığını yıtirmiştir. Bu nedenle burjuvazı parlamentonun çehresini değiştirme ıhtiyacı da duymaktadır. Burjuvazi bunu geniş kitleler şahsında meclise güven tazelemenin bir yolu olarak görüyor. Bu koşullarda düzlüğe çıkmanın bir yolu olarak seçim sahtekarlığına başvurmak egemenlerin üzerınde bırleştiği bir araç olmaktadır. Bunun için faşist TC devletı, seçimlerı bir çare olarak lanse etme çabasına ve bu doğrultuda kamuoyunu aldatmaya hız vermektedır. Tüm bunlar demokrasıcilik adına yapılmaktadır.

Egemenler, neredeyse periyodık şekılde askeri darbelerı gerçekleştırırken de bunu demokrasi adına yaptıklarını söylüyorlardı. Sivil görünümlü askeri bir darbe niteliğındeki 28 Şubat kararlarını da yine aynı demokrası oyununu sahneleyerek devreye soktular.

Faşizmin, faşist dıktatörlüğün demokrasi diye takdım edıldiği TC devletınde 28 Şubatların "demokrasının güvenceye alınması" biçiminde sunulması vb. yenı bır du-

rum değil; kuruluşundan bu yana her zaman için vazgeçemediği bir alışkanlıktır. Bu alışkanlığın getirdiği avantajla "demokrasi" ve "halkın iradesi" adı altında % 13'lerle Başbakan seçilebilmekte ve hükümet bu oy oranıyla kurulabilmektedir.

Ancak bu denli keyfiyet içinde hareket etmesine rağmen, faşist iktidar bir türlü arzuladığı ortamı yakalayamıyor, tıkanan sisteme bir çözüm bulamıyor. Tam da bu noktada seçimleri devreye sokarak kendisi için güçlü bir malzeme yaratmak istiyor. Seçim kararının alınması, bu süreçte hükümet oluşumlarına ilişkin dönen dolaplar, seçim ile ilgili yapılan hazırlıklar... dikkate alındığında sömürgeci-faşist mekanizmanın bu seçimlerle birkaç noktada birden rahat nefes alma amacı güttüğü ortaya çıkmaktadır.

28 Şubatçılar olduğu barız bir gerçek... 28 Şubat sürecinin yaratıcıları belli bir planlama yaparak Türkiye'nin siyasal açıdan hangi yöne doğru yolalacağını da belirlemiş oluyorlardı. Buna göre esas tehlikelerden biri PKK ağırlıklı Kürt ulusal hareketi ve diğeri ise dinci-faşist kesimin bir kanadı olan Refah Partisi'ne karşı devletin yeniden düzenlenmesi oluşturmaktaydı Birinci noktada TC 75 yıllık barbarlığına devam kararı çıkarttı, bunu sürdürüyor. Refah Partısıne karşı alınan önlemler biliniyor. Parlamento içinde ve yasalar önünde 28 Şubat süreci işletilmektedir. Seçimler somutunda da yaşananlar bu sürecin açık bir biçimde devam ettiğini göstermektedir.

Önce, dinci-faşist kanadın parlamento içinde olası bir hükümet kurmasının önüne geçmek için her yol denendi. Bizzat kemalist burjuvazi tarafından dinci faşistler sisteme entegre edilmek amacıyla hükümete ortak edildiler. Ancak dinci faşistlerin bu yolla engellenemeyecekleri, bu hesabın iyi bir hesap olmadığını gördüler. Bunun hemen ardından namlular gösterilerek bu kanadın hükümetine son verildi. Ardından partileri kapatıldı ve ondan bu yana geçen zamanda dinciler giderek 28 Şubatçıların dayatmalarıyla "haşarı" gözüken bir dizi yönünü törpülemeye, "sert" üslubunu değiştirmeye, uysallaşmakta olduğunu göstermeye koyuldu. Bu doğrultudaki gelişmeler sürüyor. Dinci-faşist kanattan bu yumuşama mesajları gelirken, 28 Şubatçıların pek memnun oldukları söylenemez.

Rahatsızlıklarını aylar öncesinden ortaya koyan faşist devletin gerçek sahipleri, denetimlerindeki bütün araçları devreye sokarak Fazilet Partisi'nin önünü kesmeyi, ya da en azından seçimler sonrasında hükümet kurması için aktif çalışmaktadır. MGK ve onun paralelinde hareket eden bütün partilerin, özellikle aktif 28 Şubatçı kemalist faşistlerin temel derdi bu seçimlerde dinci-faşistlerin güç kaybederek etkisiz konuma getirilmeleridir. Bütün plan bunun üzerine kuruludur.

Peki bu başarılabilir mi?

Perde arakasında yapılan pazarlıklar bir kenara bırakıldığında, dinci faşistlerle kemalist faşistler arasında andaki durumda bir uyumun sağlanmadığı, aralarındaki derin çelişkilerin devam etmekte olduğu açıktır. Bu kıyasıya rekabette Faziletin oy kaybetmesi (zorunlu oy kaybına uğraması!) için MGK'cıların alabildiğine yoğun çalıştıkları/çalışacakları kesin. Eğer Fazilet oy kaybına uğrar, gücünden geriye doğru bir kayma olursa, bu ama aynı zamanda seçim sonrasında bu parti ile diğer hakim sınıf klikleri arasındaki çatışmanın da derinleşeceği anlamına gelir. Ama gözüken şudur ki, Fazilet seçimlerde bugünkü oy oranını koruyarak çıksa bile, MGK ve denetimindeki güçler Faziletli bir hükümete onay vermeyecek, yine uygun bir yolunu bularak onu dıştalayacaklardır. Ve tabi bu yine demokrasinin korunması yalanı üzerine bina edilecektir!

Seçimler ve dinci faşistler bağlamında diğer önemli bir nokta ise, dinci faşist kesimin Kuzey Kürdistan somutunda ve batıya göç ettirilmiş, batıda yaşayan Kürt ulusuna mensup kitleler üzerinde yürütmek istediği seçim siyasetidir. Daha önceki seçimlerde de açıkça görüldüğü gibi, bu kesim özellikle bazı bolgeler özgülünde Kürt ulusuna mensup kitlelere gayet ikiyüzlü bir biçimde gitmekte, bir dizi demagojik yaklaşım içinde kendi oylarını arttırmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken HADEP'e gidecek oyların önünü kesme taktiği izlenmekte ve böylece MGK'cıların gözünde olumlu bir puan alınmak istenmektedir. HADEP somutundaki siyasetleri de göstermektedir ki, Kürt ulusal sorununun sözkonusu olduğu her durumda burjuva parlamentosundakı tüm partiler aralarındaki dalaşı bir yana bırakarak birleşmektedirler.

Seçimler bağlamında en önemli noktalardan biri de, HADEP'e ilişkindir. Hakim sınıfların HADEP hakkında yasaklama amacıyla girişim başlattıkları biliniyor. Bu noktada oldukça faal bir çalışma her yönüyle sürdürülmektedir. Devlet, öteden beri Kürt ulusunun meşru demokratik haklarını –sınırlı da olsa– savunan, bu yönlü girişimde bulunan düzen içi, yasal partilere karşı son derece antidemokratik yaklaşmakta, her tür baskıyı uygulamaktadır. Yasaklamalar, engellemeler, parti kapatmalar vb. yoğun olarak yaşandı. Şimdi de HADEP yasaklanmak istenmekte, bu amaçla kapatma yönünde girişimler başlatılmış bulunmaktadır. Bir yolu bulunup bu partinin seçimlere sokulmamasına çalışılmaktadır. Bunun için kendi yasalarını çiğneme, askıya alma veya ara bir çözüm icat etme vb. yollarla kendi planlarını kesinlikle uygulamak istemektedirler. Kapatmayı seçime kadar başaramadıkları yerde ise, bu istemlerini daha fazla öne çıkartarak HADEP'in "ayağını denk alması" sağlanmak istenmektedir Açılan dava ve savrulan tehditler, MGK rehberliğindeki faşist devletin en üst düzeyde yaptığı bir uyarı niteliğindedir. Kapatılmaması ve seçimlere katılması halinde bu partinin amacına ulaşmaması için ise devlet her tür araca, yola başvurmaktadır. Seçim sürecine girilmesiyle birlikte, HADEP üzerinde misliyle yoğunlaştırılan/genişletilen baskı cenderesine bakıldığında hakim sınıfların seçimlerde bu partinin başarısızlığı için ne gerekiyorsa yaptıklarını/yapacaklarını apaçık ortaya koymaktadır.

Halıhazırda HADEP'in seçimlere katılması önünde sözde yasal çerçeve açısından şimdilik bir engel yoktur. Açılan davaya rağmen, normal hukuki prosedür se-

çim öncesi sonuçlanamaz. Ve fakat bu partinin kapatılmaması demek, seçim sürecinde ve diğer durumlarda başka partiler gibi rahat çalışma imkanına sahip olduğu anlamına gelmiyor. Sürekli kapatma tehdidi altında tutulan, üyeleri öldürülen, önemli sayıda yöneticisi hapiste tutulan ve üyelerinin, seçmenlerinin yüzlerle/binlerle toplu gözaltılarına alındığı bir partinin bu seçimlerde başarısız kalması için sömürgeci Türk devletinin bütün olanaklarını seferber ettiği açıkça görülmektedir. Sömürgeci TC'nin koruyucu ve kollayıcıları hepsi bir ağızdan HADEP'i hedef göstermekte ve seçimlerde önünün nasıl kesileceği hesapları gazete sayfalarında ve TV ekranlarında bolca işlenmektedir. Haftalar öncesinde, MGK'cıların besleme köşe ve koltuk tutanları en ayrıntılı istatistiklere yer vererek, Kuzey Kürdistan'da seçim yarışının HADEP ve Fazilet arasında geçeceğini; bunun engellenmesi gerektiğini buyuruyorlardı. Tabii bu engelleme işinin esas olarak HADEP üzerinde denenmesi gerektiğini de yine bu MGK yalakaları ısrarla vurguluyorlardı. Eğer engellenmezse önemli bir başarının yakalanacağı ve elde edilen yüzde ile "bölgede" ağırlığı-gücü olan bir parti olduğu imajının ortaya çıkacağı ve bunun devletin işini zorlaştıracağı vb. öğütleri verilmektedir. Benzer nasihatlar çoğaltılarak sürüyor...

HADEP'e karşı devletin izlediği politika azgın Türk şovenizmi temelinde şekillenmektedir. Seçimlerde bu partinin alacağı oy oranı Kürt sorunu bağlamında Türk hakim sınıflarını son derece ilgilendirmektedir. Bu nedenle HADEP'in etkisinin kesin olarak kırılmasına çalışılmaktadır. Herşey bir yana, önceki seçimlerde toplanan oylar dikkate alındığında, bu oyların tekrar alınması halinde bunun HADEP için açık bir başarı olacağı ve bunun Türk devletini belli bir çerçevede zorlayacağı gayet açık bir olgudur. Devlet, bu partiye karşı baskıyı en üst boyutta sürdürmeyi işte bu oyların oranının düşürülmesi için de yapmaktadır. Dahası seçim çalışmaları yapabilmeleri için koşulların elverişli olması, ya da şu andaki baskının geri çekilmesi halinde de HADEP'in oylarında artışın olacağı farkedilmektedir. İşin özü, oy "referandum"a tahvil edilmek istenmektedir. Ve sorun kimin sömürgeci-faşist diktatörlük koşullarında bu "referandum"u kabul edeceği meselesidir.

HADEP yöneticileri kendileri üzerinde yapılan planların çok kapsamlı olduğunu ve baskının dozajınında buna uygun ayarlandığının, haliyle sonuçlarının da buna koşut olacağının ayırdında olmak zorundadırlar. Bu partinin yöneticilerinin en azından seçim bağıntısında devletin neyi amaçladığını artık görmüş olmaları gerekir. Üzerlerindeki aşırı ve çok yönlü baskıyı bizzat yaşayan bu partinin yöneticilerinin, bu ortamda HADEP'in seçimlere katılmasının yararlarının ne olduğuna ve yine vereceği/yaratacağı tahribatın neler olabileceğine kendilerini objektif olarak gerçekçi bir şekilde ikna etmiş olmaları gerekir. Açık ki, faşist diktatörlük binbir türlü yolla bu partiye gidecek oyların başka bir yere yönelmesi için başta baskı yöntemleri olmak üzere her tür entrikaya başvuracaktır ki; daha bugünden bunun bir dizi örneği yaşanmaktadır. Peki bu koşullarda HADEP'in hâlâ seçimlere katılma ısrarı göstermesinin kabuledilebilir doğru bir yanı olabilir mi?

Önce, HADEP'in fiili olarak engellendiğini ve seçimlerde başarısız kalması için her tür nedenin mevcut olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu şartlarda doğru olanı HADEP'in sahnelenmek istenen demokrasicilik oyununa alet olmamasıdır. Faşist diktatörlüğün seçim oyununu bozmak için seçime katılmamayı tercih etmelidir. Sömürgecilerin sınırsızca barbarlığının hüküm sürdüğü koşullarda dayatılan sözde referandum ve demokrasicilik oyununa bu partinin alet olmaması gerekiyor. HADEP için doğru olan; bu genel seçimleri boykot etmektir. Devletin planları ve saldırıları işte o zaman gerçekten boşa çıkacaktır. Mevcut bütün partiler içinde bir tek HADEP'in Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkan özelliği dikkate alındığında, boykot tavrının kendileri nezdinde kazandırıcı olduğu farkedilecektir...

HADEP'in seçimlere katılma taktiğini yanlış buluyoruz. HADEP'in seçimlere katılma taktiğini şu ya da bu gerekçelerle savunulabilir gösterenlerin tavrının da doğru olmadığını düşünüyoruz.

HADEP bu faşist kuşatma altında seçimlere katılmakla gayet yanlış bir iş yapmaktadır. HADEP bu faşist devletin yüzünü göstermek istiyorsa bu koşullarda seçim sahtekarlığına hayır demeli, demokrasicilik oynamamalıdır. Gerçek demokrasi ancak devrimle kazanılır! HADEP bunu anlamıyor, onun için sahte demokrasinin etrafında dolanıp duruyor.

Tüm bunlara rağmen, biz Bolşevikler başından sonuna kadar HADEP'e yönelik bütün saldırıların karşısında olduk ve olmaya devam edeceğiz. Seçim sürecinde de HADEP'e yönelik her türlü baskıya karşı durma kararlılığı içindeyiz. Düşman saldırıları karşısında HADEP'in yanında olmak görevimizdir. Saldırıları püskürtmek gerektiğinin bilincindeyiz. Ancak bütün bunlar hiçbir şekilde bu partinin izlediği seçim siyasetinin doğru olduğu ve tarafımızdan kabul edilmesi gerektiği anlamına gelmez.

Bu seçimde de esasında değişen bir şey yoktur. Hakim sınıf klikleri/partileri arasındaki dalaş seçim sürecinde de bütün çıplaklığıyla yeniden bir kez daha ortaya çıkacaktır. Seçimlerin proletarya, emekçiler, ezilen halklar ve Kürt ulusunun kurtuluşu için hiçbir yararı olmayacaktır. Bu seçimler düpedüz hakim sınıfların iktidarlarının ömrünü biraz daha uzatmak için kullandıkları bir araçtır.

Faşizmin hüküm sürdüğü TC devletinde, bu şartlarda Bolşevikler için doğru siyaset seçimleri boykot çağrısıdır.

Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler, yoksul köylüler; ulusal özgürlüğü ve kurtuluşu için mücadele edenlere çağrımız şudur:

Burjuvazi, seçimleri faşizme demokrasi maskesi olarak kullanıyor. Bu oyuna alet olma, bu sahtekarlığı teşhir ve tecrit et! Özgürlüğümüzün ve bağımsızlığımızın elde edilmesinin biricik yolu olan devrim mücadelesine omuz ver! Seçimleri değil, devrimi tercih et!

3 Mart 1999 ✗

"Güneydoğu seferberliği"...

Sömürgeci faşist Türk devleti ve sahibinin sesi medya haksız, gerici savaşa o kadar alışmış kı, "ekonomik ve sosyal kalkınma" sözkonusu edildiğinde de "seferberlik", "kuşatma" vb. savaş kavramlarıyla sorunu dile getirmektedir.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın MİT-CİA-MOSSAD ışbirliğiyle Kenya'da esir alınıp Türkiye'ye getirilmesinin ardında, Başbakan Bülent Ecevit tarafından "Doğu ve Güneydoğu'yu kalkındırma" sorunu yeniden gündeme getirildi.

Bilindiği gibı faşist Türk devleti, ulusal sorunun varlığı şeklindeki bir Kürt sorununu kesinlikle kabul etmemekte, bu bağlamda yürüyen mücadeleyi de "terör sorunu" olarak göstermektedir. Yine, bunlar; gelinen aşamada "terör sorununu" yalnızca askerı yöntemlerle bitirmenin mümkün olmadığı, "bölgenin ekonomik ve sosyal alanlarda kalkındırılması" da gerektiği yönünde tavır takınıyorlar. Bunun Türkçesi şudur: "PKK'yi yalnızca askeri olarak bitirmek mümkün değil, bu nedenle bölgeyı ekonomik anlamda da destekleyerek, Kürtleri kendimize bağlamalıyız". Bu dönemde üzerıne yeniden fırtınalar kopardıkları "Güneydoğu seferberliği" nden de anlaşılıyor kı; faşist TC, PKK önderliğinde verilen mücadelenin ulusal bir mücadele olduğunun reddı ve Kürt ulusunun varlığının inkarına dayanan siyasetini değiştirmedi. Sömürgeci faşist Türk devleti kafatasçılığa devam ediyor.

Kürt ulusal sorununu inkar eden hakim sınıflar, ulusal mücadeleyı sürekli olarak "terörızm" sorunu olarak göstermektedir. Kuzey Kürdistan'daki bu mücadelenın nedeni olarak da "bölgenın geri kalmışlığı ve feodal yapının varlığı" gösterildi, gösterilmektedır. Bu sıyasetın en yağız savunucularından biri de anda Başbakan olan Ecevit faşistidir.

Abdullah Öcalan'ın esir alınmasından sonra hakim sınıflar bir yandan "Pişmanlık Yasası"nın gündeme getirılmesıyle PKK'ye askeri yönde "son darbe"yi vurmaya çalışırken, diğer yandan da; *"Terör örgütünün beli kırılmış, terörist başı ele geçirilmiştir. Şimdi yatırımları, kalkınmayı hızlandırma zamanıdır."* diyerek, 1997 Eylül ayında Anasol-D hükümetı dönemınde açılan pakete Ecevit hükümeti tarafından yeniden ışlerlık kazandırmaya, "Güneydoğu seferberliği" propagandasına ağırlık verdi. Emıreri medyanın yoğun propagandasını yaptığı "paket", MGK'nın Şubat toplantısı ertesinde, 1 Mart 1999 tarıhinde Ecevit tarafından kamuoyuna açıklandı. 15 madde altında toplanan önlemler burjuva basın tarafından "şefkat paketi" olarak lanse edildı. Sözkonusu paket, gerçekte Cumhurbaşkanı Demirel aracılığıyla hükümete sunulan ve hükümetin formel olarak üzerinde çalıştığı MGK'nın paketıdir.

Demırel, Milliyet gazetesine paket hakkında bilgi verirken paketi, *"Pişmanlık Yasası'yla beraber atılacak en önemli iki adımdan biri" (21 Şubat)* olarak ele aldığını açıklayarak ne kadar "şefkat"li olduğunu da gösteriyordu. Hakim sınıfların tüm "şefkat" gösterıleri, Kürt ulusunun ulusal varlığının inkarına devam etmenin, Kürt ulusunun ulusal mücadelesini bastırmanın, yok etmenın gösterılerıdir.

Ecevıt hükümetinın "Güneydoğu seferberliği paketi" propagandalarla şişirilirken, yine Ecevit'in de yer aldığı Anasol-D hükümeti tarafından Eylül 1997'de açılan "paket"in gerçekte palavra olduğu da ortaya çıktı.

Öyle ki tüm burjuva gazeteler "yeni paket"in 1997'dekine işlerlık kazandırma amacıyla açıldığını teslım etmek zorunda kaldılar. Hakim sınıflar tarafından daha once açıldığı ılan edılen "paket"lerin uygulanmamasının "sorumlusu" da tabii kı bulunmuştu: "Terör".

Şımdıki "paket"ın uygulanmasının mümkünlüğü ise, *"Abdullah Öcalan'ın da yakalanmasıyla birlikte teröre öldürücü darbeyi indiren devlet, şimdi de Doğu'da ekonomık ve sosyal yatırım seferberliği için kolları sıvadı." (Türkiye, 19 Şubat 1999)* görüşleriyle açıklanıyor.

Sömürgeci faşist devlet, TC'nin 75 yıllık sürecınde Kürt ulusuna uygulanan tüm baskı, zulüm ve katliamlarla Türkleştiremediği, ulusal kimliğini unutturamadığı, yok edemediği Kürtlerı, şımdi kendi demokratık hakları uğruna yürüttüklerı mücadelede "şefkat" gösterılerıyle, *"ekonomik ve sosyal yatırım seferberliğiyle"* etkisız hale getirmek, kendine bağlamak için kolları sıvamıştır.. "Pişmanlık Yasası"yla olduğu gibi, "ekonomik ve sosyal yatırım"la da Kürtlere dayatılan, kendi kimlığini inkâr, teslimıyet ve köleliktir.

1 Mart'ta Ecevıt tarafından açıklanan 40 trilyon liralık kaynağın bulunduğu söylenen pakette, ekonomik teşvikler ve kredılerin dışında, "köye donüş projesi", "eğitim" vb. konular da yer almaktadır

"Paket"ın ekonomik yatırım yanına kabaca bakıldığında hakim sınıfların ekonomik kalkınmayı teşvık eder görünerek kitlelerin bilincini karartmaya çalıştığı görülür.

Hakim sınıfların son yıllarda temcıt pilavı gibı ısıtıp ısıtıp sunduğu "paket"lerin esas amacı Kuzey Kürdistan'da ekonomik kalkınmayı özel olarak teşvik etmek değıldir. "Güneydoğuluya ış ve aş" götürme "seferberliği" çığlıklarının arkasında yatan gerçek, Kurt ulusunun ulusal baskıya karşı andaki mücadelesinın değişik yollarla bastırılması ve uzun vade açısından bır Kürt ayaklanmasının artık yaşanmamasının koşullarını yaratmaktır. Kürtlerin Türkleştırılmesı yönündeki adımlar da bu koşulları yaratmanın bır ayağını oluşturmaktadır. Hakım sınıflar bu amacı, yer yer açıkça dıle getırirken, kıtlelerın bılincını karartarak, "devlet babanın" ne kadar "şefkatli" olduğuna ınandırmak için de değışik yol ve yöntemlere başvurmaktadır.

Faşist Türk devletinin ekonomık kalkınma, yatırım ve teşvikleri gündeme getirmesinın temel mantığı, Kürt ulusunun ulusal baskıya, zulme karşı mücadele etmesını, "terorizm", "terörist" olmanın toplumsal koşullarını da yoksulluk, geri kalmışlık olarak göstermesidir. Bu yaklaşıma göre ekonomik ve sosyal kalkınma gerçekleştirılirse, "terörizm"ın kökü de kurutulmuş olacak...

Bu yaklaşımı ortaya koyan iki örnek:

"Kırsal kesimdeki insanlara iş-aş imkanları sağlanmalı. Aynı ortam devam ederse, ortaya başka harfli insanlar çıkar. Apo yakalanır, yarın Memo çıkar. Bu işi bitirdik gözüyle bakılırsa, yeni Apo'lar çıkarırız." (İTO Yönetim Kurulu Başkanı M. Yıldırım, Milliyet, 17 Şubat'99)

*"'**KALKIŞMA**'yı besleyen en verimli kaynağın '**kalkınmamışlık**' olduğu bir gerçek... Kalkışmayı besleyen diğer faktörlerin siyasallaşmasını kolaylaştıran kaynak da yine kalkınmamışlık... Kalkınma sorununu çözmeden kalkışmaların sonunu getirmek zor Doğu ve Güneydoğu'ya bu gözle bakıldığında kalkınmamışlığın Apo ve PKK için nasıl bir besin kaynağı olduğu çok net görülüyor." (Fikret Bila, Milliyet, 21 Şubat 1999)*

Bu iki alıntıdan da görüleceği gibi, hakim sınıflara göre ulusal ayaklanmaların ve mücadelenin kaynağı, ulusal baskı, zulüm, katliamlar değil, bölgenin kalkınmamışlığıdır... "Doğu ve Güneydoğuluya iş-aş" götürme savunusu da bu kaynağın kurutulması içindir. Bu amaçla "ekonomik ve sosyal yatırım" propagandasına ağırlık verilmektedir.

Anda propagandası yapılan "paket", ekonomik alanda gerçekte 'cek'ler, 'cak'lar paketidir. Fakat, Kuzey Kürdistan'da ekonomik gelişme özel olarak teşvik edilse de sorunun özünde bir şey değişmemektedir. Ekonomik ve sosyal kalkınma propagandasıyla da Kürt ulusunun ulusal varlığının inkarına, ulusal baskıya, zulme, zorla Türkleştirmeye devam edilmektedir. (Burada ekonomik gelişmenin hangi boyutta olduğu ve ekonomik kalkınmanın hangi sonuçları beraberinde getireceği üzerine durmuyoruz.)

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirmenin temel araçlarından biri, kafatasçı-kemalist eğitimdir.

Başta Başbakan Ecevit olmak üzere Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu ve Türkiye'de gerçek iktidar sahibi MGK'nın Kuzey Kürdistan'da "eğitim" konusunda ağırlık verdikleri okullar Yatılı İlköğretim Bölge Okulları (YİBO) ve Pansiyonlu İlköğretim Okulu (PİO) diye tanımlanan okullardır. Bu okullar, sözün gerçek anlamıyla Kemalizm'in beyinlere sistemli bir biçimde şırıngalandığı kışla okullarıdır. Kürdistanlı çocukların Türkleştirilmesinin sağlanması için hakim sınıflar YİBO ve PİO gibi okulların açılmasına özel bir önem verilmektedir.Milli Eğitim Bakanı'nın medyaya yaptığı açıklamaya göre "eğitim" alanında da "Doğu ve Güneydoğu'ya çıkarma" yapılacaktır Sözkonusu "eğitim çıkarması"nın adı da ***"Eğitim Güneşi Projesi"***dir Çokyönlü bu projenin esas amacı, okulsuz, eğitimsiz kalmış fakir fukaraya eğitim götürmek, kültürel düzeylerini yükseltmek değildir kuşkusuz. Okuma yazmanın öğrenilmesine karşı da değiliz. Karşı olduğumuz şey, Kürt ulusunun inkarı temelinde yükselen ve Kürtçenin yasaklandığı, Kürtlerin kendi dillerini özgürce konuşamadığı koşullarda; Kürtlerin Türkleştirilmesi için, zorla asimilasyona uğratmak için uygulanan yaptırımlardır. Bu yaptırımların Kürtleri Türkleştirmeye yönelik olduğu TC'nin tüm tarihindeki yaptırımlarla da açıkça ortadadır. "Güneydoğu'ya seferberlık"in yeniden gündeme getirilmesiyle birlikte burjuva gazetelerin köşe yazarları da sorunu işlemeye başladı. Sabah gazetesinden Hıncal Uluç'un 20 Şubat '99 tarihinde yayınladığı "Ben Güneydoğu" başlıklı şiirin iki kıtası şöyledir:

"İhmalkar paşalar, beyler yüzünden,
Plansız seneler, aylar yüzünden,
Evet ben, okulsuz köyler yüzünden,
Türkçe lisanının sustuğu yerim.

İşte ben, okul ne bilmeyen gencin,
Milli şuur ile dolmayan gencin,
Mavzer kadar boyu olmayan gencin,
Omuzuna mavzer astığı yerim."

Kuzey Kürdistan'da okulsuz köylerin varlığından "şikayetçi" olunuyor görünse de, gerçekte şikayetçi olunan Kürtlerin Türkçe yerine Kürtçe konuşması ve Türk Milli Şuru'na sahip olmamasıdır. Bu dizeler Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik siyasetini açıkça dile getirmektedir. Bu siyasetin uygulamaları ekonomik kalkınmanın teşvik edilmesinin yavaşlığının tersine hızlı bir biçimde hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. 1997'de Anasol-D hükümetinin kurulmasından bu yana, öğretmen açığının kapatılması için atanan öğretmenlerin 7274'ünün asker öğretmen olması da, hakim sınıfların Kürtleri zorla Türkleştirmeye çalıştığını ortaya koymaktadır. YİBO'lar ve PİO'lar hızlı bir biçimde çoğaltılıyor Anda Kuzey Kürdistan'da 121 YİBO, 24 PİO olduğu söyleniyor. Bir yıl içinde açılması hedeflenen YİBO sayısı 35, PIO sayısı da 18'dir. Ayrıca 1'den 8'e çıkarılan "Kız" YİBO'larında da kapasitenin artırılması hedeflenmektedir. Böylece Kuzey Kürdistan'da askeri kışlaların yanısıra sivil kışlalar da giderek çoğaltılıyor...

"Güneydoğu seferberliği"nin bir ayağı da "köye dönüş projesi"dir. Bu proje gerçekte Ecevit'in yıllarca savunduğu "köy-kent projesi"nin uygulanmak istenmesidir. "Köye dönüş projesi" de hakim sınıfların son yıllarda hep yeniden gündeme getirdiği bir sorundur.

Bu projenin gerçek anlamda uygulanma imkanı yoktur. Çünkü, "köye dönüş" gerçekte kendi köyünü terketmek zorunda kalanların, yeniden köylerine dönmesidir. Fakat planlanan bu değildir "Cazibe merkezleri" biçiminde de sunulan proje, değişik yerleşim alanlarında yaşayan köylülerin belli merkezlerde toplanmasının projesidir. Böylesi bir projenin uygulanması, Kürt ulusundan köylüleri belli yerlere, kontrolleri altındaki yerlere yerleştirmektir

Kuzey Kürdistan'da anda varolan durumda çok önemli bir değişiklik olmadığı sürece, köye dönüşün gerçekleşmesi de mümkün değildir. Sürgün edilen dört milyon insandan 10-20 bininin geri dönmesi, gerçekte köye dönüş değildir. Hakim sınıflar "köye dönüş projesi"yle de şov yapmaktadır.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Abdullah Öcalan'ın esir alınmasının ertesinde gündeme getirdiği "paket", "Güneydoğu seferberliği", "eğitim" ve "köye dönüş projesi" vb tasarımlar, gerçekte Kürt ulusunun ulusal mücadelesine saldırının birer parçalarıdır. TC'nin "şefkat" gösterileri, onun faşist, barbar yüzünü gizleyemez. Soygun, sömürü, zulüm düzeni varlığını korudukça, en iyi teşvik paketleri de sadece ve sadece bu düzenin ayakta kalması, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi içindir. Ulusal baskılara gerçekten son vermek, işçi ve emekçilerin sosyal ve ekonomik yaşamlarını iyileştirmek için işçi ve emekçiler mücadeleyi kendi ellerine almalıdırlar.

3 Mart 1999 ✗

"Pişmanlık Yasası" da Kürt ulusunun haklı mücadelesini engelleyemez!

Sömürgeci faşist Türk devletinin andakı Başbakanı Ecevit, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın MİT-CİA-MOSSAD işbirliğiyle Kenya'da esir alınıp Türkiye'ye getirildiğini kamuoyuna bildirdiği basın açıklamasında (16 Şubat), Abdullah Öcalan'ın nerede olursa olsun yakalanıp Türkiye'ye getirileceği yönünde verilmiş sözün yerine getirildiğini; bunun da Türkiye'nin ne kadar güçlü bir devlet olduğunu dünya aleme gösterdiğini zafer kazanmış bir komutan edasıyla anlattı.

Aynı basın açıklamasında Ecevit, Abdullah Öcalan'ın esir alınmasıyla PKK'nin artık işin sonuna geldiğini, "terörün başını kopardıklarını" ve "Güneydoğu sorununun çözümü için yolun açıldığını" vb anlattı Ayrıca Ecevit, hakim sınıflara göre *"kandırılmış gençlerin, Türk devletinin şefkatine sığınması"* ve *"insanlık dışı yaşamdan kurtulması"* için de "dağdaki gençlere" çağrıda bulundu. Ecevit'in çağrısı şöyledir·

"Onların tuzağına düşen gençlere sesleniyorum: Artık çıkmaz yolun sonuna geldiniz. Kendinizi devletin adaletine teslim edin. O zaman kuşkusuz milletimiz de sizin Meclis gündemindeki pişmanlık yasasından mutlaka yararlandırılmanızı sağlayacaktır. Gelin artık analarınıza-babalarınıza kavuşun, hasretleri dindirin Sizleri harcayanlara, sizleri ateşe atanlara, sizleri intihar eylemlerine, açlık grevlerine kışkırtmaya kalkışanlara da artık yeter deyin." (17 Şubat tarihli gazetelerden)

Ecevit'in bu açıklamasının ardından, daha once Ecevit tarafından hazırlanıp meclise sunulan ama hâlâ TBMM gündeminde bekleyen "Pişmanlık Yasası" tasarısının meclisten çıkarılması için çalışmalara başlandı.

Meclisin toplanıp sözkonusu yasayı çıkaramayacağının açıklanmasına paralel olarak Ecevit, işi yayınlayacağı genelgeyle çözme yoluna gitti ve üç maddelik bir genelge yayınlayarak Olağanüstü Hal Bölgesi'ndeki valiler başta olmak uzere tum valiliklere ve kaymakamlıklara yolladı

20 Şubat'ta yaptığı basın toplantısıyla Ecevit sözkonusu genelgeyi açıkladı ve *"Haydi gençler gun bu gündür. Teslim olun"* çağrısını yaptı

Yayınlanan bu genelgeden sonra OHAL Valisi, gerçekte somürge valisi Aydın Arslan önculüğünde de Kuzey Kürdistan'da çalışmalara başlandı Sömürge valiliği tarafından *"Bölge Halkına"*, *"Dağdaki Kandırılmış Gençlere"* ve *"Anne ve Babalara"* başlıklı üç ayrı bildiri hazırlanıp yaygın bir biçimde dağıtılmaya başlandı. Bildirilerin kırlık alanlarda ve özellikle de gerillanın var olduğu düşünülen bölgelerdeki dağıtımının helikopterlerle yapıldığı burjuva medya tarafından belirtilmektedir. Burjuva medya bunu *"uçaklarımız, helikopterlerimiz silah yerine bildiri atıyor"* diye aktarmaktadırlar.

Faşist Türk devleti tüm gücüyle Kürt ulusunun en doğal haklarını elde etme mücadelesi veren insanlara ve bu mücadeleye şu ya da bu biçimde destek verenlere karşı saldırmaktadır. Abdullah Öcalan'ın esir alınmasını kullanarak, Kürt ulusal hareketini geçmişte olduğu gibi bu sefer de tümüyle yenilgiye uğratma çabası içindedir.

Türk hakım sınıfları PKK'yi yenilgiye uğratarak tüm devrimcilere, komünistlere de gözdağı vermektedir "Pişmanlık Yasası" da Türk devletinin büyüklüğünü, güçlülüğünü kabul ettirmenin, sömürgeci faşist devlete karşı mücadele edenleri teslim almanın; haklı bir dava için mücadele yerine, köleliği kabul ettirmenin bir aracı olarak gündeme getirilmektedir

KAFATASÇILARIN ŞEFKAT GÖSTERİLERİNİN GERÇEK YÜZÜ

"Pişmanlık Yasası"nın propagandasında hakım sınıflar, gerillaya teslim çağrıları yaparak, "kandırılmış gençleri" topluma yeniden kazandırılacakları vb. vb. propagandasını yapmaktadır.

Hakım sınıflar, faşist Türk devletinin ne kadar şefkatli, merhametli olduğunu, yıllarca kendisine karşı silahlı mücadele verenleri bile "affedebilecek" kadar "büyük" olduğunu, cangüvenliğinin garanti edildiği ve meslek eğitiminin imkanlarının sunulduğu koşullarda, "dağdaki gençlerin" yapacağı "tek doğru iş"ın gelip Türk devletine teslim olması, pişman olması gerektiği düşüncesini yerleştirmeye çalışmaktadır.

Faşist Türk devletinin Kürt ulusunun ulus olarak varlığını reddettiği, "dağdaki gençlere" şefkat gösterileri, propagandaları içinde de ortaya çıkmaktadır

Hakim sınıflara göre "dağdaki gençler", PKK tarafından "kandırılan gençler"dir Oysa, bu gençler (ki gerillalar sadece gençlerden de oluşmamaktadır), kendilerinin hergün yaşadığı ulusal baskıya, zulme ve ulusal baskının çok değişik biçimleriyle horlanmaya karşı, kendilerinin en doğal demokratik haklarını elde edebil-

mek için sılaha sarılmıştır. "Dağdakı gençler"in bugün dağlarda olmasının temel nedeni, faşist Türk devletının Kürt ulusu üzerındekı baskısıdır, zulmüdür. Ve bu baskıya karşı mücadeleye sarılanlar doğru bır seçim yapmıştır Faşıst Türk devletı Kürt ulusundan gençlerin ulusal baskıya karşı mücadele ettikleri gerçeğinin üzerini örtmek için, bu gençlerin "aldatıldığı" yalanına sarılmaktadır. Yine hakim sınıfların "dağdaki gençler"e çağrıda öne çıkardıkları bır nokta, bu gençlerin kendı iradeleri dışında, zorla dağlara çıkarıldığı ve *"insanlık dışı bir yaşama"* sürüklendıkleri demagojısidır.

Pişmanlık getirıp sömürgeci devletin kolluk güçlerine teslim olup, "PKK bızi zorla kaçırdı" vb. türünden "günah çıkarma" durumunda olanlar olmuştur. Fakat sorunun özü şudur: Bu gençlerın dağlarda olması ve silah elde faşist Türk ordusuna karşı savaşması; tam da insanlık dışı bir yaşama son vermek içindir.

Kendi ulusal kimliğinın yasaklandığı, dilini özgürce konuşamadığı, kendi anadilinde okuyup-yazamadığı; hergün devletin kolluk güçlerinin silahlarını, baskısını ensesinde hissettiği; haksızlığa karşı cılız da olsa ses çıkardığında "faili meçhule" kurban gıttiği; kısacası en doğal insani haklarına sahip olamadığı bir yaşam, tam da insanlık dışı bir yaşamdır. Faşist Türk devletinin varlığı şartlarında da bu insanlık dışı yaşam değişik biçimlere bürünerek varlığını koruyacaktır. Kürt ulusu üzerındekı baskı ve zulmu yok gösteren bu şefkat gösterilerı, "dağdaki gençler"i tam da köleliğe çağırmaktadır.

Sömürgeci faşist devletin ne kadar güçlü ve büyük bir devlet olduğunu anlatmak için şunlar savunulmaktadır:

"Terörle bir yere varılmayacağını, devletle başedilemeyeceğini artık herkes anlamalıdır."

"Bugüne kadar bu dağlar çok eşkiya gördü. Hepsinin sonunun ne olduğunu sizler de görmektesiniz."

(Dağıtılan bildirilerden, 24 Şubat tarihli gazetelerden)

Bu kısa alıntılarda faşist Türk devletinin gerçek yüzü en açık şekılde görülmektedir. Buna göre Türk devleti büyüktür, güçlüdür ve onunla başedilemez .. Bunu kabul etmeyenlerin sonu, 75 yıllık Cumhuriyet tarihinde olduğu gibi yok olmaktır!

Faşist Türk devleti, teslım olmazsanız yok ederiz tehditlerini savurduğu bildiride, gençleri ve gençlerin anababalarını düşünüyormuş görüntüsünü verme sahtekârlığından geri kalmamaktadır. Bildiride gerilla katledildiğinde, öldürülmüş gerillaların kesık kulaklarıyla, burnuyla zafer gösterileri yapıldığında, öldürülen kadın gerıllalara tecavüz edıldiğinde bu gerillaların sevenlerinin, ana-babalarının "üzüldüğü"nün; bunun da ötesınde çocuklarının gerillaya katılması nedeniyle ana-babaların da faşist Türk devletinin kolluk güçleri tarafından katledildiği gerçeğinin üstü örtülmeye çalışılmaktadır.

Faşist Türk devleti, "Pişmanlık Yasası"nın "başarılı" olabılmesi ıçın, sadece "dağdaki gençler"e çağrıda bulunmuyor. O, çocuklarının sömürgeci faşist devlete teslim olmasını sağlamaları için Kürt ulusundan ana-babalara da çağrı yapmakta ve teslimiyete bunları da ortak etmeye çalışmaktadır. Şimdiye kadar "terörist ana-bası" diye tanımlanıp sürekli baskı altında tuttukları ınsanlara; "Sevgili anne ve babalar:" dıye hitap etmeye başlamaları da barbarlıklarını gızlemek ıçindir. Bunu gızlemeye çalışırlarken de ana-babaların çocuklarına karşı duygularını kullanmaktadırlar. TC'nın çağrısı şöyledir:

"Huzurlu, mutlu ve insanca bir gelecek için devlet sizin ve çocuklarınızın can güvenliğini garanti edecektır. Dağda bulunan kandırılmış evlatlarınızın pişmanlık yasasından yararlandırılması için, akan kan ve gözyaşının bitmesi için siz de çaba gösterin. Yavrularınızın sıcak aile ortamına, devletin şefkatiyle ulaşmasına yardımcı olun. Büyük Türk Devleti'ne inanın ve güvenin." (aynı yerden)

Evet, faşist Türk devleti pişmanlığı, teslimiyeti sadece dağlarda sılah elde mücadele edenlere dayatmamaktadır. O, Kürt ulusundan ana-babaların kendi çocuklarını Türk devletine teslim etme çabası ıçıne sokarak, Türk devletine inanma, güvenme temelınde kendisine kölece bağlılığı gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Türk devletine inanmak, güvenmek sadece ve sadece Türk devletinden yana olmak demektir. Türk devletinden yana olmaksa, faşizmden, ulusal baskıdan ve barbarlıktan yana olmaktır. Faşist Türk devleti, "Pişmanlık Yasası"nı Kürtlerin kendi ulusal varlığını inkar etmesını sağlamak ve Kürtleri Türkleştirmek için de kullanmaya çalışmaktadır. Budur faşist Türk devletinin, kafatasçıların şefkat gösterilerinin gerçek yüzü.

SORUNUN BİR BAŞKA YANI

Sömürgecı TC Başbakanı Ecevıt ve sömürge valisi A. Arslan'ın yaptıkları basın açıklamalarında ve dağıtılan bildirılerde pişmanlığı cazıp kılabılmeleri ve ikna edilmeyi güçlendirebilmek için vaat ettikleri esas şey "can güvenliği garanti"sidir. Buna göre "Pışmanlık Yasası"ndan yararlanmak isteyenlerın can güvenlıği faşıst Türk devleti tarafından garantı edilmektedır. TC'ye göre PKK'ye ya da ARGK, ERNK'ye katılmış olup ama "suç" ışlememış olanlara hıç ceza verilmeyecek; "suç" ışleyenlere ıse, ıtiraflarda bulunarak PKK'nin dağılmasına hizmet edenlerin verdiği bilgilerın doğruluğu tespit edilırse cezaları azaltılacak; örneğin idam yerine hapıste yatacaktır.

Faşist Türk devletine kanarak pişmanlık gösterip TC'nin kolluk güçlerine teslim olanlar çıkabılır. Fakat, her şeyden önce bilince çıkarılması gereken olgu, "Osmanlıda oyun çok" deyimine uygun olan faşist Türk devletinin oyunlarıdır.

Faşıst Türk devleti kendi çıkarına uygun olduğu sürece ve ölçüde teslim olanların "can güvenliğini" sağlayabilir. Ne zaman ki pişman olanları amacına uygun kullanıp artık "işe yaramaz" hale getirir, o zaman "can güvenliği" M. Duyar'ın "can güvenliği"ne dönüşür ve hakim sınıflar, "pişman" olanları yeniden "pışman" olmaya vakit bulmadan bir yolunu bulup ortadan kaldırırlar...

Faşıst Türk devletine "can güvenlıği" verdiği ıçın güvenip teslim olanlar, eğer bilınçli işbirlikçiliğe soyunan-

'Teslim ol' bildirisi

OHAL Valisi, Başbakan'ın talimatıyla hazırlanan ve dağdaki PKK'lılara 'teslim ol' çağrısında bulunan bildirilerin dağıtılmaya başlandığını açıkla

Pişmanlık genelgesi

Dağlara bildiri yağıyor

"MEHMETÇİK affedicidir. Pişman olursanız sizinle kard olur, dost olur." Bu cümleler Silahlı Kuvvetleri'nin dağdaki

lar değilse, siyasi körlerdir. Diğer tum şeyleri bir kenara bıraksak bile, faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da 75 yıldan berı Kürt ulusu üzerındeki zulmü, baskı ve katliamları, faşist Türk devletıne inanılamayacağını, ona guvenilemeyeceğini görmek isteyen herkese göstermış olması gerekir.

Varsayalım ki, faşist Turk devletı "pişmanlık" gösterip TC'ye teslim olanların "can güvenlığı"ni sağladı ve bu kişiler ömürlerini doğal ölümlerine kadar sürdürdüler. O zaman sorunun özünden değişen bir şey mı olur? Hayır! Sorunun özünden hiçbır şey değişmez!

Faşist Türk devleti, "Türk devleti büyüktür, güçlüdür, hiç kimse onunla başa çıkamaz" diyerek zafer naraları atıp zil takıp oynarken, TC'ye güvenıp pışman olanlar köleliklerini sürdüreceklerdır

Genelde devrımcılere, komünıstlere de uygulanan "Pişmanlık Yasası", somutta Kürt ulusunun ulusal baskı altında olmasına karşı mücadele edenlere dayatılmaktadır Pişmanlık gösterıp TC'ye sığınanlar, en başta ulusal baskıya boyun eğip, ulusal kölelığı kabul etme konumundadırlar Bu bağlamda pışman olanlar ancak ulusal baskıyı kabullenip, Türk hakim sınıflarına hizmette kusur etmedikleri şartlarda "yaşayabilirler" .. Eğer buna yaşamak denirse tabıı!

Böylesı bır yaşam, Turk hakım sınıflarının Türk olmayan ulus ve milliyetlere ve Türk ulusundan işçi ve emekçilere dayattığı ve reddedilmek zorunda olan kölece bır yaşamdır. Kölece yaşamaktansa, haklı bir dava uğruna ve kölece yaşama son vermek ıçin mucadele etmek, seçilecek tek doğru yoldur. Haklı bır dava uğruna mücadelede düşmek, onursuz bır yaşamı kabul etmekten her zaman üstündür.

Faşıst Türk devletinin "can güvenliği garantısı"ne aldanarak pişmanlık gösterip TC'nin kolluk güçlerıne teslim yolunu seçenler, nereden bakılırsa bakılsın, kaybedeceklerdır. Ya TC kullanabildiği kadar kullanıp, "işe yaramaz" hale getirdikten sonra bir yolunu bulup ortadan kaldıracaktır; ya da teslim olanlar, TC'ye hizmette kusur etmeyıp canlı kalacaklar ve o zaman da yaşayan ölüler, köleler olarak yaşayacaklardır.

Biz, ölmek ıçin mücadele etmıyoruz. Amacımız insanca yaşayabilmek, baskıyı, sömürüyü ortadan kaldırıp tüm insanların kardeşlığini sağlamaktır. Fakat bu uğurda mücadele ederken ölebileceğimizin de bilincindeyiz. Ölmek içın mücadele etmememize rağmen, yaşayabilmek için de köleliği, sömürüyü, baskıyı kabul edemeyiz Ezılenler ölmekten korkup, yaşamak için her şeye razı olurlarsa, kurtuluşları da mümkün olamaz. "Mücadele edenler yenilebilir, ama mücadele etmeyen zaten yenilmiştir!"

Bır başka nokta: Faşıst Türk devletı "pişmanlık"tan bahsetmektedır. Sınıflı toplumlarda, her sınıfın çıkarları değışik olduğundan, hak, hukuk ya da kısaca toplumsal sorunların tümünde sorunlara sözkonusu olan sınıf ya da sınıfların çıkarlarına göre yaklaşılır ve bu temelde ele alınır.

Türk hakim sınıflarına göre, somutta Kürt ulusunun belli bır kesimı TC'ye başkaldırmış ve "vatanın ve mılletin bölünmez bütünlüğünü" tehdit etmıştır. Böyle yapmakla da yanlış ış yapılmıştır ve bundan dolayı yapılan ışin yanlış olduğu kabul edilip, verilen mücadeleden vazgeçip pişman olunduğunu açıklamak; gelip Türk devletının kolluk güçlerine teslim olmak gerekiyor .. Böylece de "büyük ve güçlü" olan TC, "tanrı" gibi "affedıci" olma "büyüklüğünü" de gösterme durumundadır

Peki ama, pişmanlığı ıstenen şey nedir? Somut noktada Kürt ulusunun faşist Türk devleti tarafından ulusal baskı altında tutulmasına, ulusal baskıya karşı olmak; Kürt ulusunun en doğal haklarını istemek, kendı dılıyle konuşmak, kımlığiyle yaşayabilmek için mücadele etmektir.

Bu mücadeleden pışmanlık duymak, Kürt ulusunun ulusal baskı altında yaşamasını kabul etmek, TC'ye teslımiyettır, kölece yaşamayı kabul etmektir. Türk hakim sınıflarının amacı da budur.

Fakat hevesleri kursaklarında kalacaktır. Faşıst Türk devleti, "Pişmanlık Yasası" temelinde kendisıne pışman kişiler bulsa da Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesinı yok edemeyecektır.

Kuzey Kürdıstanlı ışçi ve emekçiler, dığer ulus ve milliyetlerden sınıf kardeşlerıyle birleşip ortak mücadeleyle faşıst Türk devletını yerlebir edecektir

Pışmanlık teslımıyettır, kölelığı kabuldür!

Ulusal ve sosyal kurtuluş isteyenler, devrım mücadelesini yükseltmelıdır!

Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

24 Şubat 1999

8 MART'99

Kürdistanlı emekçi kadınların özgürlüğü için Kürdistan'a özgürlük!

Türk şovenizminin azgın bir biçimde saldırdığı bu yılki 8 Mart'ta bu şiarımız bütün önemiyle kendisini dayatıyor!

Faşist Türk devleti Abdullah Öcalan'ı ele geçirmesiyle girdiği zafer nöbetlerinde Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini ezip-bitirmenin peşinde koşuyor. Kürt ulusunu ve ulusal mücadelesini bozguna uğratmanın planlarını yapıyor.

Bir yandan PKK gerillalarına teslim ol çağrıları... Diğer yanda "Güneydoğu"ya büyük yatırım çığırtkanlığı...

Amaç belli! Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini kan, terör ve ideolojik bombardımanla boğmak. Ve aynı anda asimilasyon politikasını hızlandırarak geleceği de garantiye almak!

Ancak boşuna! Sevinmesin boşuna eli kanlı faşistler, son gülen iyi güler! Sömürgeci faşist Türk devletinin hiçbir çabası Kürt ulusunun haklı davasını bastıramayacaktır.

Kürdistanlı emekçi kadınlar faşist TC'nin "kampanyalar"ının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedirler. Sağlık, eğitim, iş alanları, vb. vaatlerle açılan "Güneydoğu paketleri"nin her biri, her seferinde kurşun, bomba, özel-tim, korucu, her türden şovenist saldırı, işkence, kadınlara cinsel saldırı olarak onların üzerine yağmıştır. Bu sefer de değişecek bir şey yoktur!

TC devleti egemenliğini koruduğu sürece ulusal-cinsel ve sınıfsal baskılar tüm şiddetiyle varlığını sürdürecektir.

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Kahrolsun Türk şovenizmi!

Gün, güçleri toparlama, örgütlenme günüdür. Gün faşizme, şovenizme ve erkek egemenliğine karşı Komünist Kadın Hareketi saflarında birleşme günüdür!

Yaşasın 8 Mart!

Yaşasın ezilen, sömürülen kadınların özgürlük mücadelesi!

4 Mart 1999

Kürt kadını ve faşist Türk devletinin zorla asimilasyon yöntemleri...

20. yüzyılın son günlerini yaşadığımız bugünlerde, tüm dünyada emperyalist barbarlık alabildiğine kol geziyor. Kuzey Kürdistan'da da emperyalist, sömürgeci barbarlığın hangi boyutlarda olduğunu görüyoruz.

75 yıllık sömürgeci faşist Türk devleti, Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulmünü her geçen gün daha da vahşice boyutlandırıyor.

Kuzey Kürdistan, insanıyla, doğasıyla barbar savaşın acılarını yaşıyor. 75 yıllık faşist Türk devletinin baskı, sindirme ve katliam politikasının ceremesini en fazla emekçi Kürt kadını çekiyor. Emekçi Kürt kadını ulusal, sınıfsal, cinsel baskıyı, yani ezen Türk ulusunun kadınından farklı olarak ulusal baskıyla birlikte üçlü baskıyı hergün yaşıyor. Ancak tüm bu baskılara karşın Kürt kadını bu süreç içinde düşmana karşı nasıl savaşılacağını, düşmanın bağışlanamayacağını pratikte öğrendi ve öğreniyor.Nazım Hikmet'in şu dizeleri sanki Kürt kadını için yazılmıştır:

"Günler ağır,
günler ölüm haberleriyle geliyor
En güzel günleri yaktık ellerimizle
ve
gözümüzde kaybettik ağlamayı
ve
bundan dolayı biz unuttuk bağışlamayı .."

Ve Kürt kadını 75 yıllık faşist Türk devletini bağışlamamayı mucadelesiyle kanıtlıyor. Kürt kadını bugün mücadelenin içindedir. Bazen silah elde Kürdistan dağlarında gerilla olarak, bazen de elinde pankartlarla alanlarda...

Peki sömürgeci faşist Türk devleti bu mücadele karşısında hangi tavrı takınıyor?

Köleliği kabul etmeyen Kürt kadınına işkenceyle, devletin kollektif intikamı olan taciz ve tecavüzle, işsizlik ve yoksullukla, sürgünle cevap veriyor.

Bütün bu fiili saldırılara faşist Türk devletinin zorla asimilasyon politikası da eklenmektedir. Bunun son örneği, Kuzey Kürdistan'ın birçok yerinde uygulamaya konulan "cehaletle mücadele" adına Kürtleri Türkleştirme politikasıdır. "Okuma-yazma" öğretmenin esas amacı, kemalist ideolojiyi Kürtlerin beyninde hakim kılmak, Türkleştirmektir.

Hakim sınıflara göre Türkçe bilmeyen dılsızdir Onların dilden anladıkları tek lisan Türkçedir. Faşist Türk devleti Kürtleri Türkleştirmek için, bu zorla asimilasyon projisini esas olarak Kürt kadını ve gençleri-çocukları üzerinde uygulamaktadır.

Çünkü, tüm baskılara, zulme, katliamlara rağmen Kürtlerin kendi ulusal kimliklerini koruyarak bugüne gelmelerinde, Kurtçenin yaşatılmasında en önemli rolü Kürt kadını oynamıştır. Kürt kadını doğal olarak çocuklarını kendi dilinde eğitmekte, yetiştirmektedir. Bu olgu, sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirme projesine darbe vurmuştur, vurmaktadır. Bu durumu ortadan kaldırmak için de Türk hakim sınıfları değişik yöntemlere başvurmaktadır.

Bu projenin en son uygulamalarından biri de Siirt Valiliği tarafından organize edilen "Kadının Sesi Radyosu"dur. Bu radyodan yapılan günlük yayınlarla, Siirtli kadınların kendi kültürlerinden uzaklaştırılması hedefleniyor. Faşist devletin "cehalet"e karşı "uygarlık" dediği proje, Kürt kadınını Türkleştirmenin, barbarlığın projesidir. Açıkça Türk ırkçılığının, şovenizminin projesidır.

Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürtleri Türkleştirme projeleri, ulusal baskı, zulüm ve katliamları kader değildir. Bu baskı, zulüm ve katliamlardan kurtulmanın yolu da vardır elbette.

20. yüzyılda Kürdistan'da ulusal baskıya karşı yürütülen mücadeleler haklı da olsa, ne yazık ki yanlış siyaset temelinde yürütülmüş ve gerçek kurtuluşu sağlayamamıştır. Bugün yürüyen mücadele de burjuva milliyetçiliği ve reformizm temelinde yürümektedir Bu mücadelede Kürdistanlı kadının ozgürleşmesine de burjuva milliyetçi, reformist siyaset temelinde yaklaşılmaktadır.

Tarih, burjuva milliyetçiliği ve reformizm temelinde yürütülen mücadelelerin kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayamadığını göstermiştir. Kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayabilmek için görev, ulusal kurtuluş mücadelesini sosyal kurtuluş mucadelesiyle birleştirme, sosyal kurtuluş mücadelesine tabi kılarak ulusal kurtuluş mücadelesini vermektir, bu amaçla örgütlenmektir.

Ancak, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mucadelesi temelinde faşist Türk devleti yıkılarak, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik iktarını kurup, sosyalizme giden yolu açarak; Kuzey Kürdistan'ın özgürlüğü ve Kürt kadınının özgürlüğü gerçekleştirilebilir. Doğrunun ve gerçek kurtuluşun mücadelesi, devrim ve sosyalizm için mücadeledir. Bunun için de diyoruz ki:

Kurt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!
Sömürgeci faşist Türk devletine ölüm!

18 Şubat 1999 ✘

Avrupa Birliği ve Kürt sorunu

Kürt ulusal sorununun bölgenin bir problemi olmaktan çıktığı, yalnızca dört sömürgeci devleti ilgilendirmediği, aynı zamanda ve dolaysız bir biçimde başta büyük emperyalist devletler olmak üzere genel olarak emperyalist devletlerin ve bölgenin diğer gerici ve karşıdevrimci devletlerinin de ilgisini çektiği özellikle son on yıl içinde giderek belirgin bir biçimde netlik kazandı. Bu aynı zamanda empeyalistler açısından doğrudan Kürt ulusal sorununun bir ulus kapsamında olmasa da, en azından etnik bir sorun olarak ciddi bir önem arzettiği olgusunu gün ışığına çıkardı ve bu durum değişik şekillerde gündemde tutuldu, tutuluyor

Artık uluslararasılaştığı kesin bir şekilde belli olan "Kurt sorunu"nda, bütün tarafların yoğun bir ilgi gösterek aktif hareket ettiği yeterince ortaya çıkmış bulunuyor. Sömürgeci devletlerin yanında, bolge devletleri ve emperyalistlerin bu sorunda gayet açıktan, ilk elden taraf oldukları ve bunu açık açık ifade ettikleri bariz bir olgudur. Bu aynı zamanda ılgılı sorunun her ne bıçımde olursa olsun "çozümü" bağlamında da fazlasıyla geçerli bir taraflılık posizyonudur. Nitekim son yıllarda bütun kesimler esasında sorunun nasıl çözüleceği noktasında kendi plan ve beklentileri doğrultusunda işe daha aktif sarılmalarının da bir nedeni olarak Kürt Sorunu uluslararası arenada üzerine tartışılan bir noktaya gelmiştır.

Kuşkusuz, Kürt sorununun bu düzeye getirilmesinde Kürt ulusal mücadelesinin belirleyici bir payı vardır. Parçalanmış Kürdistan'da yüzyıla yayılan mucadelelerın de bunda rol oynadığı yadsınmamalıdır.

Sömürgeci vahşetin en kanlı şekilde Kürt ulusuna yönelik barbarlığı sergilemesi ve sistematik şekilde soykırımın sürdürülmesi, bu devletlerin karakterlerinin, ya da hiç olmazsa Kürt ulusuna karşı düşmanlıklarının açığa çıkmasında önemli bir faktor olmuştur

Ayrıca sömürgeci merkezlerin aralarındaki çelişkilerin de sorunun bir bölge meselesi olması surecini hızlandırmıştır. Emperyalistlerin kendi çıkarları doğrultusunda sürekli bir şekilde "Kürt sorunu"ndan söz etmeleri, kendi çıkarları açısından bu soruna yatırım yapmaları da meselenin uluslararası alana taşınmasına hizmet etmiştir. Kürt sorununun çözümünde emperyalistlere dayanmak isteyenler, onlardan medet umanlar Kürdistanlı işçi ve emekçileri yanıltıyorlar. Emperyalistlerin Kürt sorununu Kurt işçi ve emekçileri yararına çozmek gibi bir planları yoktur Onlar bu soruna kendi çıkarları olçusun-

de burunlarını sokmaktadır. Bu yalın gerçek üzeri örtülemeyecek derecede meydandadır. Emperyalist büyük güçlerden Avrupa Birliği'nin (AB) Kürt politikasının bazı yönlerine bakalım.

AB'nin Kürt politikası: Tarafları oyalamak!

Avrupa Birliği'ni 15 (onbeş) devlet oluşturuyor. Bu devletlerin hemen hepsinin Kürt ulusal sorunu hakkında bir görüşleri ve girişimleri bulunmaktadır. Bunun yanısıra AB olarak da Kürt ulusal sorunu ve Kürdistan somutunda belli bir planları ve buna denk düşen bir pratikleri mevcuttur. Hem tek tek devletler nezdinde ve hem de AB olarak Kürdistan devrimine ve Kürt ulusal sorununa yaklaşım emperyalist çıkar siyasetine dayalıdır. Kürt sorunu bağlamında güncel politikalar, orta ve uzun vadeli planlar bu hesaba bağlı olarak yapılır. Emperyalistlerin sorunlara kendi çıkarları açısından yaklaşmaları temel unsurdur; bu, sistemin karekteridir. Hükümetlerin değişmesi, partilerin yerlerini başkalarına bırakmaları ve yöneticilerin farklılaşması kesinlikle ışın özüne ilişkin hiç bir ciddi değişikliğe yol açmaz. Bu değişiklikler, AB bünyesindeki sermayenin planlarına/hedefine ters düşmeyen ufak tefek ayrıntılardır. Dolayısıyla AB'yi oluşturan devletlerin yönetiminde kimi zaman sosyaldemokratların ya da muhafazakar ağırlığın öne geçmesi; hatta kendisine "sosyalist-komünist" yaftası takanların (bunların "sosyalist/komünist" laflarını sahtekarca kullandıkları, "sosyalist-komünist" yaftalı bu partilerin emperyalist sistemin çıkarlarını savundukları bilinçte tutulmalıdır! / BN) ve yeşillerin hatırı sayılır bir yer edinmeleri vb. özde herhangi bir şeyi değiştirmiyor. Bunların tümünün varlık nedeni emperyalist sistemin çıkarlarına hizmettir. Nitekim şu anda Avrupalı 15 devletin büyük çoğunluğunda "sosyaldemokratlar", "sosyalistler" iktidardırlar ve fakat düne oranla özde değişen hiç bir şey yoktur Yarın da böyle olacaktır; çünkü asloIan sermayenin çıkarlarının güvencelenmesidir Kürt sorununa yaklaşım bağlamında da esas olan budur.

Eğer arada bir *"Kürtlerle dialog başlamalı, Kürtlere kültürel özerklik sağlanmalı" (AB Dönem Başkanı, Lüksemburg Dışişleri Bakanı J. Poos, Eylül 1997)* deniyorsa, bunlar tamamıyla gelecek döneme ilişkin planlarının uygulanabilmesi için zemini olgunlaştırma atakları olarak algılanmalıdır. Sarfedilen bu tür sözlerin bugün açısından pratiğe aktarma bağlamında bir değerinin bulunmadığının, AB'nin bugün Kürtlere kültürel özerklik sağlanması yanlısı bile olmadığının görülmesi gerekir. AB'nin bugünkü çıkarları faşist TC'yi ve bölgenin diğer sömürgeci güçlerini "Kürtlere kültürel özerklik" için gözden çıkarmaya engeldir. Bu gerçeği göremeyenler, ya da gördükleri halde bilinçli tercihte bulunanların aslında AB'nin aldatma ve oyalama tuzağına düştükleri bir suçlama değildir. AB, hiç bir biçimde çıkarlarının "Kürt sorununun çözümü" noktasında zedelenmesini istemez. Pratik tavrı bunu binlerce kez kanıtlamaktadır.

AB tarafların kendisine uzun vadede darılmasını arzulamamaktadır. Bunun içindir ki her defasında iki taraf için de geçerli olan formaliter kararlar ve öneriler çıkarmaya özen göstermektedir. Bazen TC'den yana, zaman zaman da güya Kürtlerden yana tavırlarını öne geçirmesi çok ince bir taktikten öte anlam ifade etmiyor. Takınılan tavırlarla tarafları oyalama ve elde tutmaya çalışılmaktadır. Bazı AB devletlerinin bazen TC karşıtı gibi gözüken kimi girişimleri de bu çerçevede ele alınmalıdır.

En son, Avrupa Parlamentosu 3 Aralık 1998'de aldığı bir kararda Kürt sorununun çözümü için "Uluslararası Konferans" önerdi Daha önceleri de benzer bir dizi karar ve öneri sundu, girişimde bulundu.

Peki ama bu Kürt ulusunun menfaatine bir gelişme midir?

Avrupalılar bu tür girişimlerini bu yüzyıl boyunca değişik içerik ve düzeylerde sürdürdüler. Ne oldu? Gerçekten Kürt ulusunun gerçek çıkarları doğrultusunda bir adım mı atıldı?

Hem Sevr'de Kürtleri hatırlayan ve hem de Lozan'da Kürtleri ulus olarak tarihte silmek isteyen yine bu emperyalist Avrupa devletleri değil miydi?

Bugüne bakalım...

Halepçe kimin eseridir?

Yakılan, yıkılan, boşaltılan onbinden fazla Kürt köyü yalnızca doğrudan Kürdistan'ın parçalarına konan sömürgecilerin bir marifeti olarak gösterilebilir mi?

Emperyalistler olmadan, somut olarak AB'li emperyalist devletler destek vermeden sömürgecilerin tek başlarına bu denli pervasızlaşmaları mümkün müdür? vb. vb. Bunlar uzatılabilir. Ancak görülmesi gereken şudur; emperyalistler Kürt ulusunun sömürgeci baskı altına girmesine bizzat onay vermiş, bu baskının devamına ortak olmuştur. Sözkonusu olgular, özellikle Avrupa'ya bel bağlayanlar tarafından görmezlikten gelinmektedir. Yukarıdaki gerçekler bilince çıkarılmadan atılacak her adım, bağlanacak her umudun sonu hüsrandır. Olguları görmezden gelen, emperyalistlerden medet umanlar, aslında ezilen Kürt ulusunun mücadelesine zarar vermekten başka bir işe yaramıyorlar.

Emperyalistlerin Kürt sorununa yaklaşımı, aynı zamanda emperyalist güçler arasında yürüyen dalaşın, rekabetin durumunu da göstermektedir Ortadoğu üzerine ABD ve AB arasında içten içe sürmekte olan dalaş bir biçimiyle Kürt sorununda da kendini dışa vurmaktadır. Emperyalist güçlerin Kürt sorunu bağlamında zaman zaman farklı söylemleri dile getirmelerinin nedeni burada yatmaktadır. Zaman zaman AB'nin PKK'yi legalleştirme, kabul edilebilir noktaya çekme sinyalleri vermesi karşısında ABD'nin PKK'yi ezme, yoketme operasyonlarına fiilen katılması emperyalistler arası çıkar dalaşının bir ürünüdür. İşin özü; emperyalistlerin derdi Kürt sorununu çözmek değil, bu sorunu kendi çıkarları için kullanmaktır. Mucadelenin esası bu bağlamda yürüyor. Bu mücadelede liberal, sağcı ya da sosyalist, yeşil ayrımı olmaksızın, herkes kendi tarafını, daha açıkçası devletinin çıkarlarını savunuyor. Öncelikli olan

kendi devletinin çıkarıdır ve bu çıkarı garantilemenin yollarından biri de aynı alanda rekabet eden başka devletlere karşı hummalı faaliyetini eksiltmemek, zaafa uğratmamaktır. Olgu budur.

Yukarıdakı olguya bir dizi örnek verilebilir. Son Roma sürecinde Yeşiller Partisi Milletvekili Vito Leccese'nin dedikleri konumuz bağlamında yeterli olacaktır. Şöyle diyordu bu milletvekili:

"Kürt sorunu bir Avrupa sorunudur ve Avrupa ülkeleri bir an önce bu sorunla yüzleşmelidir." (21 Kasım 1998, Evrensel)

Evet, çünkü bunlar için; Kürdistan coğrafyasında etkili olmak, bölgede egemenliğini geliştirmek ve zamanla perçinlemek hayati önemdedir. Önce ABD ile rekabet etmek, sonra Rusya ve benzer posizyonunda bulunanların etkisini azaltmak için AB bunlara karşı rekabet yapmalıdır ve fakat AB içinde de her devlet kendi konumunu öne çıkarma kavgasını unutmamalıdır! Bu işler yapılırken, elbette Kürtler de unutulmayacaktır! Haliyle bu sorunla "yüzleşiyorlar" ve paketler sunuyorlar, görüşmeler yapıyorlar, kendi cephelerinde bir adım daha ileriye doğru atmak istiyorlar. Böyle bir gelişme emperyalist devletler açısından anlaşılırdır. Onlar kendileri için ihtiyaç olanı yakalamaya çabalıyorlar. Ancak, bundan sömürge Kürdistan'ın, mazlum Kürt ulusunun hiç bir menfaati yoktur.

AB'den yana beklentiye giren Kürtler...

Emperyalizmin "Kürt sorunu"nun çözümüne müdahalesini bekleyen kesimler içinde, AB somutunda özellikle PSK çok hararetli bir şekilde başı çekmektedir. Bunlar, Kürt meselesinin çözümünde "uygar Avrupa ile birlikte" hareket etmeyi ve öz olarak AB'nin uygun bulduğu çerçevedeki bir çözümü açıkça istemektedirler ve bundan kesinlikle rahatsızlık duymamaktadırlar. PSK'nın AB nezdinde dilek, istek ve temenni rekoru kıran bir Kürt partisi olarak epey mesafa katetiğinin vurgulanmasında yarar var.

Sosyalemperyalist ülkelerin yıkılmasından sonra bu parti yüzünü bir bütün Avrupalı emperyalistlere çevirerek buradan gelecek çözümle sonuç almak istemektedir ve politikalarını bu temelde oluşturmaktadır. PSK'nın AB ile ilişkiler konusunda ve içine girdikleri beklentiler itibarıyla bir bakıma öncü rolüne soyunması yalnızca parti olarak kendisini öne çıkarma şeklinde anlaşılmamalıdır PSK, Kürt ulusal hareketini bütünüyle kendi açık uzlaşmacı, reformist çizgisine getirme sıyasetinde mesafe katetmeye çalışıyor Bu noktada başarısız olduğu da söylenemez. Haliyle bu noktada gösterdikleri performans itibarıyla rekorun kendilerinde olması ve bundan bir üstünlük imajı vermeleri bir yerde normaldir. AB'nın sorunu sahiplenmesi temennilerini her fırsatta dillendiren bu partinin gerçekten Kürt ulusal sorununun çözümüne katkı sunmadığı ve esas olarak halkımızı emperyalistlerin kuyruğuna takarak gerçek kurtuluş yolunun gözlerden gizlenmeye çalıştığı artık görülmelidir.

AB'den beklenti bağıntısında bu çevrenin onlarca çağrısı içerisinde yalnızca birini buraya almak bile bunların kime hizmet ettiğini öğrenmek açısından yeterlidir. PSK bildirisinde şöyle deniyor:

"İtalya hükümeti, Kürt sorununu bir uluslararası konferansın gündemine getirme düşüncesini hayata geçirmeli, diğer AB ülkeleri buna destek vermeli ve AB sorunu bizzat gündemine almalıdır." (Hêvi, 10-16 Ocak'98)

Görüldüğü gibi, AB devletlerinden alacağı olası bir destekle Kürt sorununda bir yere varılabileceği savunuluyor. Zaten bunlara göre Avrupa 'da pekçok devlet ve hükümet, çevre Kürt dostudur ve bunlar eninde sonunda Kürtler için mutlaka olumlu bir şey yapacaklardır! Öyle ki; çıkardıkları gazete ve dergilerde, AB bünyesindeki kurumların, içinde Kürt sözü geçen her açıklamasına büyük bir istekle sarılmaktadırlar. Örneğin *"Avrupa Parlamentosu kararı: "Kürt sorununun barışçıl çözümü desteklenmelidir»"* ya da *"Alman Parlamentosu Kararı:Kürt sorununa barışçıl çözüm zorunlu"* gibi açıklamalar çarşaf çarşaf yayınlanır ve bununla meselenin AB girişimleriyle çözüleceği propogandası doğrudan verilmiş olmaktadır. AB'nin bu kararlarının yanında, haklı ulusal kurtuluş savaşının karalandığı, somut olarak PKK'nin kınandığı, Kürt ulusunun meşru savunma hakkının "terör" olarak değerlendirildiği, AB ülkelerinde Kürt ulusuna karşı baskı ve sindirme politikalarının uygulandığı, Kürt köylerinin bu kararı alan devletlerin onayı ile yakıldığı-yıkıldığı vb. olgular ise gözardı edilir. Arada bir itiraz edilmesi ise bunca beklenti karşısında tam bir gülünçlükten öte bir anlam ifade etmez.

PSK'nın yoğun ve aktif girişimleri neticesinde sahip oldukları bu müdahale görüşü kendileriyle sınırlı kalamazdı, kalmadı da... Nitekim son yıllarda Kürt ulusal hareketlerinin esası bu sorunun çözümünün AB kapısından geçtiğine kendini ikna etmiş gözüküyor Asıl tehlikeli olan da aslında bu evrimin yayılarak geniş bir kabul görmüş olmasıdır.

Kürt sorununu AB emperyalistleri ya da herhangi bir emperyalist güce dayanarak çözme istemiyle kurulan ilişkiler ve beklentilerin halkımızın çıkarına olmadığı, böyle bir siyasetle Kürt sorununun çözülemeyeceği; tersine, bu yaklaşımın sorunu çıkmaza soktuğu bilinmelidir ve bu tarihsel olarak da kanıtlanmıştır.

Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü emperyalistlerle birlikte değil, ancak emperyalizme karşı mücadele ekseninde gerçekleşir. Bu işin başka yolu yoktur. Bu da tarihsel olarak kanıtlanmıştır

AB "sosyalistlerinin" tavrı...

AB bünyesinde bulunan devletlerin kıminde iktidarı elinde tutan veya en azından hükümet kuran ve ortaklık eden "sosyalist", "komünist" kimlikli parti ve çevrelerin Kurt ulusal sorunu somutunda sahip oldukları siyaset, kendilerini sosyaldemokrat, yeşil, liberal ve açıktan sağ olarak adlandı-

ranların bu konudaki sıyasetiyle bir ve aynı siyasettir. Olgu şudur AB'lı "sosyalıstler/komünistler" de AB devletlerının ortak çıkarları doğrultusunda konuya yaklaşmaktadır.

AB "sosyalistlerının" kimi söylemlerinin bazı Kürt çevreleri tarafından sevinçle, abartılarak sunulması ve hatta Avrupa "sosyaldemokrasısının" "Kürt dostu" vb. olduğunun ileri sürülmesi olgular karşısında beş para etmiyor. Avrupa "sosyaldemokrasisinin" desteği ve yaklaşımıyla Kürt ulusal mücadelesinin kanla bastırıldığı giderek gün yüzüne çıkıyor. Halkımız ıçinde bulunduğu süreçte bu tür duşuncelerin gerçeği yansıtmadığını kendı pratiğiyle tanık oluyor.

Emperyalist çıkarların bekçısi AB "sosyalıstlerinin" ışin özüne emperyalist devletlerinin çıkarlarını gözeterek yaklaşmaları, sistemin ayakta durmasına "sosyalistlik" söylemi ıle katkıda bulunmaları ve kendilerine biçılen rol ve yapmak istedıkleri bir bütün yanyana getırıldiğinde; Balkanlardaki gelışmeler karşısındakı tavırlarının veya Ortadoğuya ilişkin görüşlerının, bu bağlamdakı tavır alışlarının Kürdistan bağlamında da tam bir uyum arzettiğini öne sürmek tamamen objektif bir saptama olacaktır. Kurt ulusal sorununun güncel olarak bunlar tarafından dillendirilmesi kelimenin gerçek anlamnda tam bır aldatmacadan öte bır anlam ifade etmıyor Aldatmacadır, çünkü bugün ıtibarıyle bır dizı Kürt polıtık çevresinin ciddi şekilde AB bünyesinde Kürt sorununun çözümü doğrultusunda adım atılmasını bu tür çevrelerden beklemeleri tavrı ancak AB "sosyalıstlerinin" yarattığı beklentının sonucudur!

Bol keseden "Kürt sorunu Avrupa sorunudur" ya da "uluslararası bir konferans konusu mutlaka üzerinde durulması ve incelenmesı gereken bır konudur" türünden laflar edılıyor.

Evet, "Kürt sorununun Avrupa sorunu olduğu" belırlemesi bir yönüyle doğru. Neden mı? Diğer boyutları bir yana, eğer Kürt ulusal sorununun temelden çözülmesı ıstenıyorsa, bu soruna; emperyalizme karşı mücadele, bu somut bağlamda AB'li emperyalistlere ve diğer bütün emperyalist devletlere karşı da tavır alınarak, onlara karşı antıemperyalist bır hatta ilerlemek ölçüsünde çözüm bulunabılir.

Avrupalıların bu ışın ıçınde olduğu ve fakat bugünkü koşullarda emperyalist çerçeve içindeki bır çözümden de yana olmadıkları açık. Bunların esas istedıkleri: AB somutunda kendılerı ıle TC arasında varılan çıkar birlığine açık kımlıklerıyle Kürt ulusunun da entegre edılmesıdır. Bu noktada da, bugün bunun olabılirlik şansını gormediği için de, AB "sosyalistı" ışi geleceğe havale ederek, kendıne umut bağlayan Kürde "bıraz daha bekle" demektedir AB sosyalıstının "bekle" demeye kendınce hakkı vardır, çünkü büyuk çıkarları bu "bekle" lafının ardında gızlidir. Böyle olduğu içındir ki, Kürt ulusal sorununun "incelenmesı gereken bir konu" olduğu tespitine varıyor.

En son Roma sureci ıle bırlikte Abdullah Öcalan şahsında bu "sosyalıst" ve "komünist" tayfasının ne menem tekellerin bekçileri olduğu fazlasıyla kanıtlandı Bu "Kürt dostu" "sosyalıstler" çıkarlarını zedeleyeceği için A Öcalan'a sıyasi sığınma hakkı bile vermediler. Yıllardır bu "sosyalıstlere" bel bağlayan Kürtlerin nasıl bır sıyasete sahip oldukları ortada!

AB'nin tercihi Kürtler değil, TC'dir!

Bazılarına göre, AB bünyesınde yeralan kımı devletlerin bazı yönetıcıleri fılan "Kürtlerı TC'ye tercih etme eğılımı taşımakta"dırlar. Özellıkle "sosyaldemokrasinin", bazen "sosyalıstlerın" ve yeşillerin Kürtlerın "dostu" oldukları tespit ve propogandasıyla, onlar adına onlara dayanarak Kürtlerın kendılerine bir yer edinebıleceklerını ısrarla öne çıkarmaktadırlar Avrupalı emperyalıstlerden yana içine gırilen bu beklentinin şu anda tek taraflı bir aşka benzedıği gorülüyor. Çünkü AB devletleri en azından şu aşamada bu aşka karşılık vermemektedirler Avrupalı emperyalistler bölge coğrafyasında Kürtlere önemlı bir rol bıçmekte ve bu açıdan Kürtler üzerıne polıtıka yapmaktadır. Ancak, verılı durumda kesin şekilde bir Kürt devleti oluşumunu arzulamamaktadırlar. Bu kadar da değil, aynı zamanda federasyon ve geniş bir otonomı de ıstememektedırler Bütün bunlar şu anlama gelır ki, AB emperyalistleri bölgede sınırların oynamasına –kendilerının ısrarla altını çizdikleri bir olgu– asla taraftar değıllerdir. Kültürel haklar alanında bile yeterince ciddı olmadıklarını bınlerce kez kanıtladıkları bir süreçte tercihlerinin kesinlıkle TC'nın bırtakım reformlarla yeniden yapılandırılması olduğu ve bu yeniden düzenleme işlemini Kürtlerle birlıkte yapmaları bağlamında Kürtlere bir rol biçılmektedır. Orta vadeli plan budur.

Aşağıdakı tablo bile tek başına AB'nın Kürtlerı neden TC'ye tercıh etmediğini ortaya koymaya yetıyor.

TÜRKİYE - AVRUPA BİRLİĞİ DIŞ TİCARETİ

Yıllar	AB'ye yapılan ihracat (Milyon $)	Toplam ihracata oranı (%)	AB'den yapılan ithalat (Milyon $)	Toplam ithalata oranı (%)
1993	7.599	49.5	13.874	47 1
1994	8.635	47.7	10.915	46.9
1995	11.071	51.2	16.861	47.2
1996	11.549	49.7	23.138	53 0
1997	12.237	46 6	24 837	51 1
Ocak 1997	8 793	46 4	17.699	50 7
Eylül 1998	9 375	49.1	17.702	51 6

(Kaynak DIE ve DPT) (Hürrıyet, 2 Ocak 1999)

Türkiye'de şoven çevrelerin ve kımi devlet "sosyalistlerının" Batılıların yeni bır Sevr girışımı ıçınde bulundukları ve Kürtlere bır Kürdistan devleti kurdurtmak üzere oldukları türünden yalan ve histerılere karşın Avrupalıların kesinlıkle Kürtlere Kürdıstan devletı hediye etmeyecekleri gayet berrak bir durumdur.

AB emperyalistlerin istemi; Türkiye'de yaşayan Kürtler insan hakları çerçevesinde, kültürel ve etnik düzlemde kimi yolların ve kanalların açılmasıyla bir bütün sisteme entegre olmalı, TC varlığını Kürtlerle birlikte sürdürmelidir. Berrak olan budur. Bu durumda, AB çevrelerinin tavrını TC karşıtı ve Kürt dostu göstermenin Kürdistan devrimine bir yararı yoktur Böyleleri en çok dikkatleri gerçek özgürlükten ve bağımsızlıktan uzaklaştırır o kadar.

AB ve ABD Kürtlerin umudu olamaz, olmamalıdır!

Geçmişteki Kürt ulusal direnişlerinde emperyalizme karşı tavır bağlamında meselenin üzerinde ısrarla durmamızın bir dizi nedeninin bulunduğunu her defasında ortaya koymaya çalıştık. Güncel gelişmelerin ele alındığı her durumda, bu konu hakkında gerekli duyarlılığı göstermek ve hangi yöne doğru yolalındığını ortaya koymak önemlidir.

Emperyalizme karşı olmak, soyut bazı saptamalarla geçiştirilemez. Tamamen somut ve anlaşılır bir tavır sahibi olmak ve bunu yaparken emperyalist devletler arasında ayrıma gitmeksizin bir bütün olarak emperyalist sistemi mahkum etmek, onu karşıya almak gerekiyor. Ülke düzleminde maalesef hem teorik saptamalarda ve hem de pratik ölçekte bu alanda müthiş bir zaaf sözkonusudur. Her şey bir yana Güney Kürdistan'da doğrudan emperyalizmin işbirlikçiliğinin övünülecek bir argüman haline getirilmesi ve genel olarak antiemperyalizmin gereksizliği üzerine çekilen vaazlar durumun vehametini açıkça göstermeye yetiyor.

Güney parçasının Kürt partilerinden bazılarının Amerikan emperyalizmi şemsiyesi altına girmede ısrarları biliniyor ve açık ki bu ibret verici bir durumdur. Güneydeki halkımıza "rahat bir nefes aldırma" adına Amerikan emperyalizmi ile girilen bu ilişki tartışma götürmez şekilde Kürt ulusal mücadelesine vurulmuş büyük bir darbedır. Kuzey'de KDP tarzı siyaset yapanların Amerikancılığı da aynı şekilde tiksinti vericidir.

Bazı Kürt siyasal çevreleri arasında Avrupalı emperyalistlerden beklenilen destek gelmeyince, Amerikalı emperyalistlerden yana tavır takınma eğilimi giderek açıklık kazanıyor. Bunların iki güçten birinin yanında istikrarlı duruş sergilemedikleri gerçek, ancak ona rağmen öncelikler bakımından birini kendilerine yakın görmeleri ve bazı pozisyonlarda kısa vadeli işbirliği planları sunmaları olgusudur. AB'den yana umduklarını bulamadıkları şartlarda, bunun karşıtı ve bir yerde alternatifi olarak ABD emperyalizmini görme/gösterme tutumunun yanlışlığına ve tehlikeli oluşuna bir kez daha dikkat çekmek gerekiyor.

Emperyalistlerin bölge düzleminde süren rekabetinde, Kürt ulusunun ulusal demokratik mücadelesini yürütürken herhangi bir emperyalist devlete dayanması, ondan destek arayışı içine girmesi; bölgeye, halkların lehinde bir çözümün gelmesine yolaçmayacaktır. Bunun örnekleri fazlasıyla ortadadır Yeni dünya düzeni ile AB nezdinde Avrupa merkezli "yeni uygar düzen" arasında özde en ufak bir farklılık yoktur. Bugün Amerikan emperyalizminin YDD'ni Güney Kürdistan'da oturtma çabası içinde olması nasıl ki Güneyli halkımızın doğrudan zararına ise, aynı şekilde AB'nın uygar düzeninin Kuzey için ortaya attığı "çözüm" paketleri de bundan farklı bir sonuç getirmeyecektir.

İki emperyalist merkez arasındaki rekabette yararlanmak ile bu planlardan birinin uygulanabilir olduğunu telkin etmek çok farklı şeylerdir ve bunlar asla biribirine karıştırılmamalıdır. Tarihsel gelişme sürecinde Kürt siyasal yaşamında bu iki unsur içiçe geçirilmiş, emperyalislerarası çelişkiden yararlanma adına her defasında bir emperyalist güce yamanma pozisyonuna düşüldüğüne tarih tanıktır.

Avrupa'ya umut bağlamış ya da böyle bir niyet taşıyan her kesimin şunu artık açıkça görmesi gerekiyor:

AB üyelerinin ve onun içindeki ikiyüzlü "Kürt dostlarının" biricik görevi Kürtleri oyalamaktır; yerine göre aldatmaktır ve her şeyden önce onları gerçek özgürlüklerinden mahrum bırakmaktır. Bu bakımdan AB ve onun adına atılan adımlar bir aldatmacadan ibarettir ve kısaca AB'den Kürt ulusunun kurtuluşuna yarar değil zarar gelir.

Sonuç...

AB için "Kürtlere ilgi" yalnızca ve yalnızca kendi çıkarlarının gözetilmesidir. Unutulmasın ki, emperyalistlerin kıskançlıkla kendi çıkarlarını gözettiği bir olayda asla halkların özgürlüğü ve kurtuluşu gözetilmez. AB merkezli emperyalist devletler, Kürtler için ne kadar "tarihi"(!) kararlar alırlarsa alsınlar, temel yaklaşımları bölgedeki çıkarlarını güvenceye almaktır. Sömürgeci şiddet altında katledilen Kürt ulusu için kesinlikle bir özgürlük adımından yana olmayan AB'nin zaman zaman "Kürt sorununa barışçı bir çözümden yanayız. " açıklamaları da kesin bir biçimde güncel boyutu itibarıyla ciddiyetten yoksun tamamen aldatmaca ve oyalama amaçlı açıklama ve çağrılardır Bunlara, bu uygar emperyalistlerin teslimiyet programlarına kanmamak gerekiyor. Doğru tavır, Kurt ulusal meselesine Amerikan emperyalizminin "Yeni Dünya Duzeni" çerçevesinde geliştirdiği planlana karşı durmak gibi, AB emperyalistlerin "YDD"den farkı olmayan çözüm planına da hayır demek ve her ikisine birden karşı çıkarak doğru olan devrim ve bağımsızlık çizgisini geliştirmektir. Ara yol yok: Ya emperyalistlerin sistemi reorganize planı ya da emperyalizmi de yenecek olan devrim ve bağımsızlık planı...

Bu ikisinden biri tercih edilmek zorundadır.

Komünistler Kürt ulusunun ikinci planı sahiplenmesi durumunda kurtuluşunun ve bağımsızlığının sağlanacağına inanıyor ve bunun için mücadele ediyorlar.

Doğru olan yol budur!

10 Şubat 1999 ✗

17 Eylül Washington Anlaşması ve bir iki not...

Birkaç ay önce Amerika'da yanyana getirilen IKDP Başkanı Mesut Barzanı ile YNK lideri Celal Talabani, refakatlerindeki diğer önder kadrolarının da bulunduğu bir görüşme maratonunun ertesinde, Amerikan emperyalistlerinın bölge yoneticileri huzurunda, adına 17 Eylül Washington Anlaşması denilen yazılı metne imza attılar. Gerçi bunun kaçıncı ımza olduğu bilınmiyor ama, bu kez sarfedilen mürekkep henüz kurumadan bu anlaşmanın öncekilerine oranla çok daha kapsayıcı ve uygulanmak üzere parafe edildiği hemen ilk günlerde ortaya çıkmaya başladı.

Gızlı görüşme meraklısı bu ıki Kürt canbazın, açıktan/resmı görüşmeler öncesi yapılan gizli toplantılar ve pazarlıkların ıçeriği ve kapsamına neleri dahil ettikleri bilinmiyor. Yine de gelişmelerin daha yakından görülebilmesi ve anlaşmanın ne tür bir içeriğe sahip olduğunun anlaşılabılmesi için önce imza edilen metnin ıçinde nelerın bulunduğuna bakmakta fayda var. Anlaşmanın kamuoyuna yayınlanan bölümünde şunlar söylenmeketedır:

"Güney Kürdistan'da bölgesel meclis seçimlerinin yapılması, petrol ve sınır kapılarından elde edilen gelırin halkın ihtıyaçlarına göre dağıtılması, Kuzey Kürdıstan sınırının güvenliğinin sağlanması, PDK ve YNK arasındakı çatışmalara son verılmesi, yönetimde güç paylaşımı." (Özgür Politika)

Once, pekçok çevrenin iddia ettiği "Washıngton anlaşmasında Irak ıle federe bır yönetım" ya da "Kuzey Irak'ta ikinci bir Israil, Kürt devletının yaratılması" türünden yaklaşımların, bugün için abartılı tespitler olduğuna, katı inkar ve ırkçı siyaset üzerıne Kurt ulusuna ımhayı dayatan devletlerin görüşü olduğuna ışaret etmek gerekir.

Anlaşmanın, yukarıya aldığımız maddelerı içinde şimdiye kadar uygulanabilen bölümü pratıkte PDK ve YNK arasındakı çatışmaların durdurulması ve bu ıkı partinin uzunca bır aradan sonra ikili görüşmelere başlamış olmasıdır Anlaşma kapsamına alınan "Kuzey ıle Guney arasındakı 'sınır'ın güvenlığinin sağlanması" maddesı ıse zaten daha önceden uygulamada olduğu ıçın, bu maddenin ilgılı anlaşmaya dahil edilmesi ışin garantılenmesi anlamına gelmektedır Bu 'garantı'ye öteden beri sadık kalınmaktadır Zira bu noktada anlaşmadan sonra çok aktif birtakım unsurların saldırı alanına dahıl edıldiği ise üzerinde durulması gereken bır oneme sahiptır. PDK'nın PKK'e karşı son yıllarda bır savaş durumunda oluşu ve anlaşmanın akabınde son aylarda yoğun saldırılara geçmesi doğrudan Washington'da varılan mutabakatın bir sonucudur. Aynı şekılde YNK'nin karakterıstık özelliğını devreye sokarak, bır müddet bekledıkten sonra PKK'ye karşı saldırıya geçmesı de yıne bu anlaşmanın getirdiği bir yükümlülük çerçevesınde ele alınmalıdır

İşın özü, ABD emperyalizmi bu iki güneyli odaktan her ne biçimde olursa olsun PKK'ye karşı uzak durmalarını ve bunu fılı olarak kanıtlamalarını istemıştir ve bu polıtikasında arzuladığı sonuca ulaşmıştır ABD emperyalizminin varılan düzeyi yeterlı görmediği ıse bır başka olgudur. Amerikan emperyalizmı güneyli bu ikı işbirlıkçı odağı tek başına askeri onlemlerle PKK'nin üzerine saldırtmamakta, yanısıra ıdeolojık ve siyasal bakımdan da üzerinde bir baskı kurmalarını arzulamaktadır Böylece PKK'ye yonelik çok kapsamlı bir saldırı planını adım adım devreye sokan Amerıkan emperyalizmı, bır ölçüde yer yer planını güneyın bu ışbırlıkçı güçleri aracılığıyla da gündeme getirmekte ve bunda açıktan başarılı olabilmektedir.

Washington anlaşmasının kapsamında bulunan en önemli hedeflerden birı, güney'in rakıpsız bır şekilde Amerıkan emperyalızminın cırıt attığı bır alan haline dönuşmesıdır Bunun yolu, sözkonusu alana ıdari ve hukuki bır statü kazandırmaktan geçtığinın tam bılıncınde olan bu haydut güç, bu amacına bağlı olarak güneyde "bölgesel seçimlerın yapılması"nı şart koşmaktadır. Bu amaçla Bırleşmış Milletler ve diğer bır dızı uluslararası gücü devreye sokmakta, bu alanı ılgı odağı haline getirerek kendısinin rakıpsız olduğunu kanıtlama peşindedir. Saddam'a karşı uzunca bır zamandır yurutülen çeşıtlı saldırıların bır yanını da Guney Kürdıstan'a idarı açıdan yasal bir kimlik kazandırmaktır İşte Washıngton Anlaşması'yla varılmak ıstenen asıl yer de bu noktada toplanmaktadır. Ancak burada bazı purüzlerin bulunduğunu ve bunların gıderilmesının gayet önemlı bır nıtelık arzettığını de yine bızzat ABD emperyalızmi tespit etmış durumdadır. Bu konuda pürüzler iki noktada toplanmaktadır Bırıncısı; güneylı ışbırlıkçılerın kendisine tam bır sadakat göstermesi, ikıncisi ıse; bolge devletlerının aldığı/alacağı tutumları en az zararla telafi etme

kaygısı. Detaylara girmeksizin şunlar söylenebilir; ABD emperyalist devleti PDK ve YNK ile yolun sonuna kadar birlikte yürüyebileceği hususunda az da olsa şüphelere sahiptir. (Bu bağlamda, Talabani'nin Washington Anlaşması'na atfen "Sevr'den bu yana imzalanan en iyi anlaşma" övgüsünde bulunması da tecrübe sahibi ABD emperyalizmini iknaya yetmemektedir...)

ABD, bu güçlerin başka emperyalist devletlerin ve bölgede Amerikan emperyalizminin çıkarlarına ters yönde hareket eden bölge devletlerine yönelme ihtimalini somut bir tehlike olarak görmektedir. Zaten bu endişeleri taşımasından ötürü, güneye değişik adlar altında bizzat kendi kuvvetlerini yerleştirmeyi ihmal etmemektedir. Diğer anlamıyla bu iki gücün üzerinde kendi denetim mekanizmalarını kurmuş durumdadır İkinci kaygı bağıntısında ise; Amerikan emperyalizmi tehditlerini eksik etmemektedir. Saddam'a doğru bir kayışı önlemek açısından güneyli bu iki gücü şamar oğlanına çevirdiği olgusu ve yine İran'la ilişkilerine doğrudan müdahale etme tutumu dikkate alındığında, PDK ve YNK'nın kendi yörüngesinde çıkmamalarına büyük özen göstermektedir.

Türkiye bağlamında da ABD'nin istekleri gerçekleşmektedir. Güneyli bu iki işbirlikçi odak esasında Amerika'nın Türkiye ile ilişkiler bağıntısında çizdiği çerçevede hareket etmektedirler. Ankara sürecinin yerini Washington Anlaşması sürecinin uygulanmasına bırakması da bunun somut kanıtıdır. En son, başında Amerikan emperyalizminin bulunduğu bir komplo ile PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türk sömürgeci devletine teslim edilmesi bir dizi açıdan Washington Anlaşması'nın daha güçlü bir biçimde gerçeğe dönüştürülmesiyle de ilintilidir ve bu Türk devletine yapılan görüşmeler ertesinde verilmiş bir güvencedir. Haliyle anlaşma ile birlikte Türk devletinin güneye daha az sarkması(!) sağlanmış olacaktır.

ABD, attığı bu adımla bir yandan faşist Türk devletinin Washington Anlaşması'na yönelik kaygı ve itirazlarını geri çevirmiş, diğer taraftan güney somutunda iki işbirlikçi odağa yaptığı işle kendilerine yardımcı olduğunu kanıtlamıştır. Irak gericiliğini hedef tahtasına oturtan, Suriye sömürgecilerini "etkisiz" duruma sokan ve İran mollalarına tavrı belli olan Amerikan emperyalizminin geriye kalan Türk devletini de A. Öcalan'ı kendisine teslim ederek yoluna dolu dizgın devam etmeyi bir ölçüde başarmıştır. Artık bundan sonrası, anlaşmanın planlandığı şekilde hızla sona doğru götürülmesidir.

Washington Anlaşması'nın birdenbire 17 Eylül günü ortaya çıkmadığı görmek isteyen herkes açısından gayet bariz bir gerçektir. Öncesi gelişmeler kısaca hatırlandığında (Birinci Körfez Krizi ve ardından kurdurulan Güney Federe Kürt Devleti, akabinde bizzat Amerika'nın kışkırtmasıyla ortaya çıkan belirsizlik ve kargaşa/çatışmalar, ajan ordusunun güneye yerleştirilmesi, Çekiç Güç'ün bölge üzerinde konuşlandırılması, Saddam'a yönelik aralıksız süren saldırılar, Ankara sürecini geriye çekme vb.) anlaşmanın zemininin çok önceden olgunlaştırılmaya girişildiği görülecektir.

ABD'nin tam da bu dönemde genel olarak tüm parçalar nezdinde Kürt sorununun varlığına işaret etmesi ve çözüm planları geliştirmesi; bunu yaparken özellikle kuzeydeki ulusal harekete yönelik imhayı dayatması bariz bir gerçekliktir. ABD'nin Kuzey Kürdistan'daki hareketi imha etme planını uygularken, başlıca amaçlarından biri, faşist Türk devletini bölgede kendi çıkarları için tepe tepe kullanmak; ikincisi, bölgenin efendisinin kendisi olduğunu hatırlatmak ve böylece kendi onayı olmadan bölgede güç olabilecek gelişmelere izin vermeyeceğini ilan etmek; üçüncüsü, bölgede ancak doğrudan kendi işbirlikçisi olanların hareket alanı bulabileceğini göstermektir. Bu çerçevede "Apo'ya hayır, PKK'siz Kürt sorununun çözümüne evet" seneryosuna uygun olarak Abdullah Öcalan'ı etkisizleştirerek PKK'yi tasfiye etme yönünde açıktan en saldırgan bir posizyon içinde hareket etti. Artık Güney'in yeniden önderliğinde şekillendirileceği kararının verildiği andan itibaren ise, diğer şeylerin yanında politikasının merkezine koyduğu argümanlardan birini de her ne pahasına olursa olsun Abdullah Öcalan'ın doğrudan etkisiz hale getirilmesi idi. ABD uşaklarına verdiği söze ne kadar sadık kaldığını göstermek için, hiç gecikmeden PKK lideri Abdullah Öcalan'ı faşist TC'ye teslim etmede hiçbir sakınca görmedi.

Gelişmeler alt alta konduğunda, Abdullah Öcalan'ın bir komplo ile Türk sömürgecilerine teslim edilmesinde bütün emperyalist devletlerin değişik düzeylerde sorumluluklarının bulunduğunu tespit etmek gerekir. Komplonun bu şekilde geliştirilmesinde Kürt ulusunu sömürgeci baskı altında tutan devletlerin, başta TC olmak üzere Suriye, Irak ve İran'ın da memnun kaldıkları gözlenmektedir. Yalnız bu kadar da değil, işbirlikçi Kürt çevreleri de komplonun bu düzeyde cereyan etmesinde rahatsız olmamışlar, sevinmişlerdir. Somut olarak güneydeki PDK ve YNK komplonun başarıya ulaşmasında gösterdikleri çabanın yanında, komploya karşı sesini yükselten yurtsever Kürt kitlelerine de fiili olarak saldırı yolunu tercih ederek, ABD emperyalizminin yanında komplonun bir ayağını oluşturmuşlardır.

Washington Anlaşması'nın "Yeni Dünya Düzeni" planının güney somutunda hayata geçirilmesi olduğu ve bu yapılırken, bu planın önünde şu ya da bu şekilde engel olanların tasfiyesini amaçladığı objektif bir saptamadır. Bugün hedef tahtasına öncelikle PKK ve onun önderliği yerleştirilmiş bulunuyor. Bu, yalnızca PKK'ye yönelik bir saldırı olarak görülmemelidir. Bunun bir diğer anlamı da bölgede gerektiğinde her devrimci ve komünist parti ve güce karşı da bu saldırı ve komplonun yürütülebileceğini göstermektir.

Bu momentte emperyalizmin komplo ve saldırılarını geri püskürtmek için; ezilen halkların antiemperyalist mücadelesini yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçilerin kavgasını geliştirmek; her alanda devrimci dayanışma ağını örmek ve böyle bir dalgayı giderek uluslararası alana yaymak olağanüstü önemdedir.

Bunun için seferber olalım...

3 Mart 1999

YAZI KURULU'NUN NOTU:

Aşağıda yayınladığımız "Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!" ve "Devletleşme nasıl olacak?" başlıklı yazılar yazıların kaleme alındığı tarihler açısından yeni olmayan yazılar... Yazı Kurulumuz, sözkonusu yazıları daha önce yayınlamayı planlamış ancak emperyalistlerle birlikte sömürgeci faşist TC'nin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik düzenlediği komplo sürecinde bu yazıları bir süre bekletmiş, yayınlamamıştır. Yazılar işlediği konular bağlamında önemini korumaktadır. Doğruları gösterme açısından yararlı olacağı inancıyla sözkonusu yazıları yayınlıyoruz.

Gizli pazarlıklarla sorun çözülemez!

PKK'nin 1 Eylül 1998 tarihinden itibaren ilan ettiği üçüncü tek yanlı "ateşkes" hakkında, Bolşevik Partizan sayı 120'de takındığımız tavırda A. Öcalan'ın açıklamalarını aktardıktan sonra şunları söylemiştik:

"A. Öcalan'ın takındığı bu tavırlar, TC ile perde arkası bazı pazarlıkların, görüşmelerin yürüdüğüne işaret etmektedir" (Bolşevik Partizan, sayı 120, sayfa 16)

Faşist Türk devletinin PKK'yi yok etme, ya da en azından zayıflatma siyasetinin bir parçası olarak A. Ocalan'ın Suriye'de barınmasına son vermek için Suriye'ye karşı saldırganlaşması; bunun sonucunda da A. Ocalan'ın Suriye'yi terketme durumunda kalması neticesinde; PKK kaynaklı haberlerde tüm saldırgan tavrına rağmen TC'nin PKK ile görüştüğünün haberleri yayınlanmaya başlandı

Bu konudaki en geniş açıklamalar Ocak 1999 başında, MED-TV'deki bir programa katılan ERNK Avrupa temsilcilerinden Kanı Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı tarafından yapıldı

Bu açıklamalara gore, PKK tarafından ilan edilen her "ateşkes" öncesinde TC, PKK ile dolaylı, dolaysız görüşmelerde bulunmuştur. 1993 "ateşkes"inın Turgut Özal destekli ve Talabani arabuluculuğuyla gerçekleştiği bilgisi daha önceleri verilmişti.

Yine, 1995 sonunda ilan edilen ikinci tek yanlı "ateşkes"in ise Başbakanı Mesut Yılmaz'ın döneminde Alev Alatlı'nın arabuluculuğuyla gerçekleştiği bilgisı verilmektedir. Alatlı'nın A. Öcalan ile görüşmesi planlanmış ama gerçekleşmemiştir. Daha sonra ise RP-DYP hükümeti döneminde Turkish Daily News gazetesinin sahibi İlnur Çevik'in devreye girdiği, ama İlnur Çevik ile A. Öcalan'ın görüşmesinin de gerçekleşmediği açıklanmaktadır. Verilen bilgilere göre, biri Diyarbakır'da, biri de Hollanda'da TC'nin askeri yetkilileriyle PKK yetkilileri arasında başbaşa iki görüşme yapılmıştır.

ERNK temsilcilerinin açıklamalarına gore PKK ile TC arasında resmi görüşme 1997 Nisan ayı sonunda Hollanda'nın Arnheim kentindeki bir otel lobisinde gerçekleşmiş Bu görüşmeye katılım şöyle olmuştur.

"Görüşmede Türk tarafından Genelkurmay Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı'nda insan haklarından sorumlu bir albay ile Genelkurmay İkinci Başkanlığı'ndan bir subay yer aldı. Bu görüşme de Türkiye'nin arabulucusu vasıtasıyla gerçekleşiyor. İki saat süren görüşmede PKK ise Avrupa Örgütü'nden üst düzey iki yetkili tarafından temsil ediliyor." (Özgur Politika, 5 Ocak 1999)

Sözkonusu bu görüşmede "Türk tarafının" artık sorunu çozmek için görüşmelere başlanması gerektığini belirtir ve görüşlerini yazılı olarak PKK'ye teslim eder. Özgür Politika'nın aktarımıyla karşılıklı görüşmeler şöyle geçmiştir

"Taraflar, görüşmelerin selameti açısından bu buluşmanın propaganda amaçlı kullanılmamasında birleşiyor. Türk subaylar ve PKK yetkilileri arasındaki görüşmede karşılıklı olarak birçok olumlu adımın atılması ve

kamuoyunun hazırlanması konusunda da mutabakata varılıyor. Türk tarafı, PKK liderinden olumlu yanıt gelirse, daha üst düzeyli görüşmelerin yapılabileceği mesajı veriyor. PKK'nin de bazı ön taleplerde bulunduğu görüşme 'oldukça sıcak bir atmosferde' sona erdi." (aynı yerden)

Adı açıklanmayan arabulucuya dayandırılarak, Türk Genelkurmayı'nın görüşmelerin sürüp sürmeyeceği konusunda henüz karar vermediği açıklanıyor. 14 Mayıs 1997'de Güney Kürdistan'a yönelik operasyonla birlikte diyalog geçici olarak kesilmiş.

Türk hakim sınıflarının bir kanadı tarafından yürütülen görüşmeler/diyalog 30 Temmuz 1998'de yeniden başlıyor ve PKK'nin cezaevindeki temsilcileriyle yapılan gizli görüşmede, "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde bir "ateşkes" düşünülebilir mi?" sorusu sorularak taleplerde bulunuluyor. Böylece karşılıklı görüşme trafiği hızlanıyor...

Artık "aracı" ile PKK arasında karşılıklı mesajlarda bulunup, görüş bildirilmektedir. 16 Ağustos 1998 tarihli Türk tarafının "aracı"yla ilettiği mesajda, PKK'ye Kürt sorunun "siyasi çözümü" önerilmektedir. Mesajdan iki gün sonra ise bizzat A. Öcalan "aracı" ile telefonla görüşme yapar ve "ateşkes"e sıcak baktığını "aracı"ya bildirir. Sonuç olarak karşılıklı görüş alışverişinden sonra PKK 1 Eylül 1998'den itibaren "ateşkes" ilan eder.

"Ateşkes"ten önce ve sonra bazı gelişmeler şöyle aktarılır:

"PKK ile ateşkes öncesi birçok görüşme yapıldığı gibi, ateşkes sonrası da vaatlerle dolu sıkı bir mesaj trafiği yaşandı. Türk devletinin arabulucuları, ateşkesten dört gün sonra, yani 5 Eylül'de yeniden devreye girdiler. Mesaj bu sefer ateşkese Ankara tarafından nasıl bir karşılık verileceği bilgilerini içeriyordu.

Buna göre Türkiye, PKK Genel Başkanı'nın rahat hareket edebilmesi için Suriye'ye baskı yapacak, İzmir'de HADEP tarafından düzenlenmek istenen mitinge müdahale etmeyecek, engelleri kaldıracaktı." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

PKK'nin "aracı"ya hangi mesajları verdiği sözkonusu açıklamada belirtilmezken, A. Öcalan'ın gelen mesajlara MED-TV'de yaptığı konuşmalarla cevap verdiği belirtilmektedir. 11 Eylül'de A. Öcalan'ın MED-TV'de yaptığı konuşmaya, 15 Eylül'de Türk tarafının yanıt olarak 10 maddelik bir mesaj gönderdiği de ayrıca açıklanmaktadır. Bu 10 maddenin sonuncusunda diyaloğa bir süre nokta konulduğu belirtilerek şunlar söylenmektedir:

"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz. Bunun da gerekçesi, bir gün konuşulacak bir şeylerin olabilmesidir. Yaklaşık 50 milyon insanın ölmesine neden olan II. Dünya Savaşı'nı çıkaranlar bile bir gün gelip konuşabilmişlerdir. Son olarak; sizinle teknik olarak alt düzeyde siyaseten de en üst düzeyde yürütülen bu görüşmeler ikinci bir duruma kadar durdurulmuştur. Bu size bağlıdır." (aynı yerden)

Bu mesajda söylenenlere rağmen birkaç kez daha karşılıklı mesajlar alınıp verilmiştir. 3 Ekim tarihli Türk tarafının mesajında PKK'den, "PKK'nin Türkiyelileşmesi" talep edilmiştir. A. Öcalan'ın daha önce Eylül sonunda "ateşkes" hakkında yapacağını belirttiği açıklamanın da Ekim ayının ikinci haftasında yapılması istenmiştir. Bu süreçte TC'nin Suriye'ye karşı saldırgan tavrı öne çıkmış ve A. Öcalan da 9 Ekim'de MED-TV'de yapacağı açıklamayı beklemeden Suriye'den gitmiştir. Böylece de kendisine karşı hazırlandığı söylenen komplodan kurtulmuştur. MED-TV ve Özgür Politika'da verilen bilgilerin özeti buraya kadar aktardıklarımızdır.

Verilen bilgilerde, yapılan açıklamalarda TC'nın PKK ile görüştüğü anlatılmaktadır. Bu bağlamda bazı köşe yazarları, bu görüşmelerin bir bütün olarak TC'nin görüşmeleri olmadığını, görüşmelerin hakim sınıflar içindeki bir kesimin –Kürt sorununun görüşmeler yoluyla halledilmesini isteyen kesimin– tavrı olduğunu ve bu kesimin hâlâ istediği gibi iş yaptıramadığını vb. görüşler de savunmaktadırlar.

Kani Yılmaz ve Abdurrahman Çadırcı'nın MED-TV'de yaptıkları açıklamalar, PKK'nin TC'yi tümüyle bağlamasa bile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yaptığı ve hâlâ yürürlükte olan tek yanlı "ateşkes"in de bu pazarlıklar temelinde ilan edildiğinin bizzat PKK yetkilileri tarafından onaylanmasıdır.

Gizli görüşmeler ister PKK ile TC arasında yürüsün, isterse de PKK ile Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle yürüsün, Kürt ulusal sorununun PKK tarafından hangi siyaset temelinde çözülmek istendiğini göstermesi bakımından özde hiç bir şey değiştirmez. İşin özü şudur: PKK, faşist Türk devletiyle anlaşmak için elinden geleni yapmakta, bu konuda gayet somut adımlar atmaktadır.

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu bağlamında tartışılması gereken esas sorun da PKK'nin bu yaklaşımıdır.

Gelişmeler şunu göstermektedir ki, PKK 1993'den bu yana savunduğu siyasette epey ilerlemiştir. Daha önce takındığımız birçok tavırda, Kürt sorununun TC ile anlaşma temelinde "çözümü" için PKK'nin hazır olduğu, fakat TC'nın PKK'yi muhatap olarak kabul etmediğini ortaya koyduk.

Gizli görüşmeler bağlamında ortaya konanlar, bir bütün olarak TC olmasa da, Türk hakim sınıflarının bir bölümünün PKK ile diyalog içinde olduğunu ortaya koymaktadır ve sorunun bu yönü, PKK ile TC arasındaki diyalog bağlamında önemli bir gelişmedir.

Kuşkusuz ki, bu diyalog sorunsuz, çelişkisiz bir diyalog olmayacaktır. Tarafların anlaşabilmesi için karşılıklı tavizler, beklentiler olabileceği gibi, çatışmaların kızışması ve "ateşkes"ler de olacaktır. Kürt sorununun emperyalistlerle ve Türk hakim sınıflarıyla pazarlıklarla "çözümü" için atılan adımlar artık çok daha açık görülmektedir.

Bu gelişme sürecinde, özellikle pazarlık gücünü artırma bağlamında, çatışmaların kızışma noktasında PKK'nın devrimci söylemlere sarılması, hatta devrimci eylemler yapması da gündeme gelebilir. Fakat, girilen rota bellidir: TC'nin varolan yapısının korunması temelin-

de, Türk hakim sınıflarını gizli pazarlıklarla ikna etmek ve emperyalistlerin de desteğini alarak faşist Türk devletiyle anlaşmak.

PKK'nin girdiği bu rotanın yanlış bir rota olduğu, Kürt ulusunun kurtuluşunun bu siyasetle mümkün olmadığı düşüncesinin, Kürdistanlı işçi ve emekçilere anlatılması, kavratılması görevi tüm devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Sözkonusu görüşmelerde PKK'nin takındığı tavırların gerçekte ne olduğu tümüyle ortaya konmuş değil. Hâlâ işin esas bölümü gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda Türk tarafının diyalog yolunu kapayabilecek bilgiler de gizli tutulmaktadır. Yapılan açıklamalarda birkaç ismin belirtilmesinin bile yanlış olduğunu, bunun ilerideki görüşmelere zarar verebileceğini de savunanlar oldu. Örneğin Sürgünde Kürdistan Parlamentosu (PKDW) üyesi olan M. Sirac Bilgın şunları savunmaktadır.

"MED-TV'de konuşan arkadaşların isim açıklamamaları çok doğru bir hareketti. Fakat yine de bir iki isim vermeleri ve teyp bandındaki sesi değiştirmeden yayına vermeleri, karşı taraf için bundan sonraki teşebbüslerinde cesaret kırıcı olabilir ve bundan sonraki teşebbüsleri geniş ölçüde engelleyebilir." (Özgür Politika, 6 Ocak 1999)

Kürt ulusunun kurtuluşu adına hareket ettiğini söyleyen ve PKDW üyesi M. Sirac Bilgın, gizli pazarlıkların yapılabilmesi için tarafların –somutta da PKK'nin yetkililerinin– ağızlarını kapatmasını salık vermektedir. TC ile anlaşabilmek için her yol mübah görülmekte ve tam bir burjuva siyasetin savunuculuğu yapılmaktadır. Böylesi siyasetçilerin Kürt ulusunun gerçek kurtuluşuna hizmet edemeyecekleri de gayet açıktır.

SORUNUN BİR BAŞKA YÖNÜ

PKK-TC arasında yapıldığı söylenen gizli görüşmelerin esas yanları açıklanmamasına rağmen, gizli görüşmelerin ve pazarlıkların yapıldığı olgu olarak kabul edildiğinde, sorulması gereken ve cevap bekleyen sorular ortaya çıkmaktadır:

Neden bu gizli görüşmeler şimdi açıklanıyor? Neden gizli görüşmelerde savunulanlar tumüyle açıklanmıyor? TC ile PKK arasındaki arabulucu(lar) kim? Yapılan açıklamalarda verilen bilgilere göre, 15 Eylul 1998 tarihli TC'nın mesajında *"Son iki yıldır ne yaşanmışsa, ne düşünülmüşse birinci dereceden haberdar edildiniz"* tespiti yapılmaktadır. Bu birinci elden haberdar edilme işi neyin nesidir? A. Öcalan'ın Aralık 1998 ortalarında PKK'nın "yeniden yapılanması"ndan sözetmesinin de bu gizli görüşmelerle herhangi bir bağı var mıdır? vb. vb

Daha birçok soru sorulabilir Tüm bu sorulara cevap verme durumunda değiliz. Fakat yapılan açıklamalar temelinde sorunu iki noktada irdelemek mümkün.

Şöyle ki, sözkonusu gizli pazarlıklar Türk hakim sınıflarının, Kürt sorunu bağlamında sorunun diyalog yoluyla halledilmesini isteyen kesimle yapılmıştır. Ve bu kesim faşist Türk devletinin siyasetini belirleme durumunda değildir. Bu kesimle yapılan pazarlıklar, TC'nin siyasetine egemen olan kesimin PKK'ye saldırı siyasetini engelleme durumunda değildir.

Bunun somut göstergesi, PKK'nın ilan ettiği "ateşkes"e cevabın, PKK'ye karşı, somutta da PKK Genel Başkanı A. Öcalan'a karşı TC'nin daha da saldırganlaşmasıdır.

A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişiyle birlikte faşist Türk hakim sınıfları kelimenin gerçek anlamında şovenizmi tırmandırdılar. Yaratılan bu ortamda Kurt olan, Kürt halkından yana tavır takınmaya yeltenen herkes hedef tahtasına oturtuldu. Kürtlere yonelik kitlesel saldırılar, linç olayları yaşandı TC, A. Öcalan'ın Suriye'den çıkmasını zafer olarak gösterdi. Bununla birlikte PKK'nin yenilgiye uğratıldığının propagandasına ağırlık verildi.

Yapılan gizli görüşmelerin PKK tarafından açıklanmasının arka planında; TC'nın yaptığı propagandaları boşa çıkarmak, bizzat "terörıstlerle pazarlık yapılmaz" diyen TC'nın "terörist" diye tanımladığı PKK ile gizli pazarlıklar yaptığını ortaya koyarak aslında TC'nin hiç de göründüğü gibi güçlu olmadığını göstermek; bunun da ötesinde, gizlı pazarlıklara uymayanın TC olduğunu ve PKK'nın TC'yi köşeye sıkıştırdığı vb. yönlü hesaplar vardır. PKK, böylece TC'yı diyaloğa zorlamak istemektedirler.

Gizli görüşmelerde savunulanların tümünün açıklanmaması ve aracıların kimler olduğunun belirtilmemesi, esas olarak bundan sonraki diyalog yolunun kapatılmaması içindir.

Bu temel yaklaşımla hareket edildiği içindir ki, TC ile gizli pazarlıkların yapılmasının yanlışlığı sözkonusu bile edilmemektedır. Türk hakim sınıflarının bir kesimiyle gizli pazarlıklar yapılması TC'nın zayıflığı ve PKK'nin güçlülüğü olarak gösterilmektedir.

Kürt ulusal sorununun çözümüne burjuva milliyetçi ve reformist temelde yaklaşanlar için, kuşkusuz ki Türk hakim sınıflarının bir kesiminin kendileriyle gizli pazarlıklar yapması güçlülük olarak görülebilir. Fakat bu, gerçekte, güçlülüğün değil, düzen içi siyaset yapmanın, Türk hakim sınıflarına yamanmanın göstergesidir Gizli görüşmelerde nelerin savunulduğu, hangi vaatlerde bulunulduğu bütün yönleriyle devrimci kamuoyuna açıklanmalıdır.

Gizli pazarlıklarla TC ile anlaşılsa ve Kürtler bazı kültürel haklarına kavuşsa bile Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması , gerçek kurtuluşu mümkün değildır. PKK Kurt ulusunun gerçek kurtuluşunu istiyorsa faşist Türk devletinin şu ya da bu temsilcileriyle gizli görüşmelere son vermelidir; Kürt ulusal sorununun çözümünü düzen içi "çözum"lerden aramamalıdır.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu için de, gizli pazarlıklar değil, açık siyaset; reformizm değil, devrim için mücadele!

14 Ocak 1999 ✘

Devletleşme nasıl olacak?

Faşist Türk devletinin Suriye'ye karşı savaş çığırtkanlığı ve saldırgan tavrı sonucu Suriye'yi terketmek zorunda kalan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, 15 Ekim 1998 tarihinde MED-TV'de açıklamalarda bulundu.

Sözkonusu açıklamalarda A. Öcalan, 1980 öncesine kadar uzanarak 1998'in 9 Ekim tarihinde kendisine karşı planlandığı söylenen komploya kadar değişik açıklamalar yaptı ve açıklamalarını şu tespitle bitirdi: *"Tarih şunu göstermiştir: biz Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, **Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz."*** (abç) (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)

Aktardığımız bu alıntı, PKK'nın Kürt sorununun "çözümü" için andaki siyasetini savunanlar tarafından yoğun bir biçimde kullanıldı. Özellikle Özgür Politika gazetesinin köşe yazarları tarafından, A. Öcalan'ın bu tespiti, Kürtlerin kurtuluşunu gerçekleştirmenin yakın olduğu, bu tespitin Kürtlerin devletleşmesi siyasetinin temel taşlarından biri olduğu vb. biçimlerde sunuldu.

Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadeleye atılan geniş kitlelere, "devletleşeceğiz" propagandası temelinde PKK'nin TC ile diyalog ve barış temelinde sorunu ele alan reformist siyaseti gerçek kurtuluş olarak sunulmaktadır. Ve bu propaganda başarılı da olmaktadır. Kitleler, gerçekten de A. Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışını kurtuluş yolunda atılan önemli bir adım olarak görmekte ve Kürtlerin kendi devletlerine kavuşacaklarına inanmakta, bu temelde de mücadele etmektedirler.

Sorunlara duygusal değil, bilimsel yaklaşıldığında, A. Öcalan'ın 15 Ekim 1998 tarihindeki açıklamalarında, burjuva temelde bile bir devletleşmeyi savunmadığı görülecektir. 1987'de dile getirilmeye başlanan ve 1993'te ilan edilen ilk "ateşkes"ten bu yana da PKK tarafından sistemli bir biçimde savunulan siyaset, faşist Türk devletinin varlığı ve sınırlarının bütünlüğünün korunduğu şartlarda, yasal düzenlemelerle Kürtlere bazı hakların verilmesi temelinde Kürt sorununa "siyasal çözüm" siyasetidir. Öyle ki, ilkbaşlarda savunulan federasyon, ya da otonomi savunusu bile artık TC ile diyaloğun önşartı olmaktan çıkarılmıştır.

A. Öcalan şahsında PKK, TC'nın diyalog yolunu açması için "bölücü" olmadıklarını sık sık yineleyerek faşist Türk devletini ikna etmeye çaba göstermektedir. 28 Ağustos 1998 tarihinde A. Öcalan, 1 Eylül 1998'den itibaren üçüncü kez "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladığı konuşmada şunları söyledi: *"Biz Türkiye için ne bölücü bir kuvvetiz, ne bütünlüğü zedeliyoruz, ne de hükümranlığını bozuyoruz. Tam tersine sağlam bir Türkiye bütünlüğü, yine fazla dışa bağlı olmayan, kendi halklarının yönetimine dayanan bir Türkiye için; emeğin, özgür yaşamın ne olduğunu en iyi bilen bir taraf olarak üzerimize düşeni yapacağız." (Özgür Politika, 30 Ağustos '98)*

A. Öcalan'ın bu tavrı, TC'yi oyuna getirme, taktik vb. kaygılarla takınılan bir tavır değildir, PKK'nın siyasetinin samimi bir biçimde açıklanmasıdır. Peki ama, TC'nın bütünlüğünü sağlamlaştırma, hükümranlığını devam ettirme temelinde, Kürtlerin "devletleşmesi" mümkün mü? Verilecek tek cevap: Hayır, mümkün değildir!

A. Öcalan TC'nin devlet çıkarlarını çıkış noktası alarak Türk hakim sınıflarını, PKK ile diyalog yolunun açılması için ikna etmeye çalışmaktadır. Bu siyasetiyle A. Öcalan, burjuva bir Kürt devletini bile savunmama konumundadır. Bolşevik Partizan sayı 120'de "ateşkes" hakkında tavır takınırken de ortaya koyduğumuz gibi, A. Öcalan Türk egemenleriyle kardeşleşmek istiyor. 12 Eylül 1998 tarihinde Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılan "Kürdistan Uluslararası Kültür Festivali"ne gönderdiği mesajda A. Öcalan aynen şunları söylemektedir: *"İsterdik ki 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla uzattığımız barış elini Türk egemenleri kardeşçe tutsunlar, uzattığımız el havada boş durmasın." (Özgür Politika, 13 Eylül 1998)*

A. Öcalan 28 Ağustos 1998 tarihinde "ateşkes" ilan ettiklerini açıklamasından 15 Ekim 1998 tarihli MED-TV'deki açıklamalarına kadar birçok kez, Kürt sorununu TC ile diyalog yoluyla, "barışçıl" yollarla çözmekten yana olduklarını; diyalog yolunun açılması için herhangi bir önkoşul öne sürmediklerini, fakat PKK'nin iyi niyetlerine TC tarafından cevap verilmediği vb. vurgulandı. Tum bu açıklamalarda görünen şey, PKK'nin Kürt sorununun "çözümü" için savunduğunun "devletleşme" olmadığı, savunulanın kültürel bazı hakların –Kürtlerin kimliğinin tanınması, Kürtçe yayın, basın-TV-radyo vb.nın serbest bırakılması ve legalde Kürt kimliğiyle siyaset yapılabilmesi vb.– elde edilmesiyle sınırlı olduğudur. Tüm bu gerçeklere rağmen, *"Ankara'dan çıkmakla partileştik, Ortadoğu'ya çıkmakla ordulaştık, Dünya'ya çıkmakla da devletleşeceğiz"* tespitinin, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele eden ve kurtuluşa gönül veren kitlelere, Kürtlerin PKK'nın siyasetiyle devletleşip "kurtulacağı" biçiminde sunulması gerçeklerin tersyüz edilmesidir.

Bu tespiti yaptığı açıklamalarında A. Öcalan, İtalya'ya gittikten sonra yaptığı açıklamalarda savunduğu görüşlerin temelini atmakta, "devletleşme"yi savunmadığı, sadece bazı hakları elde etmek için mücadele ettiğini de somut olarak bu açıklamada dile getirmektedir. TC'yi teşhir etmeye çalışırken, A Öcalan "ateşkes" ilanının perde arkasını açıklamakta ve deyim yerinde ise itiraflarda bulunmaktadır. Okuyucunun sabrına sığınarak birkaç alıntı aktararak A. Ocalan'ın tavrını gösterelim: *"Bilindiği üzere bir ateşkes ilan ettik. Türk Genelkurmayı'yla bağlantılı olma ihtimali yüksek olan, artık ne*

kadar iyi niyetli olduğu da bizce anlaşılmaya değer bazı Kürt çevreleri bize kadar uzanarak 'acaba bir ateşkes ilan etseniz' ve bunun için daha önce sıraladığım gerekçeleri sıralamışlardı; Cumhuriyetin 75. yılından tutalım, yeni Genelkurmay'ın işbaşına gelişi, 1 Eylül Dünya Barış Günü ve bir de kendilerinin çok ağır sorunları olduğu, 93-96 arasında muazzam bir tahribat yaşandığı, devletin mutlaka yeniden yapılanmak zorunda olduğu, bunun için PKK'nin mutlaka olumlu bir temelde yanıt vermesi gerektiği ve bu yanıtı verirse kendilerinin de fiili olarak bunu uygulayacakları... vb. Biz bunlara inandık açık söylemek gerekir." (Özgür Politika, 19 Ekim 98)

Gizli pazarlıklar bir yana, A. Öcalan'ın "ateşkes" ilan etmesinin esas anlayışı, TC ile diyalog yolunun açılması olsa da, bu diyalog yolunun açılabilmesi için de TC'nin içinde bulunduğu sorunlarını çözmesine, "yeniden yapılanması"na destek verilmesidir. Bu tavır, Kürt ulusal sorununu TC ile anlaşma temelinde "çözme" siyasetinin doğal bir sonucudur. PKK "ateşkes" ilan ederken Türk hakim sınıflarının bir kesiminin –Kürt sorununu diyalog yoluyla "çözme"den yana olan kesiminin– öne sürdüğü koşulları temel almıştır. A. Öcalan 9 Ocak 1999 tarihinde yaptığı bir açıklamasında şunları söylemektedir: *"Biz çok münasip bir biçimde generallerin barış için gönderdiği ilkeleri esas aldık. Şimdi böyle bir şey yok yalan diyorlar." (Özgür Politika, 10 Ocak 1999)*

Generallerin gönderdiği ilkelerin esas alınması demek, en başta TC'nin mısak-ı milli sınırlarının varlığını, bölünmez bütünlüğünü kabul etmek demektir. Bunu kabul etmek ise Kürtlerin "devletleşmesini" reddetmekle eş anlamlıdır 15 Ekim 1998 tarihli açıklamalarında A. Öcalan'ın savunduğu diğer bazı görüşler de bunun ispatıdır. İşte takındığı tavırlar:

"Biz barış dedik, Cumhuriyetin demokrasi birlikteliğini sağlayalım dedik. Nerede bunlar şimdi? Hiç yok ortada. Sınırlı Kürt haklarının kabulü dedik, kelime kabul etmiyorlar, yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de kabul etmiyorlar." (Özgür Politika, 20 Ekim 1998)

"Siz kendiniz söylemediniz mi? Gelin işte barış yöntemiyle bu meseleyi çözelim. Nerede o barışçılar? Hani o söz verenler?"

"Savaştığın kişi bir halkın gerçekten, insani, ulusal kimlik derdi peşinde olan bir kişi. Biraz demokrasi diyoruz halka, biraz barış diyoruz. Biraz kimlik, biraz şeref, onur diyoruz. Niye buna saldırıyorsun? Bunu bana söyle. Tanı Kürtlerin bazı temel haklarını, biz PKK'yı ortadan kaldıralım demedik mi? Bunlar yapılsa ben bir daha ağzımı da kilitleyeceğim, konuşmayacağım, yeter ki, Kürt halkına sen bazı haklar tanı, demedik mi?" (Özgür Politika, 21 Ekim 1998)

A. Öcalan "ateşkes" bağlamında TC'ye sitem etme temelinde, perde arkası pazarlıklarda neleri savunduğunu da ortaya koymaktadır. Buna göre, TC Kürtlere bazı temel haklar tanısa, A. Öcalan mücadeleyi bırakmaya hazırdır Burada takınılan tavırla, Aralık 1998'de dile getirilen PKK'nin "yeniden yapılandırılması" yaklaşımının temeli atılmıştır Açık olan şey, A. Öcalan, "devletleşeceğiz" tespitiyle bitirdiği açıklamalarında, bırakalım "devletleşme" savunusunu, otonomiyi bile dile getirmediğidir. A. Ocalan'ın açıklamalarına "devletleşeceğiz" tespitiyle son vermesinin esas nedeni, kitleleri kendisine iman temelinde ve ulusal devlet düşüncesiyle birleştirme ve ulusal birlik temelinde de TC'ye, TC ile anlaşma sağlayabilmek için baskıda bulunmaktır Böylece de ulusal kurtuluştan, özgürlükten yana olan kitleler, düzen içi sınırlara hapsedilmekte ve gerçekte, ulusal kurtuluşun, özgürlüğün yolu kapatılmaktadır.

Yanlış anlaşılmalara yol açmamak için şunların da vurgulanması gerekiyor: Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması, özgür koşullarda kendi özgür iradesiyle nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi, onun en temel demokratik haklarından biridir Bu hakkın savunulmasının en üst biçimi ise, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulmasıdır. Biz komünistler, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, şartsız savunuyor ve Kürt ulusunun bu hakkını özgür iradesiyle kullanmasının özgür şartlarının yaratılması için mücadele ediyoruz.

Kürt ulusunun burjuva nitelikteki bir Kürt devletini kurması, burjuva temelde devletleşmesi isteği de, ayrı devlet kurma hakkı çerçevesindeki bir haktır. Fakat, biz bu hakkı savunurken, ne ulusal devletin savunuculuğunu yaparız, ne de herhangi bir örgütü "Neden bir Kürt devletini savunmuyorsun?" diye eleştiririz. PKK'ye eleştirimiz de, neden Kürt ulusal devletini savunmuyorsunuz temelinde değildir.

Hayır, biz PKK'nın faşist Türk devletiyle anlaşma siyasetini, reformizmini, ulusal kurtuluş adına düzen içi siyaset izlemesini ve bu politikalar temelinde kitlelere yanlış bilinç taşımasını eleştiriyoruz Biz, ulusal devleti değil, işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin iktidarda olduğu, sosyalizme giden yolu açacak olan işçi sınıfı önderliğindeki devrimci demokratik bir devletten yanayız ve bunu gerçekleştirmek için de mücadele ediyoruz Gerçek ulusal kurtuluş ve özgürlük, ne faşist Türk devletiyle barışmakla, anlaşmakla; ne emperyalistlere sırtını dayamakla elde edilebilir Emperyalistlerin himayesindeki bir Kürt devletinin kurulması da gerçek ulusal kurtuluşu sağlayamaz. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadeleyle ve işçi sınıfı önderliğindeki devrimle elde edilebilir. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin ulusal baskıdan ve sömürü sisteminden kurtulması, ancak değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birliği ve ortak mücadelesi temelinde; işçi sınıfı önderliğindeki devrimle faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçilerin, köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla, sosyalizme ilerlemesiyle gerçekleşecektir.

Kuzey Kürdistanlı işçiler ve emekçiler, Bolşevizmin bayrağı altında birleşerek er ya da geç kendi iktidarlarını kurup, devletleşeceklerdir Bu devletin temel niteliğini belirleyen de ulusal değil sınıfsal yan olacaktır.

Ulusal baskıdan, sömürüden kurtulmak isteyenlerin hedeflerine varmaları için tek bir seçenekleri vardır:

Bolşevizm bayrağı altında birleşmek!

14 Ocak 1999 ✘

Sovyetler Birliği-Mehabat Kürt cumhuriyeti ve Sovyetler Birliği'ne sığınan Barzaniler arasındaki ilişkiler üzerine...

Mehabad Kürt Cumhuriyeti özgülünde Sovyetler Birliği'nde (SB) süren kültürel alandaki devrimin yansımaları...

Hatırlanacağı gibi, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Mehabat Kürt Cumhuriyeti'nın kuruluşunda ve inşasında bir ölçüye kadar bellı bir katkısının olduğuna ve SB'deki kültürel gelişmelerin Mehabad özgülünde bellı yansımalarının gündeme geldiğine değınmıştık. Dönemın şartları dikkate alındığında gerçekleşen dayanışmanın kültürel boyutta yoğunlaşması doğru olanıydı Mehabad Kürtlerının öncelikle eğitım alanındaki ihtıyaçlarının bir kısmı karşılanmaya çalışılmıştır. Somut olarak; baskı makınası, okul kıtaplarının basımı/çıkarılması ıçın kağıt, okul çocuklarının eğıtimi, radyo, tıyatro (Dayika Nıştiman) vb. kultür ve eğitime dönük araçlar doğrudan SB'nin yardımlarıyla yaratılmış, verilen desteklerle bu alandaki gelışmenin yaygınlaştırılması teşvık edilmıştir

Sovyetlerin gösterdığı dayanışmanın kültürel alandaki kazanımları hakkında yanlış bir yaklaşım içinde bulunanların beklentileri farklı olduğundan bu yönü öne çıkarmamakta veya alabıldiğince sıradan göstermeye gayret etmektedirler. Kültürel çalışma ve girişimlerden sözeden kimileri ise SB'nin dış politikasını karalamak için bazı olguları tersyüz edıp kötü yönde kullanmaktadırlar. Dolayısıyla Sosyalıst Sovyetler Bırliği'nin içeride sürdürdüğü kültür devrimini; şartları olgunlaştığı oranda dışarıda da gündeme getirme, ya da en azından bu yönde perspektif sunma doğrultusundakı çabalarını kavramamakta ve liberal burjuva bır tutumla emperyalıst devletlerle proletarya dıktatörlüğü devletının kültürel alandaki çalışmalarının özde farklı olmadığını, bır ve aynı amaca hizmet ettiğini göstermeye çalışmaktadırlar

Bu noktada özellikle W. Aegleton Mehabad Kürt Cumhurıyeti adlı kıtabında çarpıtmalarda bulunarak SB'nin girişimlerini olumsuz bir içerıkte yansıtmaya gayret etmektedır. Ancak buna rağmen adı geçen yazarın kitabında kültür alanındaki gelişmeler hakkında olumlu kımı bilgilerın varlığına ışaret etmek gerekır Yine, Abdurrahman Kassemlu "*Özgürlük Mücadelesınde Kırk Yıl*" adlı kitabında Sovyetler tarafından yapılan kültürel çalışmalara yer vermektedır.

Kültur bağlamındaki çalışmanın özet bir dökümü olması ıtibarıyla Sıraç Bilgin'ın yazdıklarını aktaralım.

"1945'te Sovyetler Birlığı başlattığı ataklardan ılki ıle Mahabad'da "Kürdistan Sovyet Kültürel İlişkiler Cemiyeti"nı kurdu. Cemıyet bir de lokal açtı ve Jê-Kafçıların hizmetine sundu. . . Öğrencı kontenjanı sözü verildi ve bir matbaa makinası gönderilmesi kararlaştırıldı .. Öte yandan Kasım ayında Sovyetlerin gönderdiği matbaa makınası ile radyo vericisi Mahabad'da faaliyete geçmişti. Artık aralarında "Kürdistan" adını taşıyan günlük gazetenin de bulunduğu bir çok yayın elden ele dolaşıyordu. Bu yayınlar ihtilalci potansiyeli arttırmaya hizmet edeceklerdı ... Ayrıca bir Sovyet eğitımcisi de (Ordunun eğitimine yardımcı olmak amacıyla/ NB) gelmişti. Kürtlerin Kak Selahattin dedıkleri Yüzbaşı Selahattın Kazımof. ." [M. Sıraç Bilgin, Barzani, Fırat yayınları, sf. 73-74-78-79]

Sovyetlerın Mehabad'da kültürel bağlamda yaptıklarına dair olan-bitenleri burjuva, liberal ve sosyalizm karşıtı mılliyetçı yazar/araştırmacılar kendi çalışmalarında sınırlı ve önyargılı bir şekilde ele aldıklarından, sözkonusu dönemdeki detaylar hakkında çok fazla bilgi sunmamaktadırlar. Böyleleri kültürel alandakı dayanışmayı SB'nin güya "işgalcı" amacını gızlemek için gerçekleştirdiği değerlendirmesini yapmaktadırlar. Bu gıbileri SB'yı karalama amacıyla olguları çarpıtmaya ne kadar çalışırsa çalışsınlar, SB'nin Mehabat'a yönelık kültürel alandaki katkılarını ortadan kaldıramazlar.

Proletarya dıktatörlüğü devletınin oynadığı olumlu role ilişkin olarak o yıllarda bızzat bu kentte çıkan Kürdistan gazetesı (kadınlara ve çocuklara yönelik de gazete vardı; ki, bu da çok önemlidir.), Sosyalist Sovyetler Birliği'nin kültürel alanda Kürtlere yaklaşımını ve yapılan olumlu katkıları kendı sayfalarında işlemektedir. Konuyla ilgili bir araştırmada bu bağlamda şunlar yazılıyor:

"Kürdistan"gazetesi, Sovyetler Birliği'ne olan dostluk duygularını yansıtıyordu. Bu gazete sayfalarında SSCB onun kültür, bilim alanındaki başarıları konusunda yazılara yer veriliyordu." [Yenı ve yakın çağda Kürt Hareketi, Jîna Nû yayınları, sf 245]

• • •

Mehabad Kürt Cumhuriyetı'nın yıkılışından sonra, Sovyetlere sığınan Barzanı önderlığındekı Kürtlerın SB'de kültürel alanda nasıl bir muamele gördüklerıne bakmak, konunun bütunlüğünün sağlanması ıçın gereklidir. Mehabad Halk Cumhurıyetı'nın yıkılmasının ardından, Cumhurıyetin ınşasında büyük emekleri geçen Güney Kürdistan Kürtlerinden Barzanı onderlığindeki bır grup, kenti terkederek yakın tarıhte 'Kürtlerın Uzun Yürüyüşü' olarak adlandırılan bir geri çekilme ve manevrayla haftalar sonra Sovyetler Bırlığı'ne ulaşarak sığınma talebınde bulunurlar. Bu andan ıtibaren 1959 yılına kadar geçen zamanda sözkonusu Kürt grubu nezdinde yaşananların bır bölümüne; "sürgün" edıldikleri iddiasına yakından bakalım.

Kurt araştırmacıların neredeyse tamamı, yakın dö-

nemde cereyan eden Barzanı Kürtlerinin Sovyetlere sığınma olayını Bolşevizm aleyhtarlığında kullanmaktadırlar. Her kaleme sarılan SB'nın "kötülük"lerdinden dem vuruyor. Bunların ortak kanaatleri; SB'ndeki sosyalist iktidarın Barzani Kürtlerine "iyi davranmadığı, sürgün yıllarının kahır ve acıyla geçtiği ve tutsak işlevi gördükleri..." yönündedir.

Kürt siyasal çevrelerinin neredeyse tamamı Kürtlerin sürgün edildikleri edebiyatı çerçevesinde birleşmektedir. Bırtakım ayrıntılarda her kafadan bir başka ses çıksa da, işin özünde Kürt cephesinde genel olarak Sovyet alehtarlığı tezinin bu noktada da hakim olduğu söylenebilir.

Barzani ile birlikte SB'ne sığınmak için giden Kürt kuvvetleri, eğer bu kadar zahmetli bir uzun yürüyüşü göze alma cüreti gösterebilmişlerse, bu her şeyden önce sözkonusu dönemde bu yürüyüşe çıkanların Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı duydukları sempati ve yine sosyalist anavatanın haklı olarak emekçi halklar nezdinde kurtuluş umudu olmasından kaynaklanan bir güveni hak etmesinden ileri gelir. Yürüyüşçülerin bunun ne kadar bilincinde oldukları ayrı bir tartışma konusudur, ancak Sovyetlerin dışında yaşayan Kürtlerin, en azından bir bölüm Mehabad savaşçısı ve sakininin, Sovyet Kürtlerinin müreffeh bir hayat içinde bulunmalarından bir ölçüde etkilendikleri söylenebilir. Hemen şunu belirtelim; uzun yürüyüşün ertesinde SB'ye sığınan ve mülteci bir konuma sahip olan Kürtler de kültür devrimi seferberliğine dahil edilmişlerdir. Kültür alanındaki bir dizi başarılı gelişmenin sürdüğü, pekçok alanda cehaletle savaşta bir ölçüde zaferlerin kazanıldığı ve fakat hâlâ önemli zorlukların da bulunduğu bir ortamda, SB'ye sığınan bu mülteci Kürtlerin sürmekte olan kültür seferberliği kapsamına alınmaları tamamen gerekli ve doğru olanıydı. Esasında, böyle yapılmamış olsaydı hatalı davranılmış olunurdu. Çünkü geçici bir süre için kalmak amacıyla sosyalist ülkede bulunma isteğini taşıyanların öncelikle kültürel alanda bir eğitim, değişim, dönüşüm ve aydınlanma sürecine gönüllü olarak çekilmeleri tek doğru tavırdır. Nitekim böyle de yapıldı. Uzun yürüyüşçü Kürtlerin kolhozlara yerleştirilmeleri ve kendi yaşamlarını idame ettirebilmeleri için onlara çalışma koşullarının yaratılmış olması, bunların kültürel alanda yetkinleşebilmeleri için öncelikli adımdı.

Şüphesiz, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından içinde bulunduğu ağır ekonomik koşullar, doğal olarak birtakım zorlukları da beraberinde getirmekteydi. Bu zorluklar tüm Sovyet halkları tarafından paylaşılmaktaydı. Özel olarak uzun yürüyüşçü Kürtlerin farklı bir statü içine sokularak bu zorluğun dışında tutulması hiçbir biçimde doğru olmazdı. Sosyalist anavatanın faşizm/emperyalizmin savaş makinası tarafından ağır şekilde tahrip edildiği bu yıllarda yeniden inşa-yerleşme ortamında elbetteki ilk başlarda kimi yerleşim problemleri olabilir, bu normaldir de. Koşullar elverişli hale getirildiği oranda bu tür yerleşim sıkıntıları giderilmiş kalıcı çözümler geliştirilmiştir.

Barzani ile birlikte Sovyetlere geçen Kürtlerin kültürel alanda küçümsenmeyecek bir çalışmanın içine çekildikleri genel kabul görür. Buna rağmen, bazı çevrelerin bu aydınlanma çabasını içlerine sindirememeleri ve sosyalist içerikte yürütülen kültürel faaliyetlere kara çalmaları ise ancak böylelerinin sosyalizmin teori ve pratiğine cepheden karşı olmalarıyla ilişkili bir sorundur.

Mevcut olanakların mülteci Kürtlere de sağlanması ertesinde birkaç yıl içinde askeri eğitimden, dil derslerine, bilimden politikaya kadar pekçok alanda oldukça önemli gelişmeler kaydedilmiş ve kültürel seferberliğin meyveleri alınmıştır. Yeminli Sovyet alehtarı Kürt "araştırmacıların" ezici çoğunluğu bu olumlu çarpıcı/olgusal gelişmelere rağmen proletarya diktatörlüğü devletine kara çalmaktan geri durmamaktadırlar. Öyle ki, Stalin önderliğindeki Bolşevik dönem boyunca mülteci Kürtlerin *"işkencelerle dolu bir hayat sürdürmek zorunda kaldıkları"* iftirasını dahi ileri sürebilmektedirler

Barzani ile birlikte Sovyetlere yerleşen bir grup Kürdün yaşamları üzerine anlatılanlardan derlenen Irak KDP Politbürosu'nun kaleme aldığı kitaptan bir özeti kendi çalışmasına alan S. Bilgin sözkonusu grubun Sovyetlerdeki kültürel durumları hakkında şunları yazmaktadır

"Uzun savaşlardan yeni çıkmış olan sığınmacıları bir kampa toplayarak ***askeri eğitime tabi tutmaları, doğrusu harika bir işkence metoduydu*** *(abç). (Barzani'/NB), Kürtçe yayın yapan bir radyo, Kürtçe bir gazete çıkarılmasını ve anadilde eğitim imkanları için talepte bulundu. Bu istemlerden sadece eğitim işi "ciddi" bir yanıt aldı.. (Barzani/NB), Bir bakanla birlikte arkadaşlarını ziyaret etti ve iş temin edilmesini, üç saat dil dersi verilmesini sağladı. Çalışamayacak durumda olanlara ise ayda 300 Ruble ödenecekti Yetkililer sığınmacılardan 20 kişinin Taşkent'teki Partinayaşkola denilen yüksek askeri okulda öğrenim görmelerini de kabul ettiler." (S. Bilgin, age., sf.104-105)*

SB ve Stalin'i Kürtlük (!) penceresinden kendince mahkum etmeye çalışan bay S. Bilgin, bizzat kendi aktardıklarıyla gülünç duruma düşmektedir.

Dikkat edilsin, Sovyetlere sığınan Barzani önderliğindeki Kürtler sıradan sivil mülteciler değil, Kürt askerleridir ve bunlar savaş içinde zor durumda kaldıklarından SB'ye sığındılar. Bu olguyu gözönünde bulunduran SB, bu Kürt savaşçılara askeri eğitim imkanı sağlıyor! Kürdistan kurtuluş mücadelesi açısından açıkça çok önemli olan bu destek saygıyla karşılanacağına ***"harika bir işkence metodu"*** olarak adlandırılmaktadır. Bunun anlamı şudur: Kürt savaşçılarına askeri eğitim verilmemeliydi, asker oldukları unutturulmalıydı, iyice pasifize edilmeliydiler! SB'ye saldırı ateşi içinde tavır takınanlar, askerlerin askeri eğitime tabi tutulmasını isteme, dolayısıyla Kürdistanlı savaşçıların pasifize edilmesini talep etme konumuna düşebiliyorlar. Üstelik bu tavırlar Kürtleri savunma adına yapılıyor! Tam bir komedi. Yukarıdaki alıntıda da üzeri örtülemeyecek kadar açık olan Kürt mültecilere yaratılan bir dizi olanağın yanısıra, Kurdistan'a geri dönmek üzere SB'ye sığınan Kürt savaşçılara askeri eğitimin de vermiş olması SB'-

nin Kürtlere ne kadar dostça yaklaştığını göstermektedır. Nitekim, mülteci Kürtler bir süre sonra Kürdistan'a döndüler. Bunlar Güney Kürdistan'a yeniden yerleştiler. Bütün bu destekler, Barzani önderliğindeki hareketin feodal niteliğine rağmen yapılmıştır. Güneyli Kürt hareketinin baştan sona hiç bir zaman marksist-leninist olma iddiası taşımadığını; bu bağlamda Molla Mustafa Barzani'nin bütün yaşamı boyunca hiç bir zaman "komünist" (ya da "Bolşevik") olduğu iddiasında bulunmadığını belirtmek bile gereksizdir. Bir süre SB'de kalanların sosyalizmden ne kadar etkilendikleri, ne ölçüde kültür devrimini içselleştirdikleri vs. hususunda mevcut verilere bakıldığında durumun iyi olmadığı sonucu çıkıyor.

(Özetlemek gerekirse;) Güney'de sosyalızm, SB ve Bolşevikler'e sürekli olarak önyargılı yaklaşıldı ve bunlar hakkında olumsuz bir tablo çizilmeye özen gösterildi. Dahası, Sosyalist Sovyetler Birliği'yle, sosyalemperyalist Sovyetler Birliği bilinçli olarak birbirinden ayrı ele alınmayarak Rus sosyalemperyalızmının Kürtlere yönelik saldırganlığı da gerçekte sosyalist olan dönemin teşhırı için kullanıldı. Bütün bunlar güneylı emekçi halkımızın sosyalizmden kaçışını hızlandırdı. Rus sosyalemperyalızmi ve uydularının yıkılmasıyla beraber sosyalizm düşmanlığı doruğa çıktı. Bu yılların sıcak etkisini sürdürdüğü dönemde Faysal Dağlı uzun yürüyüşçü mülteci Kürtlerden bazılarıyla bir röportaj gerçekleştirdi. Gündem gazetesinde yayınlanan bu röportajın bir yerinde şunlar söyleniyor:

"-Taşkent'te neler yaptınız?
Burda okullara gittik Okuduk.
-Nasıl okullara gittiniz?
Ziraat, mühendislik gibi okullara gittik.
-Sen hangi okula gittin?
Ziraat Fakültesine gittim.
-Ne kadar okudun?
Ben 6 yıl okudum.
-Kaç yaşındaydın o zaman?
Okula gittiğimde 21'indeydim. 12 yıl kaldık Rusya' da. 1959'da döndük.
-Okula gitmenın dışında ne yapıyordunuz?
Bostanda çalışıyorduk...
-Orda ıken birkaç dil de öğrenmişsinizdir?
Evet, Rusçayı bıraz hatırlıyorum. Uzun zamandır konuşmadım. Özbekçe ve Azericeyi iyi biliyordum " (Gündem, 30 Haziran 1993)

Aktardığımız yerde ortaya çıkan olgu şudur: Mültecilerın yaşamlarını kazanmaları için sunulan olanaklar, onların aydınlanmaları açısından iyi bir fırsat yaratmıştır İmkanlar ıyi kullanılarak kültürel alanda başarılı adımlar atılmıştır. (Sözkonusu grup nezdinde) elde edilen kazanımlar sosyalizmin doğrudan bir sonucudur. Sosyalist ülkenın elverişli koşullarından yararlanıldığı aslında genel bır kabul görmektedir. Uzunca bir süre bu genel kabul sürdü. Ancak (sosyalfaşist dıktatörlüklerin) tarihe karışmasıyla birlikte bu konudaki rahatsızlıklar da pıyasaya sürülmeye başlandı. Son on yıl içinde bu konu hakkında yazan ve konuşanların büyük çoğunluğu "ıyı karşılanmadılar" veya "ıyı muamele görmediler" vs. demeyi ihmal etmiyor. Ancak olgular, çok açık yanıldıklarını gösteriyor...

Sovyetler Birliği'ne sığınan Barzani Kürtleri sürgün edildi mi?

Bu konuda, ne kadar bilınçli söylendığınden bağımsız olarak, görünürde kımi ayrıksı görüşler de eğilim düzeyinde vardır. Bunlardan bırı Özgür Politika gazetesinde yazı dizisı hazırlayan Denız Kalamış'tır. O, şöyle diyor:

"Mehabat'ın yıkılışı ardından dağlara çekilerek direnmesini sürdüren Barzani; İran, Irak, Türkiye ve İngiliz kuvvetlerinin yardımıyla büyük bir kıskaca alınmıştır. Burada büyük oranda kayıp veren Barzani, SSCB'ye sığınmak zorunda kalmıştır. (...) Çünkü, dönemin Sovyet politikasına yarayacak bir işleve sahip değildir. Ayrıca sınıfsal yapısı ve İngilizler'le geliştirdiği ilişkılerin izlenim nedeniyle Stalin tarafından kabul görmemiştir Sığınma talebi bile zoraki kabul edilmiştir." (Deniz Kalamış, Kürdistan'da Savaş Gerçeği ve Diplomasi, Özgür Politika, 25 Kasım 1995)

Barzani'nin sınıfsal yapısı, kimlerle ilişkı içerisinde bulunduğu, Sovyetlere karşı tavrı; Mehabad özgülünde oynadığı rol ve geleceğe dair nasıl bir düşünceye sahip olduğu elbette dıkkate alınacaktı. Bu yalnızca Barzani ve bareberindekiler için değil, Sovyetlere karşı benzeri göç ve sığınma taleplerinin olduğu her durum ıçın geçerlı etkenler olarak görülmelidir. Yazar tam da işin bu yanını atlıyor ve "Sığınma talebi bile zorakı kabul edilmiştir." diyor. Barzanı ve Sovyetlere sığınma olayının tartışıldığı her yerde derhal araya Stalin adını yerleştirmek hastalığı bu yazar da da mevcut. Durumdan hoşnutsuz olan, SB'nin Kürt mültecilere karşı kötü davrandığını ispat etmek ısteyen bay yazarın yapması gereken şey, SB'deki mülteciler yasasının yanlış bulduğu taraflarını ortaya koyup, onu eleştırmesi ve teşhir etmesidir Yazar bunu yapmıyor/yapamıyor, bunun yerine, sanki Kürt mütecilerın sığındığı bölgenin mülteci bürosunun bir memurundan sözedıyormuş gıbı doğrudan Stalin'den söz ediyor, onu karalamaya çalışıyor. Bunlar çok ciddiyetsiz, basit yaklaşımlardır!

Yazarın bir başka handıkapı daha var: O, bir yandan SB'ye ve Stalin'e karşıdır, diğer yandan da M. Barzani'yi olumlulama yanlısı değildir. Durum bu olunca; Barzanı'ye karşı bir tavır sergileme amacında olduğundan açıkça şu meşhur "Barzanıler çok zorluk çektı..." eleştirisini getirmiyor. O, sığınma taleplerının bile zoraki kabul edildığını söyleyerek, SB'ye yönelik eleştiriyi bir başka biçimde dile getiriyor. Bay yazar nasıl yaklaşırsa yaklaşsın. Olgu şudur Sığınma talebı kabul edilmıştir. Gerekli olan ön soruşturmanın bitirilmesinden sonra yerleşimlerının sağlanmasına gıdilme yolu tutulmuştur ve bu doğru olanıdır. Hemen ılk günden gelen bu sığınmacıların "baştacı" edilmesini beklemek abes olacaktır.

İltica kafilesinin içinde bulunanlardan bır kesimi ile 1993 yılında röportaj yapan Faysal Dağlı, bu bağlamda ilk saatlerden itibaren baskıların başladığını kendınce keşfederek o günü yaşayanların ağzından işlemeye ça-

lışıyor. Sözkonusu röportajdan uzunca bir bölümü buraya almak yararlı olacaktır:

"- Sınırdan girdiğinizde silahlarınızı aldılar mı?

- Evet, girer girmez silahlarımızı aldılar. Biz de teslim ettik. (...)

- Size nasıl davranıyorlardı? Baskı yapıyorlar mıydı?

- Baskı yapmıyorlardı. Sılahlarımızı almışlardı. Çalıştırıyorlardı. (...)

- Nahçıvan'dan sonra neler oldu, nereye gönderildiniz?

- Orda 45 gün kalmıştık. Esir gibiydik. Daha sonra bizi önce Laçin'e gönderdiler. Ve ordalardaki köylerde çalıştırdılar. Ellerimize orak verip, buğday biçtırıyorlardı. (...)

- Sovyetler sizi birbirinizden ayırmış mıydı?

- Evet ayırdılar. İş yaptırıyorlardı. İmkanları yoktu. Durumları iyi değildi Köylere dağıtmışlardı. Kimi köylerde 5 kişi, kimi köylerde 25 ya da daha dağınıktık.

- Laçin köylerinden sonra nereye gittiniz?

- Ordan bizi Bakü Denizi yakınlarındaki bir yere gönderdiler.

- Hazar Denizi mi?

- Evet Hazar. Burda da 9 ay kaldık. Ordan Taşkent'e, Özbekistan'a gittik.

- Ne yapıyordunuz?

- Yapacak iş yoktu

- Size kımlik vermişler miydi?

- Evet vermişlerdi. Yabancı kimliği, mülteci kimliği vermişlerdi. Yakalandığımızda gösteriyorduk. (..)

- Özbekistan'da baskı var mıydı?

- Hayır bize yönelik bir olumsuz tavırları yoktu. Biz onların işine karışmıyorduk. (. .)

- Peki Özbekistan'da da Melle Mustafa'nın dış dünyayla ilişkisini kestikleri doğru mu?

- Evet. Çünkü o bir halkın davasının temsilcisiydi. Onlar da bundan hoşlanmıyordu ve bunun için dışarıyla ilişki kurmasına izin vermiyorlardı." (Uzun Yürüyüş ve Yorgun Savaşçısı, Faysal Dağlı, Gündem, 29 Haziran 1993)

Röportajı yapan ve yanıtları veren arasında bir türlü beklenen uyum sağlanamıyor! Soruların tersinden hazırlanış biçimi bile pratikte röportajı yapanın işini istediği ölçüde kolaylaştırmıyor. Aslında röportajı yapanın istemi SB hakkında tümüyle olumsuz bir tablonun çizilmesini sağlamaktır. Ancak bu tam sağlanamıyor; röportaj yapılan kişi kendi içinde çelişik yanıtlar veriyor Olgu olan konuşmacının ifadelerinden çıkan da şu ki, Sovyetler ilk günden itibaren konuya özenle yaklaşmışlardır. Yerleştirme işini olanaklarını zorlayarak başarmışlardır. Kürt oldukları veya Mehabad Cumhuriyeti'nin yenilgisinin ardından Sovyetlere yönelenler oldukları için vb. herhangi bir baskı uygulamamışlardır.

Elbette bu Kürtlere karşı mülteci statüsü tanınacaktı ve bunun belli bir sınırı-çerçevesi olacaktı, olmak zorundaydı. Önemli olanı, bu Kurtlerın Sovyetlerde dönemin bütün zorluklarına rağmen gereklı ilgiyi gördükleridir. Bu bağlamda en ciddi iddiaya K Cemil Paşa'nın hatıralarını kaleme aldığı "Doza Kürdıstan" adlı kitabında rastlıyoruz. O şöyle diyor: "*Duygu ve bilinç olarak Turan fikirlerini taşıyan Azeri Bakirof, Kürtler'e karşı olduğundan .. Bakirof gibi ajanların...*"

Peki, bu iddianın dayandığı bir zemin var mı?

Hayır, yok! Yazar desteksiz atış yolunu seçiyor. Doğru dürüst bir veriye dayanmadan konuşuyor. Önce, bu iddiayı ortaya atanların bunu kanıtlama gibi bir sorumluluklarının varlığını hatırlatmak gerekiyor Şu ana kadar iddialar belgelenmemiş, kanıtlar gösterilememiştir.

İddia, genel olarak Kafkaslarda halkların biribirlerine karşı önyargılı yaklaşmalarını belirtmek şeklinde değildir. Halklar arasında, kökleri eskiye dayanan farklı içerik ve düzeydeki düşmanlıklar Ekim devriminden çok sonra da sürdü. Kürtlerin birlikte yaşadığı halklar nezdinde de bu durum bazı yönleriyle devam etti.

Görünen o ki; iddia sahiplerinin izlediği yöntem ve mantık silsileleri, olguları ortaya koyma amaçlı değil; yaşanan sosyalizm deneyimine saldırı amaçlıdır.

Şu kadarını söyleyebiliriz: Mevcut kaynaklardan görülüyor ki, Kafkaslar denilen bölgede ulusal sorunun çözümü bağlamında kimi sorunlar varlığını sürdürmektedir ve bunlar sosyalist devlet tarafından bilinmektedir. Sorunların pratik açıdan da kendini dayattığı somut gelişimi ile birlikte bizzat Sovyet iktidarı tarafından ortaya konmuştur. Bunlar dışında iddiası olanlar bunları bilimsel bir yaklaşımla ortaya koymalıdır. Bunu yapmayanlar ciddiye alınamaz. Eldeki belgelerden Sovyet Azerbaycanı yöneticilerinin ya da Özbekistan yöneticilerinin somut olarak Kürt azınlığına karşı ve ayrıca özelde Barzani kafilesine yönelik bir düşmanlık içerisinde bulunduğu kanıtlanabilir değildir. Soruna ciddi yaklaşan biri, bu bağıntıda Sovyetler Birliği'nin devlet politikasına dayanarak eleştiri getirir; iddialarını ispatlar. Bu bağıntıda biz proletarya diktatörlüğü devletinin Kürtlere karşı, Barzani kafilesine karşı düşmanlık içinde bulunmadığını, böyle bir siyasetinin olmadığını belirtiyoruz

Barzanilerin Sovyetlere geçtikten sonra yaşadıklarıyla ilgili olarak M Sıraç Bilgin'in 'Barzani' adlı çalışmasında kısmen detaylı bilgiler verilmektedir. Ancak kendisinin de belirttiği gibi (her ne kadar dediğine uygun davranmıyorsa da) bu konuda "fazla belge yok" ve olmayınca da ilgili noktada yazan-konuşan herkesin bu olguyu dikkate alarak hareket etmesi gerekir.

Herkes şunu bir kez daha bilince çıkarmalıdır: İddiaların tam tersine, SB'nde her yurttaşın ve de "misafir"in iktidarı eleştirmesi ve önerileri doğrultusunda isteklerde bulunması yanıtsız bırakılmamıştır. Aslolan budur ve Barzani ile beraberindeki Kürtler de proletarya diktatörlüğü devletinin bu karakterinden istifade ederek Stalin'e kadar ulaşmışlardır. Sürgün hikayesinin tersine uzun yürüyüşçü Kurtler Sovyetlerde kaldıkları süre boyunca yaşamlarının en iyi günlerini –her alanda– geçirmiş ve ülkelerine yetkin olarak dönmüşlerdir. Bolşevikler, Barzani komutasındaki kafileyi ülkesine sığınmak zorunda kalmış bir parti/örgut mensupları ya da bir devletin temsilcileri şeklinde kabul etmemiş olduklarından ötürü, burada kardeşlik ilişkileri çerçevesinde üst düzeyde, kapsamlı ve yakın bir ilişkiden bahsedilemez.

Böyle bir ilişki doğal olarak daha farklı olmak zorundadır. Ama buna rağmen gösterilen ilgi ve özellikle eğitimleri konusundaki duyarlılık oldukça önemlidir. Dolayısıyla Barzanileri çalışma kamplarında, Sibirya yollarında sürgün ve esaret altındaymışlar gibi gösterme tutumu tek kelimeyle tarihi çarpıtma ve SB'ni karalamadır

I-KDP Yeni Stratejisi adlı temel belge niteliğindeki materyalinde Sovyetler-Barzani ilişkileri bağıntısında aşağıdaki tespiti yapmaktadır. İşte yazılanlar:

"Mustafa Barzani'de, bir Kürt ulusal lideri olarak Mehabad'da Sovyetleri iyi tanımış; daha sonra da, onlardan, kabul edileceği konusunda önceden aldığı söz üzerine Sovyetler Birliği'ne iltica etmiş; 14 Temmuz Devrimi'nden sonra Irak'a dönünceye kadar da orada kalmıştır. Döndüğü zaman ise, Sovyetlerin ulusal kurtuluş hareketlerine sağladıkları desteğe hayranlık duyuyordu." (Irak Kürdistan Demokrat Partisi Yeni Stratejisi, Üçüncü Dünya Yayınları, İlk basımı: Ocak'78, sf. 81-82)

Yalnızca bu kadarıyla yetinilse, bir an için I-KDP'nin tartışılan bağlamda çok fazla problem görmediği sonucuna varmak mümkün gözüküyor. Bu satırların kaleme alındığı dönem, revizyonist SB yöneticilerinin henüz sosyalizm, komünist gibi sözcükleri terketmedikleri bir dönemdir ve Kürt hareketine karşı yaklaşımı iki uçlu bir gelişme göstermektedir. Bir yandan Irak Baas sosyalistleri ile ilişkiler sürdürülmektedir ve bu anlamda Kürtlere karşı büyük kötülüklerin altına imza atılmaktadır ve fakat aynı zamanda diğer yandan da Kürtlerle ilişki kurmanın da faziletlerine inanılmaktadır. Dolayısıyla ne biri ne de öteki atılmamakta, iki taraf da aynı anda dost ve müttefik olarak görülmektedir. Her ne kadar Barzani'nin Amerika ile ilişkilerinden belli bir rahatsızlık duyuluyor ve Rus sosyalemperyalizminin o dönem Kürdistan'daki şubeleri gibi çalışanlar tarafından bu ilişkinin belgeleri deşifre ediliyorsa da "büyük baba"(!) ilişkiyi sürdürme ihtiyacı duymaktadır. Rus sosyalemperyalizmini karşıya almamak ve dostluk ilişkilerini sürdürmek başat politikadır. Ama bunun hep böyle sürmediği sonradan görüldü. Rus sosyalemperyalizmindeki yıkım gecikmeden etkisini Güney parçasında da gösterdi. Artık övgü dönemi sona ermiş yerini küfüre bırakmıştı. Evet bir süreden beri açıktan küfür ediliyor.

SB'ye sığınan Kürtler nezdinde sosyalizm ülkesinin tavrını kınayanlara hemen her parçada yoğunlukla rastlıyoruz. Tamamı belgelere dayanmadan, ideolojik kaygıları öne geçirerek –ki bunları açma gereği duymamaktadırlar– bir dönemi gulyabanileştirmektedirler. Örnek vermek gerekirse, bunlardan biri Faysal Dağlı'dır.

Şöyle yazıyor: *"Barzani ve 500 arkadaşı Sovyetlerde 12 yıl kaldılar. Stalin'in ölümüne dek birer tutsak gibi yaşamak zorunda kaldılar. Kürt mülteciler savaş esirleri gibi buralardakı kolhozlarda yıllarca çalıştırıldılar." (9.12.1998, Özgür Politika)*

Yukarıdaki satırlarda kaba bir iftira açıktan sırıtmaktadır. Yaşamlarını idame ettirmek için her Sovyet yurttaşı gibi Barzani ile beraber giden Kürtler de çalışmaktadır. Bu gayet normal değil mi? O günün Sovyet koşulları gözönüne getirildiğinde çalışmadan yaşayabilmeleri acaba doğru ve mümkün olabilir miydi? Yoksa çalışmadan sefil durumlara düşmeleri mi bekleniyor! Ayrıca yanıtlanması bile gereksiz olan savaş esiri gibi görüldükleri iftirası baştan aşağı bir karalamadır, seneryodur. Ki, Sovyet devletinin ve komünist partisinin savaş esirlerine karşı politikası yeryüzünde ilk kez en insani boyutta uygulanmış ve burjuvazi tarafından bile bu denli iftiraya uğramamıştır... Sovyetler Birliği'nin sosyalist tarihini çarpıtmak belki geçici bir süre için bazılarının düşündüklerine dayanak bulmalarına yardımcı olabilir; ama bu, olguların yoksayılması anlamına gelmez, bu unutulmamalıdır

Kısacası, sosyalizm ülkesinden Kürtlerin sürgünü hikayesinin özeti şudur: Dün, inanmasak da söylem düzeyinde sosyalizme ihtiyacımız vardı ve kendine bu ismi verenlerle tamamen faydacı bir temelde ilişki kurmamızın hiç bir sakıncası yoktu. Bugün ise ihtiyacımız kalmamıştır ve haliyle lafız düzeyinde bile olsa sosyalizmin dünü ve bugünü üzerine bu kavrama sığınmaya gereksinim duymuyoruz!

Bu mantık genelde Kürt burjuva ulusalcılarının ortak kanaatidir. Dolayısıyla Kürt burjuva ulusalcıları açısından önemli olan, SB'nin tarihsel gelişimini Lenin, Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Biriliği'yle, Kruşçev'le başlayan revizyonist SB'yi birbirinden ayırarak olguları gerçekçi bir yaklaşımla görmek değil; birbirine cepheden karşı olan bu iki dönemi bilinçli olarak birbirine karıştırıp toptan bir davranışla genelde SB'yi bir bütün olarak reddetmek ve özelde gerçekten sosyalizmin yaşandığı dönemi tamamıyla görmezden gelmek; pragmatist ilişkilerin üzerinde yükselen Rus sosyalemperyalizmi ile ilişkiler dönemini ise Amerikanın keşfi ertesinde Kürt karşıtı pratiği üzerine açıktan tutum almak ve bu bağıntıda teşhiri bütün SB tarihine yaymaktır. Böylelerine göre aslında hiç bir dönemde SB'nin savunulacak bir yanı yoktur! Çünkü SB devleti her iki dönemde de Barzanilere (ya da daha genel anlamda Kürtlere) emanet edilecek bir Kürt devleti kurmamış, kurulmasına doğrudan yardım etmemiştir!

Böyle bir mantık sahibi kesimler, "doğal olarak" SB eliyle kurulmuş bir Kürt devleti göremeyince; ve hele hele Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yıkılmasının ertesinde Barzanilerin SB'ye sığındığını saptayınca veryansın etmeye başlıyorlar. Bu durumda «SB Barzani'ye "eziyet" ettirmek için kendisine iltica "sözü" verdi ve istediğini de yaptı...» sonucuna varmak hiçte zor olmuyor. Abartmadan söyleyebiliriz ki, bu konuda komünistler hariç diğer bütün Kürt siyasal yapılanmaları ve yazar, araştırmacı, aydınları aynı safta buluşmaktadırlar. Sosyalizm prestijisinin aşağıya doğru hızla inişte olduğu bir momentte Kürt milliyetçi çevrelerinin aynı eksende birleşerek tarih çarpıtıcılığına girişmeleri karşısında Kürdistanlı komünistler gerçeklerin gün ışığına çıkarılması çalışmasına devam edeceklerdir. Bu çalışma aynı zamanda ülkemizde devrim ve sosyalizmin zaferinin; dünün proletarya diktatörlüğü devletinin dersleri üzerinde yükselmesi için de kaçınılmazdır.

Aralık 1998

DAWETEKE EŞİRA

Gava bavê wı mır Bro hin gelek pıçuk bû. Jı wi, jê re 20 pez, ga û hespek mabûn. Dıya Bro, Besê, her gav dıgo. "Bavê te lı ber mırınê gote mın ku bı van peza ez qelenê te bıdım û jınekê jı te re binım", û ewê bı dıl û bı can lı van mıyan dınêri.

Jı bo peyda kırına dergıstıyeke hêja jı kurê xwe re Besê gelek gerıya, lê tım taba wê vala dıçû; qeleneki gıran dıxwestın.

Jı pıçûkahıya xwe de, Bro, Emine nas dıkır û her du jı hej hev dıkırın. Lê, Bro ne dıwêri dılê xwe jı dıya xwe re veke.

Carekê, dı şeveke tari de, gava Bro jı xebata xwe vedıgerıya mal, rasti Emine hat ku melûl û bı dıleki xemgın dıçû. Bı ditına wê, Bro lê keni, sılav lê kır, ew gırt, ew kışande sınga xwe, û ew maçi kır û rûyê wê çıma ewqas bêmad û çavên wê çıma tıje hêstır bûn, jê pırsi.

Emine gotê ku Cangir beg ew jı xwe re dıxwest.

– Ez kurê koçereki bı şeref ım, Bro vegerandê, ez dılê xwe naguhırım. Tu yê bıbi ya mın! Em tevde mezın bûne. Me bı hev re zarotıya xwe dı zozanên Alagozê de derbaz kırıye û gotın daye hev û du. Çawa dıbe ku nıhu bêbexti lı mın bıki..? Dıbêjim qey pıştı mırına bavê mın û feqir ketına me ..

– Na, Bro, ez weke berê hêj te dıkım, Emine bı gırin gotê! Lê, lı bêsûıdıya me bınêre.. Vi Cangir begê qerqûş ez ecıbandıme û bavê mın dılê wi naşkine û dıbêje "Ew beg û zılameki dewlemende; ewê qeleneki gıran bıde.."

Bro gelek kûr rama; ewi dızani bı begeki re şer kırın çıqa dıjwar e, nemaze bı serekê êlê re. Lê, ewi dı cı de xıste bira xwe ku here jı dıya xwe re bêjê ku qelenê Emine bıdê.

Lı gora adetê, Besê apê Bro ezımand mala xwe û bı dızı qelen hate dayın

Pıştı lıhevhatın û dayına qelen divê ku xort jı merıvên dergıstiya xwe re dıyarıya bıdê û lı ber wan bı zıreki û xwınşêrınıya xwe ji xwe bı qıymet bıkê. Besê ku, cıyê baveki gırtıbû, lı kurê xwe dıneri û dıgot: "Te dit, kurê mın, mın wesıyeta bavê te bı ci ani. Sıbê, tu yê bıbı xwedi jın. Jı iro bı şûn da, êdı tu bı serêxwe yi. Dıvê ku tu xwe bı xwe idare bıki û jı her tışti bêtır bala xwe bıdê mıyên xwe. Sıvık, pozpılind mebe. Gava tu dıçi nav eşirekê ku zılamên wê bı çaveki ne dıvê ku tu ji wek wan bıbı û xwe bıelımini adetên wan "

– Baş e, dayê, Bro vedıgerandê.

– Û nıhu emê bı mêvanên xwe mıjul bın; gelo jı her kes re dıyari hatın rêkırın?

Lı gora ısûlên eşirtıyê, dıvê ku, desgırti jı her vexwendıyê dewetê re dıyarıyekê bışinê; Destmal, sabûn, êlax.. Ewê ku dıl dıke bê dawetê, dıyarı hatın rêkırın?

– Belê, Yadê, me jı her kesi re rêkır.

– Gelo dıyari wê têr bıkın?

– Herê, dayê, ewê têr bıkın; jı ber ku apê mın jı bo daweta mın heft pez dan mın. Ewi baş dızani ku em bı tena xwe jı heq dernedıketın ..

Roja dıtır gundê Bro ne dıhate naskırın; gelek mêvan hatıbûne. Dawûl û zırne dengê xwe yên bılınd dıgıhandın cıyên dûr Merıvên Bro gış lı wê bûn. Gundi, bı şal û şapıkên xwe yên nû û bı kum û destmalên xwe yên rengareng bı kêfxweşi, jı koneki dıçûn koneki dın.

Dı nav wan de, jın bı fıstanên cejnê yên gıranbıha û bı neqış, bı delali dıkenıyan. Lı ser kûfıyên delalên çıyê, ziv, zêr û guhar dıçırısin.

Lı wı alıyê gund tevdaneke dın hebû. Lı wê ji, sıwar jı bona cırıdê cıvıya bûn.Heryekı jı wan zor dıda xwe ku hınerên hespê xwe pêş xelkê bıke. Hıneka bı hev re şert dıgırtın û hın ji lı ser esil bûna hespên xwe ısbatên rengareng derdıxıstın.

Dawıyê, beza hespa despê kır. Mêydana hespa 10 kilometır dırêj bû. Sıwar bı çargavên pıçûk, gava dıgıhaştın serê meydanê, bı dengê zırneyê tiz ku kêlê sıwarıya dıxist bı hespên xwe cenbazi û hınerbazıyên dıjwar dıkırın.

Xelkê bı vi awayı kêf dıkır. Dı vê gavê de, Bro lı ser textê zavatıyê rûnışti bû Xortê ku lı dora wi cıvıyabûn dıstırandın, dıreqısin. Hıneka serê wı kur dıkır, ew dıxemılandın û cılên xweşık lê dıkırın. Lı gora adetên kurdên alıyê me, porê wi bı derence dıbırın; her hevalkı wı dıçû cem berber, pere dıdayê û jê dıxwest ku para wi jı ya yên dın zûtır bıqusine. Pere ku, bı vi awayi kom dıbû, dıçû sendûqa xorta.

Emê bêne Eminê: Ew ji dı bın kon de, bı hevalên xwe re rûnıştıbû. Ewana cılên wê lê dıkırın, û lı gora, adetên kurdi, dıgırin ji. Yekê jı keçıka strana cıl wergırtına bûka dıgot·

Xeriba Xwedê me.
Lı ber penca rojê me
Hesreta mala bavê me.

Porê xwe venakım
Hınê pê wernakım.
Şûştına dayıkê jı bir nakım.

Xanıyê bavê te bı kort e;
Van dılopan şort, şort e,
Xwakê megırı zavayê Xort e!

Pışti her mısra, gış dıgırıyan. Lê, dıgel vê yekê, her yekê jı wan dıgote bûkê "Tu çıqas bextıyar i!

Mêrê te xort û çeleng e. Lê, em bı xwe hin nızanın çı bête serê me . ? Dıbe ku, em jına sısıya, an çahara ya kaleki geni bıbın? Hıngê bê dılê xwe emê mala bavê xwe berdın û jı dıl hêstırên çavan bırıjının...

Ber bı nıvroyê, gund hınek bê deng bû. Emine sıwarı hespeki kırın û bı hevaltıya sıwara, ew bırın mala Bro. Lı ber deri tıfınga berdan û dıya Bro, dı her desteki xwe de du fırax gırtın û reqsa koçeri kır.

Gava Emıne dı şipandeyê re derbaz dıbû kûzek danin ber wê, ewê şıkênand û kete hundırê malê û dawet jı lı wê gıha dawıye xwe.

Deryayê dengê merıva xwe ker kır. Herkes çû mala xwe û her der bê deng bû.

Ev e saleke ku Emine mêr kırıye. Lı gora hısaba wê ev sêzde heyıv ın ku hatıye mala Bro Bı tenê, pıştı zewaca xwe bı mıdetekê, Emine dıkari rûyê xwe veke, xêli jê hêline û bı xesuya xwe re xeber bıde.

Cangir beg Emineya xwe ya delal jı bir ne kırıbû. Gava xulamê ku ewi rêkırıbû cem bavê Eminê, vegerıya û nûçeya zewaca Eminê bı Bro re ani. Cangir beg sond xwar ku ewê Bro sax nahêle..

Saet pê saet, roj bı roj, meh pê meh dıçûn; Bro bı kêf û dılxweşiyê bı Eminê re dıji û dıya wi ji lı cem bûk û kurê xwe dı derya bextıyarıyê de ajını dıkır.

DEMEKE NÛ DESPÊTIR

Bıhar nêzık dıbe. Wa dıxuye ku roj lı ser erdê, bı tirêjên xwe yên zêrin, dıxwaze her tıştì bışewıtine. Teht û gırên wargeha zıvıstanê ên zer dıçırısın.

Lı bın kon agır pêketıye. Çend kurd lı dora wi cıviyane. Sıha sımbêlên wan ên dırêj dıkeve ser rûyê wan û çavên wan jı gurıya êgır dıçırısın Pır hêdi, weke mırmıra avekê bı hev re xeber dıdın.

– Gelek başe! Bı vi awayı, Edê, lı ser çêre, mılk û bêşa dest bı axaftınê kır. Carekê binın bira xwe, ewi dıgo, jı destê van zalıman me çıqas ezab û perişani kışand! Erd û çêreyên baş dı destê wan de bûn û bı ser de ji tu bêş ne dıdan. Lê, jı me bı xwe, her tıştê me dıstandın... Nıhu, her wekı Mısto dıgo, emê her tıştê wan bıstinın, erd, û çêre wê bıkevın destê şewrên gundı û koçer...

Edê, dum û dırêj behsa gelek tıştên dın kır, pıştıre, blûra xwe gırt û ew dani ser levên xwe. Weke tirêjên roja germ, ahengên wê bayê berıyê dadıgırtin, dıketın nav kona, jı jın û dergıstıya re, şadi dıbırın û delalên wan tanin bira wan.

Feqira, jı bo serbesti, rızgarı û jı koleti derketına xwe strandın û reqısin. Ber bı sıbê ve, dengê blûrê hate bırın û xelk jı hev belav bû.

Jı nışkave, obeya dı xew de, bı hewar û qırinên bılınd şıyar bû. Zılamên niv tazi an bı kıras û derpı, jı kona derketın. Dı nava meydanê de peya kom bû bûn û xwe tevdıdan; tu kes nedızani behsa çı ewqas bı germi dıkırın? Tu kes sebebê hewara wan seh ne dikır?

Lê, wa ye, sıha merıvên beg û axa ên bı gazın! Lı dû wan ji, sofi û şêxên rêhdırêj xuya kırın.

– Ho, ehlê din! Evana despê kırın. Xwedê Teala jı me re belaki dışine. Ne bı tenê hıkım kete destê xwedênenasa, lê nıhu ji beg, axa û şêxa dıgırın Em nıhu gış lı ber helakê ne!.. Sebebê van tışta gi Mısto ye, dê herıne wi jı ortê rakın û heyfa me jê hêlinın!...

Lê, gundıyêk feqır, cıwêlek, rencber, pale û pi jı vê nû çeyê gelek kêfxweş bûn û bı lez û bez disa vegerıyan konên xwe. Lı meydanê, bı tenê, beg, axa, şêx, merıv û xulamên wan man.

Şeveke tari, şeveke bı çavên şin, erd xıste hımbêza xwe û her tışt xwe ker kır...

Ermenistana Sovıetı jı kurda re gundên nû ava kırın. Lı şûna konên reş û kadina, nıhu, bı du, sê tebeq û bı pencereyên fıreh, xanıyên wan ên bılınd hene.

Feqir, cıwêlek û pi jı xwe re kolxoz (Erazı, pez û dewarên mışterek) pêkanine û xwedıyên mal û mılk bûne. Çandınıya xwe bı traktora dıkın. Dı kolxoza de makineyên to, penir û nıvışk hene.

Dı nav kurda de, seneatkarên mıtexesis û nûder bê hed û hêsab bûne. Gış endamên (aza) kolxoza ne Xort hemû dı partıya Komunist de ne û ketıne dıbıstana. Pır jı wan dı zanıngeha seneat û ya karên bılınd de dıxwinın. Bı hezaran dı zanistgehên Lenıngrad û Moskowa de dıelımın.

Bê elektrik û bê av tu xani, bê dıbıstan, sınema,xestexane û mızgeft tu gund ne mane. Meleyên wan, bı diyanetê re ılmên nû jı dıxwinın, dıgehın dereceyên gelek bılınd, û dıbın memûrên hıkumetê yên resmi.

Nıhu, lı warên koçeran, jineke ıştıraki ya nû dıkele.

Lı şûna ku xulamtıya beg, axa û şêxa bıkın, xwına hev bırıjının, perişan û çavgırtı bıminın û dı destê ıstısmar de alet bıbın, kurdên Alagozê iro dı aşitıyê de jı bona pêşveçûna Sovıyetıstan û ya cihanê û jı bona xılasıya 12 mılyon kurd, bê rawestan, şev û roj dıxebıtın...

(Ereb Şemo, Şıvanê Kurd, Weşanên Riya Azadi, 990 Koln, Rupel 106-112)

Aydınlık gazetesi Türk şovenizmini körüklemeye devam ediyor!

Kürt ulusuna karşı sürdürülen sömürgeci soykırım savaşında sürekli devletinin yanında yeralan burjuva basın, Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gelişi ve sonraki dönem boyunca akıl almaz çirkeflikteki ibretlik haber ve yorumlarını eksiksiz şekilde kamuoyuna pompaladı. Bu propogandayı hâlâ sürdürüyor. Bunlardan bir gazete var ki, çizgisinde hiçbir kırılmaya meydan vermeden Kürt ulusunun haklı ulusal mücadelesi karşısında sürekli şekilde devletinin yanındadır, solculuk maskesi altında azgın Türk şovenizmini pompalamayı erdem sayar. Öyle ki, kimi devlet yöneticilerinin sahtekarca da olsa, zaman zaman "Kürt realitesi" vb. sözler sarfetmelerine çok bozulur, bu tür sözlerin Sevr'in kapılarını araladığını söyleyerek devletten daha çok devletini savunur. Bu çevre faşistlerin, ırkçıların Kürt halkına yönelik linç girişimlerini savunur bir posizyona girmiştir.Sahtekarca bir şekilde faşistlerin yaptıkları gösterileri emperyalizm karşıtı göstermeye cüret edebilmiştir. Kürt ulusal kurumlarına ve Kürt emekçilere karşı saldırı, linç, öldürme kampanyasının devamını arzulamış, buna tepki duyan ve şovenizmin tırmandırılmasına karşı çıkan ilerici çevreleri ise "Halkın, Avrupa'nın Sevr dayatmasına tepkisi. ." itirazıyla karşısına almıştır. Sözünü ettiğimiz çirkefliklerin sahibi Aydınlık gazetesidir Aydınlık gazetesinin "sol"culuk ve hatta "sosyalistlik" adına içine düştüğü bu aşağılık durum bu gazetenin gerçekte kemalist faşist iktidarın sesi olduğunu gösteriyor.

Abdullah Ocalan'ın Romaya gidişi ertesinde Aydınlık'ta pekçok haber, yazı ve yoruma yer verildi. Kimi zaman Fatih Altaylı'nın dilinden, yerine göre Özkök ve diğer savaş rantı ile beslenen burjuva gazetecilerin diliyle Abdullah Ocalan'ın kişiliğine ve O'nun şahsında Kürt ulusal mücadelesinin haklı demokratik muhtevasına çirkefçe saldırılarda bulundu Aydınlık gazetesi. Bu gazetede köşe tutmuş ve utanmazca bir şekilde kendilerine aydın yaftası asmış bir dizi devletçi zat peşpeşe inciler döktürmeye başladılar. Aydınlık yazarlarından bazılarının bu donemde neler yazdıklarına baktığımızda, ne denli saldırgan bir tutum içinde oldukları hemen farkedilecektir. Kendine aydın sıfatı takan kemalist yalakalardan bir kısmının Aydınlıkta yazdıklarına bakalım

"Boylece, emperyalizmin kanlı maşası Öcalan'ı.." (Alpaslan Işıklı)

"Kanlı katil uyuşturucu kaçakçısı Apo'yu metresiyle neden bağrınıza bastınız" (Fikret Otyam)

"Apo ve ekibi bir terorist gruptan da öte, canilerden kurulu bir cinayet şebekesidir " (Bedri Baykam)

" ..PKK'nin kanlı yüzünü" (Baskın Oran)

Sarfedilen bu sözlerin MGK basınında köşe tutmuş Ozkök, Ekşi, Çölaşan ve diğerlerinden ne farkı var? Fazlası var, eksiği yok!

Aydınlıkçılardan bazılarının yukarıya aktardığımız sözlerinin birer iftira ve kara çalmadan ibaret olduğu dikkate alındığında, tek tek bu ithamların yanıtlanmasına ihtiyaç kalmadığı kendiliğinden anlaşılır Bunların bu kadar yırtınmalarının nedeni; "sol" adına Kürt ulusal mücadelesinin içte ve dışta daha çok guncelleşmesinin, böylece dikkatlerin bu noktada toplanmasının ve doğal olarak bu durumda sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da sürdürdüğü haksız savaş nedeniyle teşhir ve tecrit olmasının önüne geçmektir Bu amacını doğrudan dile getiren Aydınlık gazetesi ve yazarları böylece devletlerini savunma/koruma güdüsü ile sınır tanımaz şekilde sorumluluk üstleniyorlar. Kürt ulusal sorunundan ötürü devletlerinin zayıf düşmesine gönülleri razı değildir. Zaten kendilerine göre TC sınırları içinde Kürtler bir ulus değildir ve eğer illa ki Kürtlerden ve sorunlarından bahsedilecekse onun da çözümü ancak ve yalnız Kemalist temelde olmalıdır tezi bu çevrenin temel savunusudur. Kemalizm ve onun ordusu savunulacak esas mevziler olarak değerlendirildiği için de bugün bu mevziyi zorlayan Kürt ulusal mücadelesi karşısında "sol"dan sömürgeciliği tahkim etmek Aydınlık gazetesi ve yazarlarına düşmektedir.

Aydınlıkçıların TC devletini savunmaları ölçüsünde sömürgeci olduklarını söylerken, bunların ideoloji ve siyasetlerinin de bu savunuya çok uygun bir zemin oluşturduğunu hatırlamak gerekiyor. Teorik ve ideolojik çerçevede, temel politikalarda karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'ni hararetle savunmaları ve bunu bölge ölçeğinde Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bölge sömürgeci devletlerinin ittifakını savunması ve uygulaması; iç siyasette her yonüyle Kemalizmin temsilini yapması bunların somürgeci politika ve uygulamalarla tam bir uyum içinde olduklarını gösterir. Dikkat çekilmesi gereken önemli noktalardan biri Aydınlıkçıların bu ideoloji ve siyasetlerini öteden beri tekrarlıyor olmalarıdır. Bunlar dün dördüncü orduyu Kürdistan seferine davet ettiler, Türkiye'nin bolünmesine karşı bedenlerini siper ettiklerini söylediler, bugün ise genelkurmaylarının en has yandaşı olduklarıyla övünerek Çelik operasyonlarını savunabilmekte ve TC devletinin Güney Kürdistan'ı işgal girişimlerine açıktan arka çıkmaktadır.

Böylece Aydınlıkçıların somurgecilerin sözde "sol" ayağı olarak gazete sayfalarını Kürt düşmanlığı dolu yazılara ayırması asla garipsenemez Burada sorunun önemli olan yanı bunların Üç Dünyacılığının soyut kalmadığı, fiilen işlerlik kazanmış olduğunun görülmesidir. Kısacası bu karşıdevrimci teori pratik olarak da Aydınlıkçılar tarafından hayata geçirilmektedir Karşıdevrimci Üç Dünya Teorisi'yle Kemalist faşist diktatorlük fiilen desteklenmektedir. Dolaysıyla Aydınlık çevresi işçi ve emekçi sınıfların iktidarı için mücadele yürüten bir yapı değil, tersine bunlar bugün ideolojik olarak iktidardadır. En belirgin olarak da kemalist orducu kliğin "sol"dan en kararlı savunucularıdır. Bir başka ifadeyle; Aydınlıkçılar,

kemalist faşist diktatörlüğün "sol" maskeli en kararlı savunucularıdır.

Bunların Kürtlere karşı geliştırdikleri düşmanlık da kendi niteliklerine uygun olarak süregelmektedır. Aydınlık, sayfalarını kaba bır Kürt aleyhtarlığına sonuna kadar açmıştır. Küfürden, aşağılamaya, iftiradan her çeşit demagojiye kadar Kürt ulusuna karşı düşmanlıkta sınır tanımamaktadır. Kürtler lehine gibı gözüken laflar ettıkleri her noktada da somut olarak görülmüştür kı Kürtlerin başına devletlerinin adına çorap örme planlarını gerçekleştirmeyi amaç edinmişlerdir. Son örneğı Güney Kürdistan'daki KDP ile TC'nın ittifakını selamlayarak KDP nezdinde Kürt dostu pozlarında bu ittifakın PKK güçlerine karşı seferber olmasını körüklemektedir. Döne dolaşa Kürt sıyasal güçlerine Kemalızmin ve ordunun faziletleri üzerine fetva veren ve Kuzey'deki Kürt hareketinin bütünüyle legalize olmasını telkin eden bu güruh, bütün bunları Kürt kavminin(!) iyiliği için yaptığını iddıa edebiliyor!

Aydınlık gazetesi ve gedikli kemalist Doğu Perinçek her fırsatta "sol" ve "sosyalistlik" adına TC devletının kuruluşuna vesile olan temel argümanları savunmakla kendini övmektedır. Bunlar, Roma sürecinde de aynı tavrı öne çıkardı. Aydınlık, sözde emperyalizme karşı olma adı altında içeride Türk şovenizminin körüklenmesı için "ulusal ekonominin savunusu" demagojisi ve "İtalya mallarının boykotu" gibi noktalarda diğer gerici-faşist çevrelerden aşağı kalmadı. Bu dönemde "yerli malı kampanyası" adına azgın Türk şovenızmini pompalama görevini yerine getirmede öncülüğü başkalarına kaptırmak istemediği ve buna uygun bır pratık sergilediği de somut görüldü. Özellikle son dönemlerde "Ulusal Güçler Meclisi" siyasetiyle ne kadar anti-Kürt Kemalist varsa hepsini yanyana getirme sevdasına kapılan Aydınlıkçılar, Ecevit'in ordu tarafından başbakanlığa dikte ettirilmesiyle zil takıp oynamaktadırlar. Zira zaten bazı bölgelerde DSP ve CHP ile "sol güçbirliği" oluşturulmuştu; bu birliklerde özlenen hükümet modelı tam olarak yakalanmamış olsa da Aydınlıkçılar umduklarına yaklaşmışlardı. Nasıl olsa ideolojik olarak Ecevit'le aralarında özel bir fark yoktu.

Doğu Perinçek "Ecevit'e görev verilmesı Türkiye'nin yönünü gösterıyor." saptamasıyla 28 Şubat sürecinin kararlılıkla devam edeceği umudunu Ecevıt'te görüyordu ve haliyle Genelkurmay direktifı ile kurulan Ecevit Başbakanlığındakı hükümet oluşumu karşısında mutlu oluyordu. Mutlu oluyordu, çunkü; başögretmenleri Kemal'den sonra aynı izin sürdürücüsü Ecevitlerinin vasıtasıyla "devrımci orduları" rahat bır nefes alma fırsatı yakalıyordu. Aydınlıkçılar sevinçliydiler, çünkü; "Türk yurtseverliği"nin önde gıdenı (Doğu Perinçek'e haksızlık ettiğimız sanılmasın, o hep en öndedir!) Ecevit nezdinde "sol güçbirliği"ne ıktidar kapısı aralanıyordu. Nasıl sevınmesin Aydınlıkçılar, Kürt ulusal mücadelesinin yeminli düşmanları hükümet olunca hiç olmazsa Genelkurmaylarının izniyle üç aylığına istirahat etme şansı yakalamış oldular!

Aydınlık,TC devletinin ömrünün uzatılmasının bu devletin bugünkü politikalarını aktif savunmaktan geçtiğini bilince çıkaran bir çevrenin sözcüsü olarak, güncel tehlikeler karşısında sürekli tetikte beklemektedir. Devletıni ilgilendiren her konuda TC savunusu için seferberlik ilan etmektedir.Roma sürecinden hemen önce, 17 Eylül tarihinde yapılan Washington anlaşması karşısındaki tavrı da aynı niteliğın ürünüdür.

Şöyle yazıyor Aydınlık: *"Türkiye, ABD'nin Washington anlaşmasına karşı KDP'ni Türkiye'yle işbirlığine ıkna etti. Türkiye, .. Kuzey Iraktaki operasyonlarını sürekli hale getirmış olacak. ABD'nin Kuzey Irak hamlesine karşı Türkiye'nin yanıtı: Washington anlaşmasına karşı Türkiye-KDP işbırliği." (Aydınlık,8 Kasım 1998)*

Yukarıdakı aktarmalar bu gazetenin en düzenli ve en istikrarlı Kemalist devlet ve ordu yanlısı olduğunu yenıden gözler önüne seriyor. Böyle olmasının kendileri açısından gayet doğal bır siyasal tutum olduğuna şüphe yok. Öyle ya, TC'nin bekası çalışanların siyasal tespitlerinin stratejilerine uygun olmasından daha doğal ne olabılir ki!?

Doğu Perinçek'in Türkiye aşığı olduğunu ıspatlama mücadelesinde Özel Harpçilerle de devleti sahiplenme yarışına giriyor (Aydınlık, 26.09.1998). Perinçek bu rekabette Çelik operasyonunu sahıplenerek Özel Harpçilerin önüne geçebılecek düzeyde TC kollayıcısıdır.

Demagojilerle ve komplo teorileriyle siyaset yürüten Aydınlıkçıların, Genelkurmaylarını sütten çıkmış ak kaşık olarak göstermek için çevirmedıkleri entrıka kalmadı. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi KDP ve YNK'nin Amerikan emperyalizmiyle girdiği ilişki neticesinde Güney'e yeniden biçım verme gırışimi karşısında histerik bir şekilde Kürt ulusunun katliamının yürütücüsü Türk ordusunun şakşakçılığını yapmayı tercih etmektedirler.

Hasan Yalçın Aydınlık'ta şöyle yazıyordu: *"Kukla Kürdistan planının önündekı en büyük engel, Türkiye Genelkurmayı'dır." (22 Kasım 1998)*

Aydınlıkçılar, ne pahasına olursa olsun Kürt ulusunu ilgilendiren her noktada Kürtlere karşı devletlerini savunma şerefini başkalarına bırakmaya hiç mi hiç niyetleri yok ve bunu en üst perdeden dolaysızca bir biçimde ortaya koyuyorlar. Kürt ulusunun değil yalnızca Kuzey Kürdistan'da, genel olarak bölgede varlığına tahammül edemeyen ve bunun sonucunda Kürtlerın yaşadığı parçalarda her fırsat bulduğunda saldırılar gerçekleştiren bu faşist ordudur. Bu ordu Kürtlere yönelik bu saldırılarda emperyalist devletlerden destek almaktadır. Kuzey Kürdistan'da –diğer şeyler bır yana– dört bin köyün boşaltılarak milyonlarca Kürdün zorla yerinden-yurdundan edilmesi ve binlerce Kürt insanının ve gerillasının doğrudan katili ve sorumlusu faşist Türk ordusunun bütün bu icraatlarını emperyalist devletlerın desteği ve onayı ile yaptığını duymayan/bilmeyen kalmadı. Öyleki,emperyalıst ülkelerde bazı burjuva çevreler ve hatta kimi devlet yöneticilerı bile Kuzey Kürdistan'da TC'nin yürüttüğü savaşa devletlerinin de destek verdiğını ve sorumlu olduğunu ortaya koymakta, bunu belgelemektedirler. Buna rağmen komık durumlara düşme pahasına faşist Türk ordusunun ipine sarılmak Aydınlık çevresinin tutkusudur. Bu da faşist Türk devletıyle Aydınlık arasındakı bağın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Şubat 1999 ✘

Partiya Şoreş-KAWA kuruluşunu kamuoyuna açıkladı

Partiya Şoreş-KAWA, kamuoyuna yayınladığı bir bildiriyle kuruluşunu ilan etti. Sözkonusu bildiride verilen bilgilere göre Ekim 1998'de yapılan bir kongreyle, eskiden KAWA olarak bilinen örgütün devamına ve partileşmesine karar verilmiş; yeni örgütün adı da Partiya Şoreş-KAWA olarak belirlenmiştir. Partiya Şoreş-KAWA, Marksizm-Leninizm'i kendine rehber edindiğini açıklamaktadır.

Her şeyden önce içinde bulunduğumuz dönemde, Dünya Komünist Hareketi'nin en zayıf donemini yaşadığı bir ortamda ve Kürdistan'da milliyetçilikten geçilemediği koşullarda birilerinin çıkıp ben Marksizm-Leninizm'i savunuyorum, sosyalizmi savunuyorum demesi sevindiricidir. Fakat bu sevindirici durum ne yazık ki işin görünüşteki yanıdır. İşin özüne bakıldığında her ben Marksizm-Leninizm'i savunuyorum diyenin, gerçekte Marksizm-Leninizm'i savunmadığı ortaya çıkmakta ve ilk andaki sevinç kaybolup gitmekte, sevinç yerini doğal olarak siyasi ve ideolojik eleştiriye bırakmaktadır.

Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluşunu kamuoyuna bildirdiği "Partiya Şoreş-KAWA kuruldu" başlıklı bildiride ortaya konan tavırlar, Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm'i sadece lafta savunduğunu göstermektedir Bildiride, *"Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizmi kendisine rehber edinen önceli KAWA'nın siyasi, ideolojik, örgütsel devamı ve onun partileşmesidir"* tespiti yapılmaktadır. Buna göre partileşme dışında KAWA'nın siyasi ve ideolojik çizgisi devam ettirilmektedir. Böyle olduğu için de *"Partiye Şoreş-KAWA kuruluş kongresi, öncelikle KAWA'nın temel ilkelerini esas alan program ve tüzüğü tartışarak sonuçlandır"*mıştır.

KAWA'nın çizgisi devam ettiriliyorsa, o zaman bu çizginin Marksizm-Leninizm temelinde yükselmediği, lafta savunulsa da gerçekte savunulanın Marksizm-Leninizm olmadığı, KAWA'nın çizgisinin 1992'de yaptığı kongreye kadar oportünist bir çizgi olduğu ve 1992'deki kongreyle de, özellikle "Sosyalizmin Sorunları" bağlamında açık revizyonist görüşler savunulduğu; yani oportünizmden giderek açık revizyonizme doğru yol alındığı hatırlatılmak zorundadır.

Eğer Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizm'i savunmakta ciddi ise, o zaman KAWA'nın oportünist, revizyonist tavırlarından kopmak zorundadır. Bunu yapmadığı sürece ve ölçüde Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm'i sadece lafta savunacağı bilinmek zorundadır. Bildiride yapılan açıklamaya göre KAWA'nın siyasi, ideolojik ve örgütsel devamı sözkonusu olduğuna gore, Partiye Şoreş-KAWA, KAWA'nın oportünist, revizyonist siyasetinden kopmuş değildir.

KAWA'nın çizgisini oportunist bir çizgi olarak değerlendirmemize rağmen, KAWA ile Partiya Şoreş-KAWA arasındakı karşılaştırmada, KAWA'nın devrimci bir örgüt olarak değerlendirdiğimizi de vurgulamakta yarar görüyoruz. Çünkü, KAWA'nın devamı olduğunu iddia eden Partiya Şoreş-KAWA'nın Kuruluş Bildirisi'nde, özellikle de Kürt sorununun çözümü bağlamında ortaya konan tavır devrimci bir tavır değildir. Bu bağlamda Partiya Şoreş-KAWA, KAWA'nın gerisindedir ve KAWA'nın devrimci konumunun sürdürücüsü de değildir.

KAWA'nın çizgisinden kopulmadığı eleştiri-özeleştiri bağlamında da görülmektedir. Bilindiği gibi KAWA, PYSK'nin oluşmasında en birlikçi kesilen örgütlerden biriydi.

Birlik sürecinde PYSK'nin kendini feshetmesi durumu yaşandıktan sonra, eskiden KAWA içinde yeralanlar yeniden kendi aralarında orgütlenmeye başladı ve sonuç olarak da Partiya Şoreş-KAWA kuruldu. PYSK kendini lağvetmeden kısa süre önce, PYSK'nin yanlış bir temelde kurulmuş olduğu sesleri cılız bir şekilde yükselmeye başladı. Eğer bunlar PYSK'yi eleştirmeseler o zaman birileri çıkar ve neden ayrı bir örgüt kurduklarını sorabilir. Partiya Şoreş-KAWA kurucuları ayrı bir örgüt kurmanın gerekliliğini PYSK'yı eleştirerek oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu arada lafta "halkımıza" karşı özeleştiride de bulunmaktadırlar. Partiya Şoreş-KAWA'ya göre, *"Birlik ideolojik, politik ilkeleri dikkate almaksızın liberal, uzlaşmacı bir mantık üzerinde gerçekleşti."*

Partiya Şoreş-KAWA, bizzat devamı olduğunu söylediği KAWA'nın bu ilkesizliği yapan örgütlerin başını çektiği konusunda ses çıkarmamaktadır. Kendileri sanki PYSK'nın yönetiminde yokmuş gibi, birliğin devam etmemesinin sorumluluğunu PYSK'nın üzerine atmaktadırlar. Dedikleri şöyledir: *"Birlik mücadelenin ihtiyaçlarına cevap veren değil, onu köstekleyici bir konuma düştü. PYSK önderliğinin özel basiretsizliği de bu başarısızlıkta önemli bir rol oynadı "*

İlkesiz temelde, uzlaşmacı ve zoraki tutulan bir birliğin mücadelenin ihtiyaçlarına zaten cevap veremeyeceği akıllarına bile gelmediğinden dolayıdır ki, PYSK önderliğini basiretsiz bir önderlik olarak değerlendirmektedirler. Burada Partiya Şoreş-KAWA kurucularına sorulması gereken soru, siz bu dönemde, sözkonusu basiretsizliğe karşı ne yaptınız sorusu olmak zorundadır. Evet, siz ne yaptınız?

Birliğin uzlaşmacı bir mantıkla oluştuğu ve PYSK'nın önderliğinin basiretsizliği tespit edildikten sonra, *"Kendi payımıza içine düştüğümüz politik hatalardan dolayı halkımıza karşı özeleştiri yapıyor, bu tecrübelerden dersler çıkaracağımızı belirtiyoruz."* demek ne kadar inandırıcıdır? Nedir sizin yaptığınız politik hatalar? Neden adını koymuyorsunuz? Yaptığınız politik hataların ağırlığı nedir? Örneğin siz birliğin uzlaşmacı temelde, biran önce birlik olsun da ne olursa olsun tavrını, siyasi değerlendirmeyle oportünist bir tavır takınmadınız mı? Bolşevikler size ilkesiz temelde bir birliği savunuyorsunuz eleştirisini yönelttiğinde, sözlü olarak "bazı çok doktriner" arkadaşlar var diye cevaplayıp, sorunun özüne tavır takınmaktan kaçınmadınız mı? (Bunun için Bolşevik Partizan sayı 84'e bakabilirsiniz) Ya da Rızgari, TSK ve Tekoşina Sosyalist'i birlik yapılabilecek güçler olarak değerlendirmenize ve birlik anlayışınıza geri dönüp baktınız mı? (Örneğin Ala Yekiti, sayı 29, sayfa 11-12'de yayınlanan yazıya bakabilirsiniz) Baktıysanız değerlendirmeniz nedir? Bu tür sorular daha da çoğal-

tılabilir, fakat Partiya Şoreş-KAWA'nın özeleştiri tavrı konusunda ciddi bir özeleştiri yapmadığını göstermek için bu kadarı yeterlidir. Partiya Şoreş-KAWA'nın özeleştiriye yaklaşım konusunda da KAWA'nın yönteminden kopmadığı görülmektedir.

Bir sorun daha: Partiya Şoreş-KAWA, PYSK'nın politik ilkeleri dikkate almaksızın kurulduğunu tespit etmektedir. Bu birliğin oportünist, milliyetçi ve uzlaşmacı bir temelde oluşturulduğunu Bolşevikler "Kürdistanlı Sosyalistler nasıl birleşiyor?" başlıklı yazılarında ortaya koymuşlardı. Fakat, sözkonusu edilen "politik ilkeleri dikkate almama" tavrı gerçekleri tersyüz eden ve sorunun, daha doğrusu yapılan yanlışın esas nedenini gözardı eden bir tespittir.

Şöyle ki, biz Bolşeviklerin eleştirisi, tam da birliği savunanların politik ilkelerinin yanlış olduğuna yönelikti. **Sorunun özü politik ilkelerin gözönüne alınmaması değil, bizzat sözkonusu ilkelerin yanlışlığıdır.** Partiya Şoreş-KAWA, bu gerçeğin üstünü örterek, yapılan hatanın politik ilkesel hata olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Oportünizm de kendisini böylesi konulara yaklaşımda göstermektedir. Partiya Şoreş-KAWA özeleştiriye de oportünistçe yapmaktadır.

Bildiride Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluş amacı da ortaya konmaktadır Yapılan tespit şöyledir:

"Sosyalist hareketin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içindeki etkinliğini koruması ve sosyalistlerin çözüm şeklini hakim kılmak için, dağınık durumda olan Kürdistan Sosyalist güçlerin yeniden örgütlenmesi, ideolojik, politik belirsizliği aşması gerekir. PŞ-KAWA, bu görevleri yerine getirmek ve bu ihtiyaçlara cevap olmak için mücadeleye atılmaktadır."

Partiya Şoreş-KAWA'ya göre Kürdistan Sosyalist güçleri dağınıktır (PYSK dağılmıştır ama bunu açıkça dile getirmemektedirler) ve bunların örgütlenmesi, ideolojik, politik belirsizliği aşması gerekir. Partiya Şoreş-KAWA da bunu yerine getirmek için mücadeleye atılmıştır. Partiya Şoreş-KAWA, buradaki anlayış temelinde açık tavır takınsa, kendilerinin esas görevinin PYSK'yi yeniden inşa etme şeklinde ortaya koyması gerekirdi. Bunu yapmadığı yerde de en azından dağınık "sosyalistlerin" birliğinin sağlanması için çokça dile getirdikleri "sosyalistlerin birliği" projesini gündeme getirmeleri gerekirdi, fakat bunu yapmıyorlar.

PYSK'nin kendini lağvetmesinden sonra mücadeleden kopma, kendi köşesine çekilme yerine Kürdistan Sosyalist güçlerini birleştirme, yeniden örgütleme mücadelesine atılmak kendi başına ele alındığında olumlu bir tavırdır. Fakat kendisine Marksizm-Leninizmi rehber aldığını söyleyenlerin, ideolojik ve politik belirsizliği ortadan kaldırabilmesi için çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi olmak zorundadır. Partiya Şoreş-KAWA, Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası olarak alıp, kendi siyasetini bu temelde oluşturup ve ideolojik, politik belirsizliği de bu bilim temelinde yükselen siyasetle ortadan kaldırmak için mücadele etmezse hastalığa da doğru bir teşhis koyamaz ve yarın yine dönüp geriye baktığında ideolojik, politik belirsizlik içinde bocalayıp kalacaktır.

Partiya Şoreş-KAWA'nın Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası olarak almadığı, gerek KAWA'nın siyası, ideolojik, örgütsel devamı olduğunu tespit etmesinde, gerekse de dağınık olduğunu söylediği "sosyalistlerin" nasıl sosyalistler olduğu bilindiğinde de ortaya çıkmaktadır. Partiya Şoreş-KAWA, KAWA'nın bir zamanlar "Kürdistan'ın tek komünist örgütü" olduğu iddiasından vazgeçip, KOMÜNİST tanımından da vazgeçme tavrının mirasçılığını üstlenmiştir. Partiya Şoreş-KAWA'nın kuruluş kongresinin bildirisinde bir türlü komünistlikten, komünistlerin birliğinden bahsedilmemektedir.

Sosyalemperyalist kampın ve Arnavutluk'un çöküşünden sonra, "Yeni Dünya Düzeni"ne kendini uyarlamanın bir göstergesi de, geçmişte kendine komünist sıfatını takanların bu sıfatı terkedip sosyalist tanımına sığınmaları olmuştur. Bu noktada sorun artık taktik olarak şu ya da bu ismi kullanma sorunu olmaktan çıkmış; gerçekte komünist tanımından -bu tanım revizyonist çizgiyi gizleme rolü oynasa bile- kaçış, kömünist ilkelerden kaçış sorunu haline gelmiştir. KAWA 1992'de yaptığı kongreyle bu mecraya girmiştir. Partiya Şoreş-KAWA da bu yaklaşımın sürdürücülüğünü yapma durumundadır. Partiya Şoreş-KAWA, Kürdistanlı bir örgüt olarak Kürt sorununun çözümü konusundaki tavrını da doğal olarak açıklamaktadır Ulusal sorunun çözümü konusunda takındığı tavırla da Partiya Şoreş-KAWA Marksizm-Leninizm'den ne kadar uzak olduğunu ortaya koymaktadır. Takınılan tavır şöyledir.

"KUKH'nin vardığı düzey, kazandığı mevziler, Kürdistan'ı eski sömürge statüsünde tutmayı imkansızlaştırmıştır. Çözüm, sömürgeci güçlerin Kürdistan halkının taleplerine, özgür iradesine saygı göstermektir. Kalıcı ve adil bir barış ancak bu temelde sağlanır."

"Partiya Şoreş-KAWA, Kürt sorununun demokratik ve siyasal çözümünden yanadır. Ancak sömürgeciler halkımıza inkar ve imhayı dayattığı müddetçe, Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin silahlı mücadeleye başvurmaları meşrudur, haklıdır ve gereklidir."

Partiya Şoreş-KAWA'nın Kürt sorununun çözümüne yaklaşımı böyledir. Bu yaklaşım, bırakın Marksizm-Leninizm biliminin ulusal soruna yaklaşımını, devrimci bir yaklaşım bile değildir. Bu yaklaşım, açıkça reformist, çözümü sömürgeci güçlerin Kürt halkının taleplerine saygı duymasına bağlayan düzeniçi bir yaklaşımdır. Bu çözüm önerisi tıpatıp PYSK'nin planıdır.

Bildiride yazılanlar altalta dizildiğinde ortaya çıkan olgu şudur: Partiya Şoreş-KAWA aslında PYSK'nin devamıdır. Yapılan bazı rötuşlar bu gerçeği ortadan kaldırmamaktadır. Diğer bir olgu da: Yaratılmak istenen sosyalist alternatifin ancak Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yaratılabileceği ve Partiya Şoreş-KAWA'nın savunduğu görüşlerinse Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir alakasının olmadığıdır.

Kuzey Kürdistan'da sosyalist, evet komünist alternatif BOLŞEVİZMdir. Sosyalist bir alternatiften, komünist bir alternatiften yana olan herkes, Kuzey Kürdistan'da Bolşevizmin güçlenmesine destek vermeli, Bolşevik saflarda örgütlenmelidir! Sosyalizmden yana olanlar BOLŞEVİZM BAYRAĞI altında birleşin!

Şubat 1999

Onlardan adalet istemiyoruz!

"Bir varil petrol bin ton adaletten daha ağır çekermiş..." Molla Mustafa Barzani

Böyle diyordu efsanevi Kürt lider Mustafa Barzani yıllar önce. Bu sözleri yaşamının son demlerinde söylüyordu Kürdistan'ın yaşlı kartalı. Artık emperyalistlerin kendisine yardım etmeyeceğini çok iyi bildiği, bütün emperyalistlerden umudu kestiği bir anda en keskin sözlerini söyleme ihtiyacı duyuyordu. Kendi eliyle işi bu düzeye getirmişti, ancak yine yaptıklarıyla, bizzat hatalarıyla bu yalın gerçeğe erişiyordu. İsteği emperyalistlerin yardımıyla, onların çıkarlarına zarar vermeyecek şekilde Kürtlerin bir kimlik sahibi yapmaktı. Son yıllarında doğrudan emperyalistler Kürt meselesine müdahale etsinler diyordu. Ama o bu bütün ısrarlarına rağmen, emperyalistler onu ve askeri kuvvetlerini eziyordu. Düşmanlarını besliyor, büyütüyorlardı. İş artık çığrından çıkmıştı ve emperyalistler açıktan teslim ol diyorlardı O kayıtsız koşulsuz bir teslimin kabulünün zor olacağını düşünüyordu. Ama bir kez elini kaptırmıştı ve geriye dönüş imkansız görünüyordu. Saf ulusalcılık onu ve mücadelesini emperyalist adaletin kollarına itmişti. Yalnızlık emperyalistlerin adaletini şirin görmeye götürmüştü onu. Fakat bu adaletin adaletsizliğin ta kendisi olduğunu bütün özverisini emperyalistlere teslim ettikten sonra anladı. Ama geriye dönüş imkansızdı ve emperyalist adaletin cenderesinde ölümü beklemek zorunda kalmıştı. O, bu zorunluluğu yaşadı; emperyalizme güvenmenin sonunun ne olduğunu gözleriyle gördü ve yaşadı. Fakat bize anlamı çok büyük bir sözün mimarı, her özgürlüksever Kürdün üzerinde binlerce defa düşünmesi gereken bir söz bıraktı. İşte bugünün kuşakları, Mustafa Barzani'nin bizzat yaşamından gereken dersleri çıkartmak istiyor ve yeniden emperyalizmin adaletine güvenmek istemiyorsa, onun bu sözlerini döne döne tekrar hatırlamalı ve hatırlatmalıdır.

Evet, bir varil petrol bin ton adaletten daha ağır çeker! Çünkü beklenen adalet emperyalistlerin iki dudağı arasından çıkıyor. Bu dudakların bugüne kadar mazlum halkların haklarını savundukları ve ezilen ve sömürge halklara, uluslara adalet dağıttıkları görülmemiştir. Adalet adına kurşun, ölüm, kan, gözyaşı, esaret, komplo ve topyekün imha dayatılmış ve bu tüm coğrafyaya dağıtılmıştır. Emperyalistlerde insani bakımdan hiç bir merhamet yoktur ve olamaz. Çalışana, yoksula, özgürlük ve adalet arayana karşı hep düşmanlık yapmıştır emperyalistler. Biz onlardan adalet istemiyoruz. Emperyalistlerden adalet dileyenleri bu isteklerinden vazgeçmeye çağırıyoruz. Unutulmasınki adalet diye bizi kendilerine esir etmeyi anlıyorlar. Onların adaleti bizim insanlığımızdan vazgeçmemiz demektir. Onların adaleti bizim iyi birer uysal köle olarak sistemin koruyucu ve kollayıcıları olmamız demektir. Ve evet onların adaleti bizim yüzbinlerce, milyonlarca insanımızın savaşlarda heba edilmesi, ülkelerimizin yağma edilmesi ve toplu katliamlar demektir. Böyle olduğu içindir ki, bir varil petrol her zaman için özgür ve bağımsız bir Kürdistan'dan hep ağır çekiyor ve çekmeye devam edecektir. Öyleyse emperyalistlerin bu adaletsizliğini altetmek için de özgür ve bağımsız, müreffeh bir Kurdistan gereklidir. Bu ozgür ülke er ya da geç yaratılacaktır. Bu önlemez bir tarihsel gerçeklik olarak tarihin akışına ve sayfalarına not olarak geçecektir. Bundan asla ve asla kimsenin kuşku duymasına zerre kadar gerek yoktur. Yeter ki devrimimize, özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkalım, bunun için mücadele edelim ..

Emperyalistlerin adaletsizliğini
yaşayan bir Kurt aile... ✘

NOT: Yukarıda mektubunu yayınladığımız okuyucumuzun emperyalistlere ilişkin tavrı bağlamında, içerik olarak soruna çok doğru yaklaştığını, bunların gerçek yüzünü göstermede M. Barzani'yi örneklemekle de somutumuz açısından olumlu işleve sahip bir iş yaptığını düşünüyoruz. Bu açıdan yazının içeriğini doğru buluyor ve katılıyoruz. Ancak okurumuzun Mustafa Barzani'yi tanımlamasında soruna duygusal yaklaştığını, bu bağlamda sınıf normlarından uzaklaşarak abartılı yaklaşımlar içine girdiğine de dikkat çekmek istiyoruz.

HEŞT MARTE ROZA CENİYONE DEMOKRATONA

CİGERXWİN

Heşt Marte'de vejiyê roza ma
Roza ceniyona, ceniyê demokrat

A roza zof wese, roza sabiyayêne
Roza azadiyê, roza serbestiyê

Roza isoniyê, roza têdusten
Nizama sovyet, reça bolşevizm

Zıncıle lıngone ma a roze şikay
Çita mawa şaê a roza çerbiyê

Roşt bulişkiyê niçige sovyetira
Sabiyayêne axme biyê têde dinade

Sabiyayêne û govende, veyve û reqıs
Kewtimeve destone juminni; Çin'de hata Çin

Bimeve têdust ma ceni û cuamerd
Mare na roz û na astarê rew vejiya

Roza peguretais, roza bındesto şiyê
Ruye xo çarnarave ma roza azadiyê

Ey ceniyêne û waêne rumettır û delaliyê demokrat!
Heqqa mawa tım na kar û xebat...

Vengdime vajime; "Mejilbo Stalin"
Suxtele Marks, hevale Lenin

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 7 · MARTE'99 · CERM: 150.000 TL

NEWROZ'99

Bijî Newroz!
Yaşasın Newroz!

Bİ AGİRÊ NEWROZÊ OCAXÊ ŞORÊŞÊ KÛRİK BİKE!

NEWROZ ATEŞİYLE DEVRİM OCAĞINI KÖRÜKLE!